

ЛИНДЗИ КЕЛК НЕЩО НЕПРИЛИЧНО СКЪПО!

Превод от английски: Антоанета Дончева-Стаматова, 2012

chitanka.info

На всички самотни момичета по света, отдали часове от своя живот, енергия и тонове червило в търсене на перфектния списък със задачи, и най-вече на Рейчъл Райт, Сара Донован, Сара Бентън, Ема Инграм и Алиша Романо — саможертвата ви няма да отиде напразно!

ЧЕТИРИ СЕДМИЦИ ПО-РАНО...

Беше странна неделя.

Саймън, гаджето ми, вече беше станал и се беше приготвил да ходи на приятелски мач много преди дори да си помисля да се изтъркалям от леглото и да се претърколя на дивана в дневната за тричасовия маратон на „Приатели“. Въпреки че беше краят на юли, времето си беше направо посредствено, ако питате мен, така че не съществуваше нищо на този свят, което да ме накара да се надигна от дивана, освен една котка, вторачила се осъдително към мен през стъклото, и непрекъснатите позивни на пикочния ми мехур. В неделите обикновено съм супер мотивирана. Работната ми седмица е плачевно рядко петдневна, така че обикновено неделата ми остава единственият ден, в който успявам да свърша нещо из къщата си. Но в тази конкретна неделя не можех да се насиля да направя нищо по-уморително от това непрекъснато да изпращам есемеси на най-добрия ми приятел Матю, за да го питам как я кара.

Не ми пукаше, че това е брадат майтап. Важното бе, че все още е смешен.

Та именно при мен, облечената в избелели памучни панталони на „Джуси Котюр“ и с тениска на Покемон, която нося полуиронично още от университета, се върна Саймън в четири следобед през онази неделя. Претърколих се по гръб и му изръмжах сексапилно. Rrrr! Рейчъл Самърс, съблазнителна секси мацка.

Разбрах, че нещо не е наред, още когато той, вместо да ми мацне обичайната целувка по бузата и да се понесе към банята, се отпусна на близкото канапе, подпря ръце на колене, вторачи се право напред и задиша тежко. Така изминаха някъде към две минути. Накрая аз отнех думата на Моника и се изправих в седнало положение.

— Добре ли си? — попитах.

— Искаш ли да отидем на кино или нещо подобно? — измърмори той, без да отлепя поглед от камината. Беше се вторачил в нея, ама не точно в нея, а по-скоро някъде пред нея, като че ли

виждаше там нещо, което убягва на всички останали с изключение на него.

— Ами... чувствам се като пребито куче.

Добре де, сърдете ми се! Не съм чак толкова мързелива, колкото изглеждам! Все пак работя по четиринайсет часа на ден, по цяла седмица. Ако не знаете, не само злото няма почивка — гримьорите също.

— Какво ще кажеш да си поръчаме китайска храна и да погледаме някое дивиди или нещо подобно? — допълних предпазливо.

Той не отговори. Цяла минута. Пръстът ми затаи дъх над бутона за звука на дистанционното в очакване на неговото потвърждение. Или най-малкото — на предложение за индийска храна.

Накрая той благоволи да се обади.

— Окей. Та ето какво си мисля напоследък. — Онова, което се намираше пред камината, продължаваше да го държи като хипнотизиран. — Смятам, че трябва да си дадем малко почивка.

— Нали през септември ще ходим в Хърватско? — отвърнах с реторичен въпрос аз и невъзмутимо преметнах крака през неговите.

— Дааааа — изломоти той, обаче проточи думата като в някоя от онези тъпи реклами по телевизията. — Но имах предвид... да си дадем почивка... един от друг.

Сега вече привлече цялото ми внимание.

— Искаш да кажеш да си дадем почивка един от друг?

Каквото и да бе онова пред камината, което задържаше погледа му, очевидно бе започнало да подскача като откачено. Никога досега не го бях виждала да се концентрира толкова силно върху нещо, което не е свързано с футбол.

— Ти да не би да късаш с мен? — извиках, дръпнах краката си от неговите и се свих в ембрионална поза. Божичко, трябваше поне да се среша!

— Нищо подобно! — поклати отривисто глава Саймън. — Не късам с теб. Просто имам нужда от малко почивка.

— Звучи ми като късане — смотолевих, полагайки неистови усилия да не се разрева като бебе. И без това вече изглеждах достатъчно отвратително, за да добавям към това и подпухнало лице. От друга страна обаче, гласът ми излезе толкова пискливо и грачещо,

че на моя фон делфините биха изглеждали като закоравели пушачи. — Какво точно искаш да ми кажеш, а?

— Престани да се паникьосваш! Просто искам да изясня някои неща в главата си. И изобщо не късам с теб!

— Да не би да има някоя друга?

О, боже! Със сигурност има друга! След пет години заедно, обща ипотека, общ кредит за едно разбрицано рено „Меган“ втора употреба — а той ми изневерява с друга!

— Не! — буквално изкрещя Саймън. — Как можа да ти хрумне, че има друга?!

Е, добре.

— Да не би да е, защото не искам да дойда с теб на кино? — промърморих и обгърнах колене с ръце.

— А ти искаш ли да отидем на кино?

— Е, щом ти искаш — свих рамене, просто защото не знаех какво друго да сторя.

Това беше. Накрая отидохме да гледаме най-новия филм от поредицата „Карибски пирати“, но ако трябва да бъда честна, някои сцени ми убягнаха. А щом дори Джони Деп не е в състояние да задържи вниманието на някое момиче, какви са шансовете на останалите? Когато после се прибрахме у дома, аз си взех една гореща вана, а Саймън премести нещата си в стаята за гости.

Когато на следващата вечер се прибрах у дома след работа, заварих на спалнята ни бележка, в която той казваше, че имал нужда от време, за да помисли, и че щял да остане два дена у приятел. Обаче после се прибра. Точно когато се наложи да замина в командировка в Манчестър. А когато аз се прибрах, той пък беше заминал в командировка. След това трябваше да прекарам една седмица при майка ми, докато се съвземе след счупване на крака. После той ходи на ергенски уикенд. А накрая, една вечер просто не се прибра у дома.

Обаче не бяхме скъсали. Това беше просто почивка един от друг.

Почивка, която продължаваше вече четири седмици.

Иначе не бяхме скъсали, само си почивахме един от друг...

ЧЕТИРИ СЕДМИЦИ ПО-КЪСНО...

ПЪРВА ГЛАВА

— Ако преди десет години някой ти беше казал, че ще стоиш тук и ще правиш това, което правиш, щеше ли да му повярваш? — запита Анастейша, докато оправяше презрамката на дантеления си сутиен. Вдигна гъстата си изрусена коса високо над главата си, а после я остави да падне елегантно върху нежните ѝ рамене. — Имам предвид да се занимаваш с модели. Все пак това не е сред професиите, които професионалните консултанти обикновено препоръчват, нали така?

Вдигнах глава от абсурдната и болезнена поза на колене, в която бях приклепена за последните петнайсет минути, и изгледах на кръв безгрижната блондинка.

— Така е, не е — промърморих, помествайки се сковано на една страна, като се опитвах да не обръщам внимание на болката, която се стрелна в нещастните ми колене. Но ако трябва да бъде честна, ако някой ме беше накарал да седна и ми беше казал, че ще прекарвам по-голямата част от живота си в опити да прикрия белезите от ухапване по нечий задник, като нищо можеше и да му повярвам!

— Да бе, вярно. Е, извинявай — изломоти тя и размята бодро цици, докато аз едва се сдържах да не изпиша върху задника ѝ с яркочервено червило думата „повлекана“. — Този, новият де, е малко смахнат. Затова смятам отсега нататък да се придържам само към едно гадже. Може и да звучи малко досадно, обаче възнамерявам да остана с онзи, дето не си пада много по такива работи. Но ако питаш мен, добре че тази фотосесия не беше миналата седмица! Тогава никога нямаше да можеш да прикриеш следите от въже по китките ми!

Издишах дълбоко, за да се успокоя, и реших да игнорирам средноатлантическия, източноевропейски, дообработен в графство Есекс акцент на Анастейша, и да се фокусирам върху задачата си. Ако има едно нещо, в което съм особено добра, то това е да се фокусирам върху настоящата си задача. Рейчъл Самърс, непукистката, майстор на грима и царица на изборната глухота. Моята професия е една от онези, дето на пръв поглед звучат адски готино и невероятно вълнуващо, но истината е, че да бъдеш гримьор се свежда до изключително ранно

ставане, работа часове наред, за да направиш някого много красив, а след това изключително късно връщане у дома. Чудничко, нали?!

Обаче има и един бонус — редовен фитнес. Куфарчето ми с гримове и помади напоследък тежи над петнайсет килограма, така че мъкненето му напред-назад из метрото напълно компенсират тренировките във фитнес залата. Освен това съществува и вероятността да срещнеш някоя и друга знаменитост, макар че срещата с нея би се свела единствено до прикриване на доказателства от толкова вулгарни сексуални подвизи, че напълно да ти се отще да гледаш модни списания и сапунки. На този свят няма нито една „сапунена“ звезда, която да не се отдава на някакви смахнати преживявания. За щастие, лично аз прекарвах повечето си дни в поредното студио, пудрейки телесни части от зори до мрак. Мислите ли, че след толкова работа ще имам сили, когато се прибера у дома, да си лепна едни фалшиви мигли и да се понеса по баровете със знаменитостите, с които по цял ден се сблъсквам? Надали. Затова, след като се приберях у дома, аз просто се пъхвах във ваната, а след това заспивах на дивана, докато приятелят ми Саймън гледаше телевизия.

Докато нанасях с тампона последния пласт фон дьо тен, си казах, че никога не бих си хванала за гадже готвач. Той може и да е най-добрият готвач на света, обаче надали би му се искало, след като се прибере, да ми спретне вечеря от седем ястия. В най-добрия случай бих получила едни бързи спагети или някой и друг сандвич. Не че сега имах и това в дома си, помислих си с тъга. Днес беше петък, което означаваше, че утре е събота, а събота си е ден за пазаруване. Не бих разбрала, че е уикенд, докато не си изкарам ангелите, тичайки като луда из „Сейнсбърис“. За нещастие обаче петък вечер означаваше обикновено някоя нискокалорична отврат, останала в хладилника ми от последната ми диета, или в най-добрия случай пица. Което обяснява защо от време на време имам нужда от готови ястия.

— Раquel, защо винаги си толкова мълчалива? — обади се на висок глас Ана и изви гръб, за да хвърли едно око на задника си. — Какво толкова си мислиш?

— Нищо — излъгах и отстъпих крачка назад, за да огледам критично вече перфектния ѝ задник. Да, нито следа от сексуалните ѝ подвизи. Което беше добре, предвид факта, че ѝ предстоеше да снима реклама за комплекти гащи. Обаче не бях особено убедена, че майка

ми би си купила комплект от пет чифта гащи, които подканват кандидат рокзвезди да ти захапват задните части. А може пък да си купи — все пак двамата с татко са разведени вече двайсет години, така че отдавна никой не я е клатил. Надявам се. Пфу!

— Готова си! — отсякох и я отпратих с един замах на гримьорската си четчица. — Хайде, пръждосвай се от очите ми!

Ана плесна доволно с ръце и заприпка към най-любимото си местенце на света — пред фотоапарата. Зад въпросния фотоапарат се намираще фотографът Дан, който подвикваше окуражаващо, докато Ана се хвърляше във всички посоки по спалнята с такъв кеф, че бързо си обясних белезите по задника и гърба ѝ. Впечатляващо изпълнение наистина. Втъкнах русата си коса зад ушите си и се опитах да не ревнувам. Вече бях започнала да забравям какво е да те хвърлят по спалнята.

Поклатих глава, загледана в разюзданата картинка пред очите си. Какво изобщо означава „почивка“? И телевизията, и киното — двата ми най-доверени съветника на света, сочат, че почивките никога не са за добро. Сега единственото, което можех да направя, бе да се моля Саймън да не се забърка с някоя моя двойница. Та в крайна сметка всичките ни приятели ни завиждаха заради връзката ни, защото всичко при нас бе толкова подредено! Само след пет години ние вече бяхме устроени с жилище и ипотека, с прилична кола, с дразнещи останалите галювни обръщения, използвани на публично място, и всичко останало. Бях напълно сигурна, че съвсем скоро той ще ми предложи. Даже от време на време скривах в куфарчето си по някое и друго булчинско списание — нещо като момичешко порно. И което бе още по-важно, все още правехме „Онова нещо“ относително често, което бе повече, отколкото човек можеше да си мечтае след петгодишна връзка. Добре де, не беше като онези ежедневни телевизионни шоута всяка вечер (пробвайте и вие да се намърдвате всяка вечер в чорапи и жартиери, след като сте били на крак от шест сутринта и цял ден сте се старали да превърнете поредната „звездичка“ в прилично момиче, сякаш не е гуляла като невидяла през последните четирийсет и осем часа, и ще ви видя аз!), но и не беше зле. Чувствахме се все още добре. Или най-малкото аз си мислех, че сме добре. Много е възможно обаче, без да разбере, да съм си занижила стандартите.

— Грим? — провикна се фотографът Дан.

Кимнах послушно и се затъртрих напред с четката за пудра в ръка, без да обръщам внимание на превзетите му въздишки. Дан бе един от най-честите ми съучастници в престъплението, наречено снимане на гащи, така че бях свикнала с „артистичните“ му превземки. Обаче това не означаваше, че той не ме дразнеше. От друга страна, ако седиш шест часа наред в пустинята в очакване на поредната залязваща супер моделка да избълва всичко, което е яла от 1996 година насам, само и само да направиш поне една снимка, спомага неимоверно за сплотяване на колектива. Затова сега го пуснах покрай ушите си.

— Не бързай, Раquel — отбеляза иронично Дан, вдигна нагоре фотоапарата си с една ръка и ме дари с най-омразния поглед на света. — Не че днес някой смята да работи, нали така?!

Отвърнах му с най-любезната усмивка, която успях да изобразя на устните си, а мислено го „благослових“. Той знаеше колко мразя Ана да ме нарича „Раquel“. Звучеше адски превзето. А тя отлично знаеше името ми и не беше никакъв източноевропейски боклук, а момиче от Острова, от Базилдън, на име Ан Смит. Благовъзпитано избягах да ѝ напомням, че в училище са били съученици с моя братовчед. Напусна гимназията точно преди матурите. Оттогава бяха изминали десет години, обаче тя продължаваше да ръси лъжи, при това не само за името си. Била, моля ви се, на двайсет и две. Ха! Не на мен тия! За съжаление, двамата с Дан бяха неприятна комбина, така че единственото оръжие, което имах срещу тях, бе моята любезност. Защото на Дан му дайте само скандали! Обожаваше да ме изправя на нокти, но днес не беше познал — държах се като абсолютна професионалистка. Издухах излишната пудра от четчицата си и бръснах с нея елегантно по блестящата (но в никакъв случай 22-годишна) кожа на Ана, докато двамата с Дан се кискаха. Брей, изведнъж съм станала невидима, а аз да не разбера!

— Готово ли е? — попита Дан и надникна в деколтето ѝ, за да провери дали съм напудрила добре циците ѝ. Не бях напълно сигурна, обаче имах подозрения, че Дан и Ана не се отнасят помежду си така професионално, както се отнасях аз с тях. Нещо ми подсказваше, че един от мъжете, които обичат да си похапват от задника ѝ, е самият той. Познах ухапката му върху кожата ѝ от последния път, когато той бе излапал половината от сандвича ми без разрешение. Добре де, може и да не бе основният хапач на задници, но между него и Ана

определено имаше нещо. Вероятно тъкмо той е скучният, за когото ми каканижеше тя. Вълнуващите сексуални каскади с човек, заинтересован единствено от собствените си бицепси, надали са мечтата на един супер модел.

— Само секунда — отвърнах и огледах моя модел от всеки ъгъл. Имах усещането, че Ана е празноглавка, но за нищо на света не бих го изрекла на глас — твърде много държах на работата си.

„Да, нямаше да повярвам — помислих си, докато отстъпвах от светлината на прожекторите, за да потъна отново в сенките. — Ако преди десет години някой ми беше казал, че ще работя точно това, нямаше да му повярвам!“

* * *

— Довиждане, Радел! — стрелна се покрай мен Ана и ми прати една небрежна въздушна целувка изпод трите си шала, с които беше наметната. През август. — Чао и на теб, Дан! Беше истинско удоволствие отново да работя с теб! Надявам се, че скоро ще се видим!

Въздушната целувка, която прати на него, не беше никак небрежна, а и потайността ѝ бе донякъде опорочена от факта, че аз и Колин, стилистът на Дан, вече я бяхме чули да му „пошепва“, че ще го чака в колата. Аха! Подозренията ми се оправдаха. Поне той имаше благоприличието да се престори на смутен. Аз предпочетох да се направя на ударена и продължих да си подреждам нещата в куфарчето. За нищо на света не желяех да се замесвам в тази история. През шестте години, откакто работим заедно, той е изучава толкова модели, че вече сигурно може да си отвори собствен клон на „Виктория Сикрет“, но пък Ана определено си беше име. Браво на Дан! След всичките тези години на задоволяване с каквото падне, вече определено бе влязъл във Висшата лига. Ако не друго, поне бе отдаден на каузата си.

— Лека, Радел! — подвикна и той от другия край на студиото, запътил се след поредното си завоевание.

Помахах му лекичко, а след това се настаних на моето столче и извадих бележника си. Доволна въздишка. Разгръщане на страница след страница с моя почерк. Накрая — листа с днешната дата, изписан със син химикал. Моят списък със задачи за деня. Извадих от чантата

си черна химикалка и започнах да задрасквам изпълненото с една черна черта през средата: да оставя дрехите на химическо, да купя тоалетна хартия и да отида на поредната гащена фотосесия. Остават: да купя вино, депилатор, да си измия косата (стигаше ми почти до задника, така че си заслужаваше своя, отделна точка в списъка ми) и да се обадя на брат си.

Добре де, може би пристрастеността ми към списъците със задачи бе малко нездравословна и вероятно вълнението, с което се изпълвах, когато задрасквах нещо, не би трябвало да ме радва толкова (поредният сигнал, че нещо в сексуалния ми живот куца?), но пък си имах система. Задачите се изписват със синьо, а се задраскват с черно. Всеки ден нов списък и вечер не заспивам, докато не съм си съставила списъка за следващия ден. Не бях в състояние да превъзможна този импулс. Вероятно имам някакъв генетичен недостатък, който не ми позволява да свърша нищо, докато не си го запиша. За това, обаче, бе виновен учителят ми по природни науки, който ми беше казал някога, че съставянето на списъци ще ми помогне в преговора. Може и да съм се провалила на един-два изпита по природни науки, но пък си взех успешно изпита по obsесивно-компулсивна вманиаченост по реда. Ако трябва да бъда честна, мисля, че вече знам кое се оказа по-полезно през последните дванайсет години след гимназията и можете да ми вярвате, че не е фотосинтезата. Е, да се надяваме обаче, че тази вечер биологията ще ми дойде на помощ, защото тази вечер си бях наумила да хвана голяма риба.

Тази вечер смятах да подмамя Саймън обратно в голямата ни спалня.

ВТОРА ГЛАВА

И тъй като всяко влизане в бой без подкрепления е обречено на провал, тази вечер аз бях вербувала за каузата си двамата ми най-добри приятели — Емили и Матю. За нещастие, докато пристигнем във „Феникс“, Емили бе изгърмяла патроните си. Царицата на добрата подготовка бе пресушила почти цяла бутилка червено вино в апартамента ми, преди да излезем, и сега се опитваше да ни убеди да ѝ правим компания на по един шот. А по причини, известни единствено на него, Матю я окуражаваше. Що се отнася до мен, по принцип не пия. Махмурлукът не се връзва много добре с работата ми — трудно може да се намерят модели или знаменитости, които обичат гримьорката им да вони на джин и да им диша в носа цял час, а нанасянето на очна линия, когато си наполовина отрязан, не е нещо, което бих препоръчала. Иначе, когато си пийна, съм много добричка — по-скоро се развеселявам, отколкото разплаквам, и в девет от десет случая успявам да задържа съдържанието на стомаха си на мястото му. Емили, уви, не бе благословена с този талант. Макар да си знаеше, че не може да изпие и чаша, без после да оповръща целия нощен автобус, тя не се предаваше. Никога няма да престана да се чудя откъде такъв кураж.

— Стига де, Рейчъл, все пак петък вечер е! — отсече тя и вдигна малката чашка, пълна с гъст, лепкав на вид алкохол. — Пък и малко кураж не е излишен.

— Хубаво, ама само един шот! — предупредих, но по-скоро като заповед към нея, отколкото като обещание към себе си. А после глътнах шота си на един дъх. Гърлото ми се запали от острата самбука и докато успея да отворя очи, тя вече поръчваше още по едно. Очевидно не знаеше, че тази нощ няма да е от онези, в които държа косата ѝ назад, докато тя бълва съдържанието на половината „Бъргър Кинг“.

— Ако ме оставиш сам с нея, ще те гръмна — изрече предупредително Матю, сякаш разчел мислите ми. Свих рамене, скривайки усмивката си. Всъщност той обичаше Емили. Двамата с

Матю (никога „Мат“) сме най-добри приятели, още откакто той напусна демонстративно една шантава лекция в университета, обявявайки я за „голяма торба лъжи“.

Като негова чисто нова съквартирантка, аз се почувствах длъжна да хукна след него, а после прекарахме следобеда, вечерта и голяма част от първите часове на утрото в наливане с бира и нищене на собствени странни теории. Моят се градеше на идеята, че мъжете са просто алчни, а Матю държеше на убеждението, че „ако докосне вагина, ще повърне“. Имаше доказателства в полза и на двете научни школи. От този момент нататък се оказахме приятели за цял живот. Ситуацията бе печеливша и за двамата ни — аз никога нямаше да се притеснявам, че той ще се опита да ми смъкне гащичките, а той разполагаше с постоянна приятелка, което правеше баба му особено щастлива. Както казва самият той, още от самото му раждане майка му е била наясно, че е гей, но баба му и дядо му не били толкова демократични. Сигурно затова на погребението на дядо си беше облечен в прилепнала по тялото тениска в неоново розово.

Бедничкият, никак не му е било лесно като хлапе. Баща му се чупил още преди раждането му, за да се появи чак преди една година — малко преди да ритне камбаната и да остави на Матю буквално тонове пари, което го накара да напусне работата си като стюард в авиолиниите и да прекара последните дванайсет месеца в мотаене из Лондон без абсолютно никаква житейска цел. Но Матю не беше за изпускане и преди да стане богат. Беше едър, широкоплещест, висок близо метър и деветдесет, с превъзходно телосложение. Върху тъмносините му очи падаха кичури гъста руса коса, а кожата му винаги бе с приятен загар, въпреки предупрежденията ми да не прекалява със солариума. Безстрастно погледнато, той представляваше странна смесица между арийската мечта на Хитлер и мокрите сънища на Луис Уолш. Емоционално погледнато, той клонеше повече към лагера на фашисткия диктатор, отколкото на Гари Барлоу. И сигурно затова го обичах толкова много. За това и защото той винаги беше до мен, за да не ми позволи да унивам, когато Саймън го нямаше.

Беше все още рано, едва минаваше десет и половина, обаче нощният клуб вече гъмжеше от живот. В един от тъмните ъгли на тясното, потно подземие брат ми и приятелите му се надпреварваха да се възторгват по колекцията от грамофонни плочи на диджея, спорейки

кои от тях да пуснат. Когато брат ми вдигна очи, му помахаша. Работеха тук веднъж месечно — най-вече, за да могат да се мотаят около пулта на дисководещия и да се правят на готини пред момичетата. Какви ли неща не правят мъжете с надеждата да им се отвори парашутът!

— Сети ли се да поздравиш Пол? — запита Емили, докато раздаваше втората порция шотове, вперила влюбено очи в брат ми. — Трябва да отидем да му кажем „здрасти“.

Надигнах бързо шота и потреперих. После промърморих:

— Не е необходимо. Особено ти, Емили. Съвсем сериозно ти казвам!

— Че аз какво съм казала? Само предложих да му кажем „здрасти“! — провлачи Емили, разсеяно облизвайки капчица самбука от кутрето си и в пълно неведение за факта, че всички мъже в бара тайничко се надяват този език да е техният. — Като че ли си падам по брат ти!

Двете с Емили Стивънс знаехме всичко една за друга. Споделяхме всичките си тайни и ги съхранявахме. Тя, например, знаеше, че съм изгубила девствеността си чак на двацет и две. Знаеше, че нощем не мога да заспя, докато не гушна детското си мече. Знаеше, че, без да искам, прегазих котката на Матю, когато уж трябваше да я гледам. Аз пък знаех, че тя е прекарала няколко години от детството си като звезда в канадско детско телевизионно шоу. Знаех, че през първата година в университета си е правила тест за бременност, след като позволила на Джон Донован да я опипва зад сергиите след купона за Хелоуин. Знаех също така, че си пада по брат ми още от мига, когато той дойде да ме прибере за коледната ваканция във втори курс.

Ситуацията бе напълно абсурдна. Емили бе много красива. Казвам го аз, която непрекъснато работя със супер модели. Средна на ръст, средна на тегло, доста над средния размер гърди. Ако човек я гледаше откъм гърба, би я помислил за обикновено момиче, но когато се обърнеше, всички се вцепеняваха. Тя имаше най-дългата и най-гъста кестенява коса, и най-възмутително зелените очи, очертани с най-гъстите и дълги мигли, които човек някога е виждал. Тоалетите ѝ бяха винаги безупречни, а на нейното тяло дори и обикновен чувал би изглеждал секси. И сякаш това не бе достатъчно, ами предвид детството ѝ, прекарано в Монреал, дори и след десет години в Лондон

тя бе запазила възхитителния си, напевен френско-канадски акцент, на който преминаваше, когато е ядосана или под стрес. Или на няколко чашки. Иначе казано, тя бе невероятна. За жалост на цялата мъжка част от човечеството, тя бе напълно недостъпна.

Докато аз не съм оставала без гадже от шестнайсетата си година, Емили не е имала сериозна връзка от... ами, открай време. И не поради липса на възможности. Гълташе мъжете така, както аз гълтам лучена туршия, но нито един от тях не издържаше повече от две седмици. Или я харесвах твърде много, или я харесвах твърде малко, или бяха прекалено богати и надути, или прекалено бедни и отегчителни. Никой мъж нямаше шанс с нея. Тя непрекъснато ни надуваше главите за това как търсела „единствения“, как щяла да го познае в мига, в който го види, и че нямало никакъв смисъл да си губи времето с неудачници. Обаче Матю имаше друга теория — че е дотолкова безнадеждно влюбена в моя непостоянен брат, че никой друг нямал шанс да се класира при нея. От гледна точка на популярната психология идеята не беше съвсем за изхвърляне. За нещастие, моят брат пък не смееше да се забърква с нея. Женкарството на Пол бе пословично и той го носеше като медал на гърдите си и макар че той бе показвал намеренията си към Емили многократно през годините, аз се бях намесвала при първа възможност. Нямаше да позволя най-добрата ми приятелка да се превръща в поредната му бройка. Сигурно в бележниците му вече не е останало място за записване. О, вселено, защо си ме обградила с толкова много мъжки курви?!

— Получихте ли имейла от университета? — побързах да сменя темата, докато се опитвах да убедя косата си да си стои послушно зад ушите ми. Просто беше прекалено много. — За срещата по случай десетгодишнината от завършването?

— Получен, прочетен, изтрит — кимна Матю и освободи косата ми. — Само просят пари.

— Направо не мога да повярвам, че изминаха десет години от завършването ни! — възкликна Емили, като същевременно се опитваше да улови погледа на бармана, за да поръча нормални питиета. За щастие барманът беше жена, така че сега на Емили ѝ бяха необходими повече от обичайните ѝ три секунди. Почти цели трийсет, преди пред нас да се озове бутилка бяло вино. — Струват ми се десет минути!

— А вижте се само сега, а? — усмихна се Матю и прегърна Емили, за да я изтръгне от бара — във физическия смисъл на думата. — Топ гримьорка и суперуспешна... Как всъщност трябва да те наричаме?

Емили се нацупи и се измъкна от мечешката му прегръдка.

— Аз съм графичен артист!

— Какво си?

— Нарисува едно нещо, което някой поставил на разни неща, а после много момиченца започнали да си ги купуват — поясних на Матю. — Рисунка на котка.

— Аха, ясно — светна му на Матю и без да обръща внимание на нацупената физиономия на Емили (както винаги), продължи: — Значи ти си онази, дете измъква от дечицата джобните им пари!

— Що не си гледате работата и двамата, а?! Аз съм графичен артист и толкова! — натърти обидено тя. — Освен това Кити Кити не е просто рисунка на котка — това е марка! И е една от най-успешните детски марки в Обединеното кралство!

— Ха! — изсумтя Матю.

— Емили, знаем това — изрекох аз и извадих от чантата си портмонето си с Кити Кити, преди да се е нахвърлила върху Матю. — Не му обръщай внимание! Завижда ти, защото е безработен!

— Нищо подобно! Просто съм в творчески отпуск! — поправи ме важно Матю, забеляза един празен диван и само на три крачки стигна до него, преди банда момичета да успеят да хвърлят чантите си на масата. — И ако искате да знаете, човек е безработен само тогава, когато е фалирал!

— Би ли повторил, ако обичаш? — запита Емили с престорена невинност.

Матю притвори очи и щипна носа си. Това е характерният му жест, с който казва: „Спокоен съм. Наистина“.

— Просто ми трябва време, докато реша какво искам да правя — изрече накрая.

— За кога? За миналата година ли? — обади се Емили, но не достатъчно тихо.

— За миналата година! — повтори той назидателно в лицето ѝ. — Може пък да рисувам някоя грозна котка и да я лепна по кутиите за обяд на дечицата, вместо да се заема с нещо смислено!

— Значи да сервираш на хората пилешко или спагети на десет хиляди метра височина е било смислено, така ли? — не му оставаше дължна Емили.

— Не, разбира се, задръстенячка такава! Нали затова съм си взел творчески отпуск?!

— За миналата година...

— Деца! — намесих се най-сетне аз. — По-спокойно!

Матю присви очи, а Емили му се изплези. Веднага след това и двамата се обърнаха към мен, напълно забравили спора си. Честно да ви кажа, напоследък се чувствам като начална учителка на зелено училище много по-често, отколкото е добре за здравето. Кое то беше една от причините, поради които толкова много исках да си върна Саймън. Перфектният, зрелият, разумният Саймън. Единственото нещо в моя свят, което ми напомняше, че отдавна съм пораснала. Добре де, Саймън и погасяването на кредитите, но някак си не ми се искаше много да слагам двете неща в една и съща категория. По възможност.

— Значи тази вечер е великата вечер, така ли? — запита Емили, привеждайки се към подгъва на миниатюрната си черна рокличка от „Топшоп“. — Със Саймън имам предвид?

— Точно така — потвърдих и пак накарах косата си да се задържи зад ушите ми. — Тази вечер е великата вечер.

— Има ли някакъв план? — обади се Матю и пак освободи косата ми. — Престани да втъкваш косата си зад ушите! Приличаш на нещастна мишка! А никой не би пожелал да чука нещастна мишка!

— Много благодаря! — промърморих и го изгледах на кръв, но не точно него, а пода. Поех си дълбоко дъх и допълних: — А план няма. Просто ще отида с чашата си при приятелите му и ще ги поздравя. Защото приятелите му ме обичат.

Емили и Матю закимаха окуражаващо. Приятелите на Саймън наистина ме обичаха. За тях аз бях готината приятелка. Онази, на която ѝ се стори много смешно, че след коледния служебен банкет са отишли в „Спеарминт Рино“. Онази, която им направи сандвичи с бекон, след като бяха изпокапали от пиене по диваните ни. Онази, която разбираше неписаните правила. Или най-малкото аз бях онази, която толерираше стриптийз клубовете, правеше им сандвичи с бекон, за да им помогне да изтрезнеят, и се преструваше, че разбира неписаните правила. Навлизането в подробности бе абсолютно излишно.

— А след това ще го дръпнеш настрани и ще му кажеш, че той е любовта на живота ти и тази раздяла само те е накарала да осъзнаеш колко много се нуждаеш от него и колко много искаш да му родиш деца, така ли? — Няма съмнение, че в романтично отношение от Емили имаше какво още да се желае.

— Или ще го дръпнеш настрани и ще му кажеш, че тази вечер е великата вечер, и ще го заведеш там, където никой никога не е стъпвал, нали? — Настройката на Матю също не бе от най-романтичните.

— Първо към Матю — срамота! А, Емили, що се отнася до теб, точно от теб съвет за връзките си не искам! — Започнах да втъквам отново косата зад ушите си, но се усетих и спрях навреме — за голямо удоволствие на Матю. — Само ще му кажа, че според мен раздялата е била много ценна, защото съм имала достатъчно време да размисля какво искам, и затова сега смятам, че вече сме напълно готови да преминем на следващия етап!

— Бебета?

— Анален секс?

— О, боже! — Покрих очи с ръце, надявайки се, когато пак ги отворя, те да са изчезнали. Но уви. Все още си бяха тук. — Не и към двамата. Но особено към теб, Матю! Пфу!

Матю сви рамене и отпи голяма глътка от питието си. После започна:

— Просто искам да кажа, че ако наистина държиш да привлечеш вниманието му...

— Не мисля, че е настанало време да вадим тежката артилерия — прекъснах го аз и погледнах часовника си за хиляден път тази вечер. Наближаваше единайсет. Защо още го нямаше? Та той винаги идваше във „Феникс“ за вечерите на Пол. — Само ще му предлага да поговорим. Все пак живеем заедно от пет години, довършваме изреченията си, от нас се очаква да бъдем заедно!

— Да бе. Защото пичовете си умират да прекарат петък вечер в разговори! — обърна се Матю към Емили, която кимна в знак на съгласие.

— Прав е — рече. — Така де, не за онзи заден намек, макар че и за него сигурно е прав. Мъжете са шантава работа.

— Но този подход е много по-разумен — поясних. — Саймън не си пада много по планираните ситуации очи в очи. Винаги си мисли,

че в такива моменти се опитвам да го съдя. Затова не искам той да си мисли, че го карам насила да води дълбокомислен разговор. Един небрежен подход е напълно достатъчен, за да му припомни колко готина съм и колко много съм му липсвала, а след това ще се приберем у дома и ще се чукаме цяла нощ!

— И след това ще забрави всичките си основания за онази глупост с почивката един от друг и ще заживеете щастливо до края на дните си, а? — вторачи се в мен Матю и поклати глава. — Да го знаеш от мен, Рейчъл, това са пълни лайна!

— Много благодаря за ценното сравнение — промърморих. Изправих се и изчислих пътя си до бара. Едно питие ще ги накара да си затворят устата. Пък и няма да бъде мой проблем, ако на Емили пак ѝ се наложи да се изръси с петдесет кинта за почистване на таксито. — Особено като се има предвид, че единият от вас е безвъзвратно хомосексуален, а другият не е имал гадже за повече от две седмици, откакто преди три години скъса с Адам Ротман в „Пица Експрес“, защото ти изял десерта, докато си била в тоалетната. Още вино?

— Брей, колко докачлива била! — поклати глава Матю, пресушавайки чашата си. — А за виното — да.

— Е, поне изглеждаш добре — отбеляза Емили. — Така де, сещаш се, сякаш вече си пробвала.

Постарах се да не я фрасна в лицето и само изсумтях:

— Пробвала съм.

— Е, личи си — усмихна ми се окуражително тя, сякаш наистина си вярваше, че ми е направила комплимент.

— Мисля, че скъпата ти приятелка просто се опитва да каже, че тази вечер изглеждаш по-зашеметяващо от всякога — поясни Матю. — Което си е вярно — страхотно изглеждаш!

След като изсипах целия си гардероб на пода на спалнята, се спрях на впити дънки и черна блузка с дълбоко деколте, която беше едновременно и достатъчно стегната, за да изглежда секси, и не прекалено стегната. Надявах се.

— Знам, че не точно това искаш да чуеш, ама сигурна ли си за тази вечер? — запита Матю. — Имам предвид за повторното събиране със Саймън и всичко останало?

О, чудничко! Очевидно ни предстоеше да водим Великия разговор. Отново. Матю се кани да забие един юмрук в лицето на

Саймън още от момента, в който постигнахме съгласие за временната раздяла. Не че не оценявах лоялността му, но наистина не исках нещата да се оплескат, когато със Саймън се съберем. Никога не е за препоръчване да се окажеш онзи, който след раздяла започва да злослови по адрес на единия, а после двойката пак се събира. Никой не го знае по-добре от мен. Била съм този човек вече няколко пъти.

— Вижте какво, няма да се събираме наново, просто защото никога не сме късали! — напомних му аз. — Но що се отнася до тази вечер, да, сигурна съм.

— Само се притесняваме за теб — намеси се Емили, лепнала си възможно най-загрижената физиономия. — Защото напоследък беше много нещастна.

Такава ли съм била?

— И защо изобщо трябва да полагаш подобни усилия? — продължи Матю, преди да успее да го спра. — Той трябва да бъде човекът, който да те моли да го прибереш след всичките онези глупости за „почивката един от друг“! Сигурна ли си, че няма да се чувстваш по-добре, ако удължиш тази почивка с... да кажем, завинаги?

— Напълно сигурна! — побързах да отсека. — Все пак той ми е гадже! Имаме общ апартамент. Ще се женим. Ще имаме деца. Колко пъти ще се връщаме към всичко това, а?

— Просто не смятам, че сродната ти душа трябва да изкара цял месец в стаята за гости, докато „си изясни нещата“! — Матю обожаваше въздушните кавички. — Не казвам, че преди не си била щастлива, но не си щастлива и сега! Ако нещата, нещата в живота се променят, а това невинаги е за лошо!

— О, я не започвай пак с тези сродни души! — Това бе най-малко любимата ми част от разговора, който сме водили милион пъти. Всъщност, въпреки привидната им непукистка фасада Матю и Емили си бяха непоправими романтици. — Освен това не е минал цял месец, така че не преувеличавай. За мен това не е проблем, затова и за теб не трябва да бъде. Той просто се нуждаеше от известно време, за да... сецаш се... да си изясни нещата. Така не е ли по-добре, вместо да се преструва?

— Така е, скъпа, но не се знае кога се е преструвал — отбеляза Матю и се загледа в ноктите си, за да не ме гледа в очите. — Честно

казано, нямаш много добър вкус за мъже. Но не ми се иска пак да се впускаш в тази история само защото вече си свикнала с него.

— Напълно съм съгласна — пригласи му напевно Емили и сграбчи празната си винена чаша. Да, отиването до бара наистина би било най-лесният начин за измъкване от всичко това. — Прекалено много хора си седят единствено по навик с половинки, чийто срок на годност отдавна е минал.

— Изобщо не е така! — извиках, пак се изправих и пак се огледах. Нито следа от него. — Той има хубава работа, ще бъде добър баща, не е женкар и аз го обичам. Е, кой какво иска за пиене?

Емили вдигна ръка.

Матю кръстоса своите.

— Радвам се, че най-сетне стигна до най-важната част. Очевидно той е единственият.

— Ако имаше моите родители, и ти не би повярвал в онези приказки за „единствения“ — срязях го аз. — Е, какво ще кажете за още по едно от отвратителното бяло вино на заведението?

Завъртях се на пети по посока към бара, стараяйки се да не избухна. Матю имаше причина да бъде толкова неуравновесен емоционално, затова реших да го пусна покрай ушите си. Освен факта, че той обичаше да се грижи за мен, неговата „сродна душа“ Стивън го бе изоставил преди шест месеца за двайсет и четири годишен модел на бельо, а Матю още не го бе преодолял. Никога досега не бях виждала толкова трудно скъсване, затова като цяло се стараех да избягвам споменаването на Стивън и темите за модели и бельо. Което доста ограничаваше разговора ни тази вечер. Не че Матю не искаше да говори за него — просто винаги когато го правеше, в продължение на няколко часа не беше на себе си. Дотолкова, че веднъж ми се обади три дена по-късно, за да ми каже, че е в Бразилия и че трябва да отида да нахраня котката му. (Така де, това беше в периода, когато още имаше котка.) Какво ли не правят хората, когато през целия си живот са били на ръба, а после изведнъж са принудени да харчат огромно наследство. Когато нормалните човеци късат с някого, обикновено излизат, напиват се и се събуждат в някой нощен автобус в Пекам. Матю обаче се напил, отишъл на Хийтроу, метнал се на първия самолет и се събудил в Рио. С някого на име Хосе. Все още нямахме честта да знаем подробности

около този Хосе, обаче двамата бяха приятели във фейсбук, което беше хубаво.

Запровирах се покрай нарастващия брой тела на дансинга и накрая заех позиция на бара. Дадох поръчката си и се обърнах да погледна към най-добрите си приятели, които бяха започнали да жестикулират като откачени и да грачат като вещици, напълно забравили различията си. Дадох си сметка, че понякога ме изтощават. Но не знаех какво бих могла да правя без тях.

— Всичко наред ли е, сестричке? — чух до себе си гласа на Пол, който се метна на стола до мен, намигна на момичето зад бара и започна да си пие бирата, още преди да бях успяла да отворя уста. — Тази вечер Емили изглежда доста шик.

— Но ти не си прави труда — изгледах го с най-сериозния поглед, на който бях способна. — Няма ли някои други щастливи кандидатки, готови да се вържат на номерата ти?

— О, има, при това колкото щеш! — махна с ръка той, обърна се и се облегна на бара. — Обаче никоя от тях не би могла да ме ядоса достатъчно.

— Много си смешен — промърморих, грабнах бутилката вино, която ми подаде барманката, и се запътих обратно към нашата маса. С Пол по петите ми. Добре де, по обувките ми.

— Матю — поздрави той и кимна, а после се плъзна плътно до Емили. — Здравсти, Емили!

Престорих се, че не я забелязвам как се изчервява до ушите — заради собствения си разсъдък.

— Защо само седите и не се забавлявате? — запита брат ми. — Този дисководещ е жесток!

— Тъкмо давахме съвети на твоята сестра — отбеляза Матю, пое бутилката от ръката ми и наля във всички чаши. Да живее великата британска традиция на запивките в петък вечер! — А това си е много сериозна работа, ако не знаеш.

— Съмнявам се, че ще ви чуе — отговори брат ми. — Така че не си хабете приказките.

— Рейчъл! — прошепна Емили и отлепи поглед от малкото ми братче точно толкова, колкото да забележи пристигането на Саймън. Вдигнах очи и го зърнах да нахлува в нощния клуб и да се запътва към бара с група хора, които не познавах.

Саймън. Моят Саймън.

Не можех да повярвам, че са изминали четири седмици, откакто не го бях виждала. Част от мен имаше чувството, че тази сутрин той ме бе целунал по челото на път за работа, а друга част го усещаше като напълно непознат. Все още бе облечен в елегантния си тоалет от дънки и риза, които носеше всеки неформален петък. Ако е стоял до късно в офиса, няма начин да не му се пие. Вероятно уиски и кока-кола, макар да знаех, че онова, което наистина му се пие, е малибу и лимонада. Но като забелязах отпуснатите му рамене и лекото провлачване на краката, предположих, че е започнал малко по-рано. Изглеждаше уморен. Сърцето ме заболя от това, че не можех да отида при него и да го целуна. Но това не беше част от плана.

Обаче и седенето на масата с чаша жалко вино в ръка нямаше да ми го върне. Лепнах върху лицето си усмивка — за първи път от много време насам, и хванах ръката на Емили.

— Хайде, ела! Искам Саймън да си помисли, че се забавляваме.

— Някакви шансове наистина да се позабавляваме? — отвърна тя. — Защото това би било по-достоверно от преструвките.

— Просто ела да танцуваш с мен! — отсякох, метнах през рамо черната си кожена чантичка и я задърпах към дансинга.

Матю и Пол побързаха да дойдат при нас — Матю никога не пропускаше възможност да потанцува, а Пол вероятно усещаше, че това е прекрасна възможност да поопипа малко Емили. И когато Смоуки Робинсън зарева във високоговорителите, за разговори вече не можеше и да става въпрос, затова аз затворих очи и започнах да се клатя в ритъма на танца, надявайки се Саймън да ме гледа. След десет години танцуване заедно усещах присъствието на Матю и Емили, без да се налага да отварям очи. Емили се подпираше леко на гърба ми — отчасти, за да изглежда секси, и отчасти, защото вече беше твърде пияна, за да танцува без опора. Матю пък сигурно размахваше ръце покрай тялото ми, пеейки заедно с изпълнителя, а бързите му стъпки се губеха наред огромната тълпа. По едно време усетих как Емили се откъсва от мен и две мъжки ръце ме сграбчиха през кръста. Сведох глава, усмихнах се на себе си, за да не ме види никой, и се отпуснах върху гърдите на Саймън.

— Здравсти!

Това, разбира се, не беше Саймън. Беше напълно непознат мъж. И последният, който бих желала да ме опипва. Заковах се на място и му дадох възможност да ме завърти бясно и да ме захвърли по дансинга. Емили и Матю бяха прекалено заети със собствените си стъпки, за да забележат, а брат ми се правеше, че нищо не вижда — както би трябвало да се прави всеки, когато вижда, че свалят сестра му.

— Хей, махай се! — извиках и се опитах да се откъсна от него, обаче моят ухажор бе поне с една глава по-висок от мен. И поне с двайсет килограма по-тежък. Затова той просто ме грабна и ме вдигна във въздуха. Поставих ръце върху раменете му, за да не падна, а обувките се изхлузиха от краката ми. Което обаче не ми попречи да го даря с един ритник, който би бил доста болезнен, ако бе уцелил няколко сантиметра по-вляво. — О, няма да стане така! — ядосах се на себе си и за компенсация му зашлевих два шамара. Което си беше напълно справедливо, предвид факта, че пропуснах удара в топките му. Още една причина, поради която не исках да късам със Саймън.

После се наведох, за да си взема обувките, без да обръщам внимание на дюдюканията около мен, и се насочих отново към бара — тъкмо навреме, за да видя как Саймън се запътва към стълбите, за да си тръгне.

— Саймън! — провикнах се аз, опитвайки се да се обуя, преди да изляза навън. — Саймън, почакай!

— Рейчъл?

Завъртях се и в ъгълчето на пушачите зърнах Саймън да поема цигара от мъж, когото не познавах. Изглеждаше изненадан да ме види. И също така малко като ученик, изловен от учителя си да пуши зад бараките. Определено не реакцията, на която се надявах.

— Саймън! — изрекох и го загледах как се опитва да скрие цигарата зад гърба си. — Ти пушиш?

— Ами... не точно... само една — промърмори той и размаха цигарата „Малборо“ така, сякаш беше вълшебна пръчица. — Просто имах гаден ден. Ти вътре ли беше?

— Ти... не ме ли видя? — запитах и обгърнах с ръце раменете си. Без палто тук си беше малко студеничко. — Не ни ли видя как танцувахме?

— Танцувахте ли? — изгледа ме смутено Саймън. — С кого?

— С никого конкретно — отговорих и направих крачка напред.
— Само с Матю и Емили. И Пол.

Той отстъпи крачка назад.

— Аха. Нямах представа, че ще бъдеш тук — промърмори.

Застинах на място и се загледах в него. Не така виждах протичането на тази среща. И не затова бях облякла най-хубавото си бельо. И не затова бях преживяла кошмара на коламаската по бикини линията.

— Саймън, може ли да поговорим за малко? — попитах и направих нова крачка към него.

— Не може ли да го оставим за утре? — контрира той. — Знам, че трябва да поговорим за някои неща, обаче денят ми наистина беше много гаден, и имах много работа, и...

— Не съм те виждала от четири седмици — сниших глас аз, за да не правя сцени. — Не можеш ли да ми отделиш поне пет минути?

— Виж сега... май трябва да тръгваме... Приятелите на Марк ни чакат на едно друго място и май трябва да отидем там, и... — Не довърши, загледан в някого на име Марк, който продължаваше да не ме поглежда. Който и да бе този Марк.

— Няма да ти отнема повече от минутка — не отстъпвах аз, като се опитвах да си припомня речта, която измислих. — Исках да поговорим за онази работа с почивката. Писна ми.

— О, ясно — смотолехи той, хвърли цигарата си на земята и я загаси в крак. — Хубаво. В такъв случай давай веднъж завинаги да се разберем!

Да се разберем ли? За какво?

Но преди да успея да продължа с речта си, той се приближи, сложи ръка на рамото ми и ме поведе към парапета от другата страна на улицата.

— Съжалявам, че не съм се обаждал. — Остави ръката си върху рамото ми още секунда, а след това я дръпна и я пхна дълбоко в джоба си. — Наистина исках да поговорим, обаче в момента в живота ми всичко е с краката нагоре. В службата е истинска лудница. Обучавам един нов асистент, който е пълна отврат, а после ходихме и на ергенско парти и... Но по-добре ти кажи, каквото искаш да кажеш.

— Значи си искал да поговорим? — изгледах го аз и ми се прииска да си бях сложила поне балсам за устни, преди да изляза

навън. С периферното си зрение забелязах Матю да наднича от вратата на бара, но в момента, в който ме видя, се плъзна обратно вътре. — И аз исках да поговорим.

— Така ли? — промърмори Саймън. Не ми изглеждаше никак щастлив. — А аз си мислех, че почивката ни един от друг ще направи нещата по-лесно. Обаче не стана, нали?

— Не стана какво? — Потърках ръце. Наистина беше доста студено, а сутиенът ми не беше достатъчно подплатен за подобни температури. — Виж какво, Саймън, както вече казах, исках да поговорим, още откакто си тръгна. Мисля, че цялата тази работа с почивката си беше окей и нямаше нищо лошо в това да си дадем малко лично пространство, обаче на мен ми писна. Писна ми от цялата тази работа с почивката.

— Окей. Добре. Окей. — Започна да рови в джоба си за цигарите. — Да не би да има друг?

— Какво да има? — Втъкнах косата си зад ушите и се престорих, че не виждам Матю, застанал от другата страна на улицата, да ми прави знак да я спусна обратно напред. — Защо трябва да има... Виж какво, Саймън, казвам ти, че цялата тази работа с почивката ми писна. Искам нещата да си се върнат към нормалния ред.

Саймън запали втора цигара и се загледа в земята.

— Извинявай, Рейчъл, обаче вече съм изпил две и нещо изгубих нишката. Та какво казваше?

— Не искам вече да си почивам! — Протегнах ръка и издърпах кутията с цигари от неговата. — Би ли ме погледнал в очите, ако обичаш?

Той вдиша дълбоко и издиша тънка струйка дим, клатейки глава. Приблжих се до него, поставих свободната си ръка на рамото му, издърпах цигарата от устата му и прошепнах:

— Саймън, ти не пушиш!

— Преди да се съберем, пуших — отговори тихо той.

— Ама ние сме заедно от пет години! — отговорих с приглушен глас, но въпреки старанието си да контролирам гласа си забелязах, че от другата страна на улицата хората са наострили уши.

И внезапно личният ни разговор стана публичен.

— Пет години са много време. — Саймън издърпа ръката си от моята, отстъпи назад и дръпна силно от цигарата, която си беше

върнал. — Но аз също не искам да продължаваме с тази почивка. Значи сме на едно мнение — почивката не върши работа, нали?

— Саймън, не мога да схвана какво искаш да ми кажеш! — възкликнах напълно слисана. Ама това наистина не е според плана, който си бях съставила. Вече би трябвало да сме в някое такси и да правим разни неприлични неща на задната седалка, а не да се опитваме да скалъпим някакви изречения на средата на улицата, докато Матю се преструва, че не ни гледа от входа на клуба. И, о, ама, разбира се! Емили също беше там! Добре че поне Пол си беше останал вътре. А, не, чакайте малко! Ето го и него! Тъкмо те ми трябваша!

— Знам, че не се справих много добре с тази почивка, но не искам да влошавам нещата повече, отколкото вече са — сви рамене Саймън. — И за мен не беше лесно, ако искаш да знаеш.

— Ама какви ги приказваш, за бога? — Сграбчих здраво ръката му и се опитах да се приближа колкото ми бе възможно по-близо до лицето му, предвид гадния цигарен дъх. Ама това трябваше да бъде сцена на съблазняване, а не на неловкост! — Не може ли просто да се приберем у дома?

— Аз няма да се върна у дома! — отсече той, издърпа се от ръката ми и пак отстъпи назад. — Защото това не е почивка, Рейчъл.

Саймън изглеждаше блед и смутен и вече изобщо не ми пукаше, че е толкова студено.

— Аз не искам да си почивам, защото искам да бъда с теб — изрекох тихо, вторачена в обувките му. — Защото това не е почивка един от друг. Ние не можем да бъдем в почивка.

В продължение на няколко секунди той не каза нищо. Аз също не казах нищо. От другата страна на улицата хората разговаряха, смееха се, някои даже подвикваха, но всичко това ми се струваше на километри от нас. Прокашлях се — само за да се уверя, че все още мога да издавам някакви звуци.

— Саймън, обичам те!

Нищо.

— Саймън?

Пак нищо.

Стиснах здраво устни, за да се опитам да спра сълзите, които напиряха в ъгълчетата на очите ми, превръщайки яркочервената пощенска кутия до мен в ярко петно.

— Саймън, моля те! — Постарах се да запазя самообладание, но вече и думите бяха започнали да ми създават проблеми. — Та ти си моят приятел!

Саймън дръпна за последен път от цигарата си, хвърли фасата на земята и го загаси с кафява кожена обувка, която виждах за първи път. После вдигна очи към небето и тежко издиша.

— Ти не си онази, която ми трябва.

Кръстосах ръце пред гърди и забих нокти в дланите си.

— Съжалявам, Рейчъл — промърмори той и хвърли бърз поглед надолу по улицата. Гледаше навсякъде другаде, само не и към мен. — Просто ти губя времето. Ти не си единствената.

— Аз не съм... — Прочистих гърлото си и пак опитах: — Аз не съм единствената?

— Не си — отговори Саймън.

— Да не би някоя друга да е единствената? — попитах, но се страхувах да чуя отговора. — Ти да не би... Тя да не би...

— Не — отговори той и най-сетне погледна към мен, някъде към ъгълчето на носа ми. Въпреки това избягваше очите ми. — Честна дума, няма друга. Просто доста мислих за това и... Наистина държа на теб, но ти просто не си онази, която ми трябва. И между нас не би могло да се получи.

— Някаква конкретна причина? — Направо не можех да повярвам какво чувам. — Нещо, което съм направила?

— Нищо не си направила — сви рамене той. — Просто един ден се събудих и разбрах. Мислех си, че почивката ще помогне, но...

— Мислел си, че почивката би била по-лесна от директно скъсване с мен, така ли? — позволих си да го тълкувам аз. — И че аз ще усетя намека или нещо подобно?

— Съжалявам. Не се получи много добре. — Той пак бръкна в джоба си за цигарите, но за жалост те бяха все още в мен. И аз най-нагло ги захвърлих под гумите на минаваща покрай нас кола. — Рейчъл, аз просто не съм... не съм... Господи, това е непоносимо! Винаги съм те обичал, обаче... Просто не съм... не съм... Знаеш как е...

— Всъщност не знам — поклатих глава и усетих как косата се разпилява по раменете ми. — Защото те обичам.

— Господи, Рейчъл! — Саймън протегна ръка към голото ми рамо и докосна кожата ми. Допирът му би трябвало да ме стопли и успокои, но вместо това го усетих като ужилване. — Съжалявам. — Той отдръпна ръката си и я пъкна обратно в празния си джоб.

Отстъпих назад и запримигвах, докато накрая нахалните сълзи все пак се промъкнаха през миглите ми и потекоха по бузите ми. Добре че поне не си бях сложила спирала. Нищо не може да направи момичето по-жалко от разтекъл се около очите черен туш. Погледнах го. Късата му тъмноруса коса изглеждаше по-тъмна под светлината на уличното осветление, а очите му бяха уморени и зачервени. Най-странното от всичко обаче бе гледането на устните му. И осъзнаването на факта, че никога повече нямаше да мога да ги целувам. Те вече бяха забранена зона. Той беше забранена зона. Вече не беше мой. Още една крачка назад и го обхванах изцяло. Всичките сто и осемдесет сантиметра на бившия ми приятел. Бившият. Каква кошмарна дума! Това не беше моят Саймън — това беше напълно непознат човек. Отстъпих още една крачка назад и едва не паднах от бордюра.

— Рейчъл! — извика пронизително някой и аз се обърнах съвсем навреме, за да видя как покрай мен профучава черно такси, надуло клаксона си. Шофьорът се подаде от прозорчето и изкрещя нещо от рода на „тъпа крава“. И макар че продължавах да седя на улицата, не можех да се помръдна. Затова приседнах. Коего ми се стори най-разумното решение за момента.

— Рейчъл — изрече друг глас, този път по-меко и по-близо. Усетих как няколко чифта ръце ме вдигат на крака, а после повишени гласове и бързи стъпки зад гърба ми.

— Качете я в такси — заповяда гласът на Матю на някого. — А аз ще се оправя с тези двамата.

Но в момента най-интересното за мен бяха обувките ми. Обичах тези обувки. Откога ли Саймън си има онези кафяви обувки? Защо досега не съм ги виждала? Трябва да ги е купил по-рано — само неопитно момче би излязло в петък вечер с нови обувки, без да знае дали няма да му убиват. Коего, разбира се, ставаше — всичките му обувки му убиваха.

— Рейчъл, добре ли си? — попита гласът на Емили.

Кимнах.

— Двамата с Матю идваме с теб. — Гласът ѝ идваше някъде над мен, но не успях да го фокусирам.

Поклатих глава.

— Напротив, идваме!

— Не! — отсякох аз. — Просто искам да се прибера у дома и да се наспя. Наистина. Ако искате, елате утре сутрин. Тогава наистина ще ми трябвате.

— Но аз си мисля, че някой все пак трябва да дойде с теб — аз или Матю, когото от нас искаш. И това не подлежи на обсъждане!

Поклатих отново глава и протегнах ръка към приближаващо черно такси.

— Добре съм — рекох.

И преди тя да направи каквото и да било, аз се издърпах от нея, отворих вратата на таксито и я затръшнах бързо зад себе си, като междуременно ударих силно крака си. Не го усетих.

— Амуел Стрийт, Айлингтън — казах на шофьора, приведена напред, и се отпуснах назад едва след като го видях да кимва и да прави обратен завой. От прозореца видях как Емили вдига безсилно ръце по посока на Матю, който на свой ред вдига безсилно ръце. Зад тях Пол държеше носа си, обаче Саймън не се виждаше никъде. Докато не спряхме на първия светофар. Тогава го забелязах. На тротоара, в краката на Пол, а Марк, непознатият от дансинга, от другата му страна.

Виж ти какви неща ставали!

ТРЕТА ГЛАВА

До момента, когато таксито ме остави пред дома, бях повторила разговора ни в ума си вече толкова пъти, че ми се струваше като нещо, случило се на някой друг, или на сцена от телевизионна сапунка. Точните думи бяха твърде мъгляви, жестовете — пресилени или заменени за нещо, което не е станало, но в края резултатът си беше пак същият, независимо колко пъти го преповтарях. Той не ме обича. Той не ме желае.

Отне ми доста време, докато напъхам ключовете в ключалката на вратата, а когато най-накрая успях да се намъкна у дома, светнах лампите само за да осветя пет години щастливи спомени, украсяващи коридора ни. Снимки от ваканциите, билети от концерти, салфетки от ресторанти, картички от екзотични места — всичко, което бяхме събирали в процеса на връзката ни, което бяхме сложили в рамка и закачили на стената, чак до касовата бележка за питиетата от първата ни среща. Той я бе запазил, за да ми я подари в деня, в който се събрахме да живеем заедно. Не, няма начин това да е истина!

Напълно изтощена, аз загасих лампите и се насочих към спалнята, като по пътя си изхлузих обувките и се съблякох. Бях оправила леглото, преди да изляза, с надеждата да се върна в него със Саймън, а не обляна в сълзи и с обелено коляно. И въпреки факта, че вече няколко седмици спях сама, това бе първата ми нощ от „почивката“ насам, когато се почувствах наистина самотна. Това бе първата нощ, в която бях истински сама. Замених неудобното си бельо с една стара тениска на Саймън, която си бях скрила в калъфката на възглавницата заедно с едни стари, напълно отпуснати боксерки. Легнах по гръб и се вторачих в тавана. Думите на Саймън продължаваха да бръмчат в главата ми, като че ли бях забравила телевизора включен. Сънят отказваше да дойде и наред тази ситуация в главата ми изведнъж изникна най-нелепата мисъл на света. Наближаваше датата на вноската ми по кредитната карта. Имах да гледам още два епизода от „Радост“ по „Скай Плюс“, но абонаментът ми за него свършваше. Тази вечер ще бъде първата от над четири

години насам, в която не съм мила лицето си. Ето защо се налагаше да правя списъци. Независимо от семейния ми статус, никой не би желал да работи с гримьорка на петна. Измъкнах се с мъка от леглото, като хванах торбестите боксерки, за да не се смъкнат от задника ми.

Когато се озовах в коридора, протегнах ръка, за да докосна любимата ни снимка — от рождения ден на Емили миналата година. Саймън се смее на нещо, което казва Матю, а аз съм го прегърнала и съм отпуснала глава на рамото му. Той изглежда много красив, аз пък не изглеждам никак дебела, така че сме щастливи. Перфектната снимка. Тъкмо усетих как в гърдите ми се надига ридание, когато чух някакъв шум пред вратата на апартамента. Запалих лампите и се вторачих през стъклото. Беше Саймън. Изчаках две секунди с напълно изпразнено съзнание, а после завъртях ключа и рязко отворих вратата.

Лявото му око вече посиняваше и макар че някой очевидно се бе опитвал да го почисти, носът му беше целият в засъхнала кръв, а устните му — подпухнали. Превърнатото му в каша лице и моят „съблазнителен“ тоалет бяха толкова далече от идеалната снимка, която преди малко гледах, че при други обстоятелства сигурно бих се усмихнала. Сигурно.

— Ключалката има нужда от поправка — промърморих, с една ръка придържайки боксерките си.

— Съжалявам — рече Саймън, пристъпвайки от крак на крак пред вратата.

— Вината не е твоя — свих рамене. — Заяжда си от цяла вечност.

— Не, съжалявам — каза пак той.

Дръпнах се от вратата, за да го пусна да влезе, притиснала гръб о стената със снимките. Той спря точно пред мен и отвори уста, за да каже нещо, обаче после размисли.

— Саймън?

Той спря, обърна се и ме огледа от горе до долу.

— Това моята тениска ли е? — попита.

— Аха — кимнах и дръпнах опърпания подгъв. — Много е удобна за сън.

— Мислех си, че си я изхвърлила — отговори той.

Усетих, че долната ми устна започва издайнически да потреперва, затова побързах да поклатя глава. Стиснах пръстите на

краката си и се престорих, че се прозявам, за да върна обратно сълзите.

— Ясно — рече той, пъхнал ръце в джобовете си.

И кимна. Стоеше си просто там — пребит, целия в рани, напълно нещастен, вторачен в обувките, които никога досега не бях виждала. Знаех, че трябва да кажа нещо, при това веднага. Защото до утре всичко ще е свършило. Връзки като нашата винаги умираха тихо и възпитано през нощта — ние не бяхме от любителите на насилническата, кървава смърт на публично място. Твърде много англичани сме за подобни работи. Обаче езикът ми се оказа оплетен от толкова много въпроси, а сърцето ми се правеше на мъртво толкова успешно, че се наложи да преглътна тежко, преди да отворя уста. Нямах никаква представа какво ще излезе оттам.

— Нови обувки, а?

За един момент наистина нямах представа какво точно става. Продължавах да съзерцавам обувките на Саймън и докато се приближаваха към мен. После се заковаха до краката ми и ръцете му ме обгърнаха, а горещото му лице докосна моето. Едва когато усетих как една рамка на снимка се забива в ключицата ми, си дадох сметка, че се целуваме, че ръцете му пълзят нагоре-надолу по гърба ми, след това се сплитат в косата ми и после пак продължават надолу.

— Съжалявам — прошепна в косата ми. — Много съжалявам!

Изцяло по навик ръцете ми се вдигнаха и го прегърнаха през врата, а устата ми започна да отвърща на целувките му на автопилот. Обаче онзи остър ъгъл на рамката продължаваше да се впира в гърба ми. Едва когато целувките му преминаха от устата към врата ми, осъзнах, че очите ми са отворени, а умът ми си е взел кратка почивка. Какво не беше наред? Нали планът беше точно такъв! Саймън спря за момент и ме погледна със странно изражение на лицето — наполовина объркано и наполовина настоятелно да продължи онова, което е започнал. Виждах и двете изражения независимо едно от друго достатъчно често през тези години, но заедно представляваха необичайна комбинация.

— Рейчъл? — изрече задъхано. Притеснението му не бе без основание — първо, целувките по врата бяха сигурен начин да влезе в гащичките ми, както той много добре знаеше; и второ, от толкова време мечтаех за този миг, че би трябвало поне да реагирам по някакъв

начин. Да, нещо със сигурност не беше наред. — Рейчъл, честна дума! Много съжалявам!

— Престани да го повтаряш! — изрече глас, който приличаше на моя. Щом се извиняваше толкова много, значи имаше за какво да се извинява, обаче точно сега не бях в състояние да се справя с този проблем.

— Добре — промърмори той, подхвана косата ми и я метна на едното ми рамо — жест, който ми беше толкова познат, че сърцето ми се разтопи. — Така е добре.

Кимнах и когато този път той се приведе, за да ме целуне, затворих очи. Отвърнах на целувката му, като се стараех да не нараня разцепената му устна. Обаче на него не му пукаше за нея. За първи път от месец насам той ме желаше, затова му позволих да ме обърне обратно към вратата на спалнята и да ме бутне върху леглото. А после усетих добре познатата му тежест върху тялото си. Нямахше нужда да мисля, нямаше нужда да правя каквото и да било. Ръцете му потеглиха по обичайния си маршрут по тялото ми. Устните му пролазиха по тила ми, левият ми крак обгърна кръста му. Боже, това със сигурност ми е липсвало. Но тялото ми би трябвало буквално да пищи за него, а не просто да реагира. Просто беше странно, защото беше минало толкова време. И затова загърбих тъничкия гласец в главата ми, който напяваше: „Не си за мен, не си за мен, не си за мен“. Отново и отново. Предпочетох да затворя очи и да започна да играя ролята си. Той се бе върнал при мен. И това бе единственото, което исках. Той бе единственият, когото исках. И той бе отново мой.

* * *

Следващата сутрин настъпи като всички други. Слънцето струеше през прекалено тънките завеси на прозорците, за които така и не купих по-дебели, защото Саймън обичаше да се буди на естествена светлина. И като че ли никога не бе отсъствал, сега той пак лежеше до мен. Любимата му естествена светлина осветяваше тъмнорусата му коса и почти я позлатяваше. Аз лежах, обърната настрани, на няколко сантиметра от него, и го гледах как спи. Изминалата нощ бе много странна. Така и не бях в състояние да се отърся от усещането, че

трябваше да поговорим, преди Саймън да скочи обратно в леглото ми. Но тази сутрин всичко си беше наред. Или поне изглеждаше така. Всичко изглеждаше така, както трябва да бъде. Каквато и лудост да го бе обхванала, вече му беше минала.

Обърнах се по гръб, като се постарях да не го събудя, и се усмихнах на себе си, замислена за задачите си за деня. Може би днес ще мога да мина без обичайния си списък — пощата ще почака в пощенския клон до понеделник, а картичката за рождения ден на Матю мога да взема и утре. Но все пак не можеше да не отида до супермаркета — у дома нямаше нищо за ядене. Измъкнах се от леглото внимателно, без дори да накланям матрака, и грабнах дънките и блузката от предната вечер, които все още си лежаха на тъжна купчинка на пода. Облякох се в коридора, грабнах телефона, кредитната си карта, ключовете и една жилетка и се запътих към вратата на апартамента. Спрях само за да оправя рамката на стената, която снощи бяхме бутнали. Обаче тя отказа да стои на мястото си — непрекъснато се отпускате и буташе съседната снимка. Но сега не беше моментът да зачуквам нови пирони, затова просто я свалих и я облегнах на стената, отбелязвайки си мислено после да я оправя. След закуска. След онова, което Саймън иска да правим днес. А за утре ще пренапиша списъка си. Съвестта ми бе успокоена.

Все още бе твърде рано за събота и Лондон бе доста заспал, но все пак автобусите си вървяха и онези, които работеха в събота, крачеха по тротоарите с наведени глави и слушалки на ушите. Сложих си балсам за устни, докоснах леко протритата си от брадата му буза и завих косата си на относително свястно кокче, докато вървях надолу по улицата. Май наистина е крайно време да я понамаля тази коса — беше твърде много за един човек. Обаче Саймън ме харесваше с дълга коса. А и аз бях свикнала с нея. Въпреки че Дан никога не пропускаше да ме нарече „Братовчеда То“, когато я спуснех по време на снимки.

Още не можех да повярвам, че Пол бе пребил Саймън. Това бе най-милото нещо, което брат ми някога бе правил за мен. И напълно компенсира онзи случай, когато бе подстригал косите на всичките ми Малки понита. Е, май не беше на всичките. Очевидно трябва да му се обадя и да му кажа, че всичко между нас е наред, иначе ще се почувства невероятно неловко на сватбата на баща ни след две седмици. Но точно сега най-важното нещо бе да купя някакви

кифлички, кафе и сметана. И може би някакъв препарат против петна, за да се опитам да махна кръвта от ризата на Саймън. А казват, че романтиката била мъртва.

Супермаркетът се оказа изненадващо пълен — с хора, тръгнали за работа, които си купуваха сандвичи с риба тон за обедната си почивка, ранобудници, излезли да пазаруват, и не един и двама господи с намачкани дрехи, но самодоволни усмивки по лицата.

— Е? — обади се нещо, вонящо на „Курос“ на Ив-Сен Лоран, когато застанах до щанда с кроасаните. — Тежка нощ, а?

— Нещо такова — промърморих, без да поглеждам нещото. Този не знае ли, че се намира в Лондон? Та ние не разговаряме с непознати. Дори със съседите си започваме да разговаряме едва след пет години, освен ако, разбира се, не става въпрос за оплакване от шум или от невъзпитан домашен любимец, цапащ градината ни.

— Дааа. Обаче номерът е да станеш преди великото събуждане! — продължи най-нахално да говори онзи, докато пълнеше найлоновото си пликче с кроасани с канела. — Лично аз винаги оставям бележка. Не можеш да не оставиш бележка! Ситуацията го изисква.

— Ясно — усмихнах се аз през зъби и побързах да се насоча към опашката на касата.

Обаче онзи тръгна след мен.

— Но за момичетата винаги ми е било много тъжно — не се отказваше той. — Защото, виждате ли, зърват хората някой тип, готов за стената на срама, и си казват: „Браво на него!“. Обаче забележат ли момиче, тръгнало само по улиците в шест сутринта в събота, облечено в дрехите от предишния ден, веднага решават, че е уличница.

— Да — промърморих и започнах да пренареждам покупките в кошничката си. И едва след това си дадох сметка какво е казал. — Извинете, какво казахте?

— Но не и аз! — извика триумфално човекът „Курос“, разливайки част от кутийката си с „Ред Бул“. — Аз не съдя хората. Освен това, не е като да сте с поличка, която едва прикрива задника ви, а циците ви да стърчат навън, нали така? Добър тоалет, браво!

Чудничко! Значи този пичага не само бе още пьян, но и си въобразяваше, че с него сме сродни души, любители на забежките за една нощ.

— Може би трябва да ми оставите телефона си. Нали се сещате, в случай че имате нужда от компания! — И направи крачка към мен. Вонята от онова, с което се бе наливал и разливал по себе си цяла нощ, в комбинация с банята от „Курос“, която си беше взел, ми дойдоха малко в повече и едва не повърнах.

— Имам си приятел — побързах да охладя страстите му, като поставих кошничката между нас. — Така че не.

— Ама, разбира се — подметна иронично той, грабна кутийка презервативи „Дурекс“ и я прибави към покупките си. Пак щях да повърна. Обърнах му гръб с надеждата, че ще се махне, но продължавах да усещам вонята му. Имах усещането, че тази смрад ще ме преследва още дълго време. Добре че Саймън се бе вразумил! Това беше първият човек от пет години насам, който бе поискал номера на телефона ми, и не ми стана никак приятно.

Платих плячката си за закуска и побързах да се изнижа навън. Бях дотолкова погълната от моя айфон, че дори не чух как човекът „Курос“ подвиква нещо след мен. Подвиква нещо, което подозрително много напомняше на „кучка“. Не съдел хората, да бе!

Месец август никога не гарантираше хубаво време в Лондон, но точно тази сутрин беше прекрасна. Ярко, свежо слънце и безоблачно синьо небе. Почти подскачах обратно по Ъпър Стрийт, докато преглеждах текстовите съобщения от Матю и Емили. Знаех, че никой от тях не би останал във възторг, ако му звънна преди седем сутринта, затова просто им отговорих с краткото „Всичко е наред“, изтрих потока от ругатни, насочени към Саймън, и запазих позитивните послания. Никога не беше излишно да си имаш по едно-две такива.

Заклучих телефона си и го пяхнах в задния си джоб. Не бях много добра в изразяването на емоции и никога не съм се чувствала спокойно с думичката, започваща с „о“. Обичах родителите си, обичах брат си, обичах Матю, Емили, Саймън, шоколадите „Галакси“, Александър Скарсгард и дънките „Топшоп Бакстър“. И много, ама много обичах апартамента си. От университета насам бях живяла все в по-малко или повече поносими дупки, но нашият прекрасен двустаен апартамент на първия етаж, купен буквално за жълти стотинки в разгара на рецесията, беше мой дом. Бях прекарала последните осемнайсет месеца в пълнене на нашето гнездо. Е, вярно, предимно с купища дрехи, които така и не успях да изгладя, но все пак си беше

пълнене. Моят дом. Сега изкачих петте стъпала до вратата ни в кралско синьо и за момент спрях. Усетих, че съм притеснена. Ами ако Саймън е вече буден? Може би трябваше поне да си направя труда да се приведа в ред, преди да изляза. Какво ще му кажа? Дали няма да е по-добре, ако се престорим, че миналата нощ не се е случила?

— Е, поне няма да вони на „Курос“ — казах си наум, докато пъхах ключовете в ключалката.

Когато влязох, апартаментът ни все така тънеше в тишина. Изхлузих си тихо обувките, за да не събудя Саймън. Така. Значи сега трябва да си измия зъбите, да направя кафе, а оттам нататък каквото ще става, ще става. Оставих закуската върху барплота и кухнята и се насочих към банята. Каквото ще стане, ще стане. И какво от това? Така си мислех, докато плисках лицето си със студена вода. Един неловък разговор, а после обратно по пътя към брака, децата и семейното блаженство. Всеки среща пречки по житейския си път, всеки си има своите моменти на лудост. Че има ли перфектна връзка на този свят? Грабнах четката си за зъби и си напомних, че „Те живели щастливо до края на дните си“ съществува само в приказките. Да, в приказките. Хммм, няма паста за зъби. Без да мисля, протегнах ръка към шкафчето над мивката, за да извадя нова тубичка. Истинските връзки са трудни и изискват сериозни усилия. Изискват разбиране и компромиси. Човек не може просто да избяга, когато нещата загрубеят, не може просто да...

Пастата за зъби.

В шкафчето над мивката нямаше нова паста за зъби, защото бях отворила новата паста за зъби едва оня ден. Обаче я нямаше и на мястото ѝ. Както и четката за зъби на Саймън. Както и самобръсначката му. Все така с четка за зъби в ръка, аз тръгнах боса през коридора, но пред вратата на спалнята спрях. И макар вече да знаех какво ще заваря там, не можех да се накарам да я отворя. Догади ми се. И побеснях. И се почувствах като пълна глупачка. Бутнах вратата с крак и надникнах. Празно легло. Отстъпих няколко крачки назад в коридора и под крака си усетих нещо твърдо и студено, последвано от нещо остро, щипещо и горещо. Снимката от рождения ден на Емили. Саймън трябва да я е съборил на излизане. Толкова е бързал.

С четка за зъби в едната ръка и телефон в другата, аз се отпуснах на стената. Плъзнах се надолу и междуременно съборих всички снимки, закачени там. Загледах се как кръвта от крака ми капе по ламинирания под, който Саймън с такава любов бе редил в деня след финалите за купата. Саймън винаги казваше, че по време на футболния сезон никой не се занимава с ремонти.

Отключих телефона си и натиснах бутона за набиране на последния разговор.

— Матю? — прошепнах, като се стараех да не свивам пръстите на краката си. — Взел ми е пастата за зъби!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ще го убия!

Кимнах.

— Говоря съвсем сериозно! Ще го унищожа! Ще го притисна към земята, ще му забия един в лицето, ще му откъсна всеки крайник един по един, а после ще започна да го налагам с кървавите му краища!

— Окей — съгласих се аз.

— А после ще...

— Емили — прекъсна я Матю и се приведе, за да ме вдигне от пода. — Не ѝ помагаш с нищо.

Облегнах се на моя приятел, все така стиснала в една ръка четката си за зъби, в другата — телефона.

— Какво ще кажеш да ми дадеш това, а? — попита той, като протегна ръка. Дадох му телефона.

— А четката?

Крайно неохотно му връчих и четката.

Матю и Емили бяха прекосили половината Лондон за нула време и се бяха озовали при мен, още преди да успея да помръдна. Бях се обадила на Матю, той пък се обадил на Емили, а тя се обадила на „Домино“, обаче още не правели доставки. Бях успяла да им разкажа краткия вариант на случилото се с мен, след като се качих в таксито, като бях наблегнала най-вече на подсмърчането, цивренето и преди всичко на самосъжалението си, а те на свой ред ме бяха светнали какво се е случило при тях, което се състоеше най-вече в това как Пол съборил Саймън на земята, Матю наблюдавал с възторг цялата сцена, а Емили го сритала яко в топките, докато му крещяла на френски нещо, което не се поддава на превод. Докато извикат полицията, моите трима мускетари били успели да се скрият в недалечния „Макдоналдс“, а Саймън пропълзял в някакво такси. Оттам нататък очевидно започваше моята история.

— Изобщо не ми хрумна, че може да дойде тук — отбеляза Матю, докато галеше косата ми. Беше ме поставил на дивана и бе

приседнал до мен. — Мислехме да наминем, но ти не вдигна телефона, затова решихме, че си заспала. Защото, ако не спиш, винаги отговаряш.

— Наистина бях заспала — рекох. — Ще се оправя.

— Знам, че ще се справиш — каза той. — Разбира се, че ще се справиш. Добре че се отърва от този мерзавец!

Отървала ли съм се? Не е ли той този, който се е отървал от мен? А аз не бях мерзавец — поне така си мислех.

— Да, ти със сигурност ще се справиш — обади се и Емили, която приготвяше чай, достатъчен да задоволи жаждата на цял Бристол. — Какво ще кажеш за една вана? Една вана ще ти се отрази добре.

— Ами, не знам. — Как бе възможно човек да не знае дали иска да се изкъпе или не? Ясно, започвам да полудявам.

— Хубаво. Каквото и да ти се прииска да правиш, само ни кажи — отбеляза Матю, целуна ме по темето и ме погледна с очакване. — Или пък можеш просто да си седиш тук и да си мълчиш, а ние ще ти говорим. Както искаш.

Часовникът на дивиди плейъра казваше, че е 10:00 часа. Дискът с последните епизоди на „Момчетата от Медисън Авеню“, който обикновено стоеше отгоре, го нямаше. Но как е възможно да е едва десет часът? Нали не е позволено животът ти да се разпада на парчета в събота, при това още преди обяд? Сигурно Саймън ми е взел и диска с „Момчетата от Медисън Авеню“. Трябва да се преоблека. Май наистина трябва да се изкъпя. Обаче, ако вляза във ваната, кракът ще ме заболи. Срязвах си крака. А какво ще облека после? С пижама бих изглеждала твърде жалко, с нормални дрехи — твърде оптимистично. Може би е най-добре да се върна в леглото и да поспя. Все още е рано. Ако днес беше нормална събота и аз не бях напълно прецакана от човека, с когото си мислех, че ще прекарам остатъка от живота си, сигурно все още щях да бъда в леглото.

— Рейчъл, да не би да си мислиш разни неща, които не ни казваш? — обади се Матю.

Да, май беше точно така.

— Взел ми е и диска с „Момчетата от Медисън Авеню“ — изрекох с равен глас. Който звучеше като пълна трагедия.

— Беше ли успяла да изгледаш епизодите?

Поклатих глава.

— Мръсен кучи син! — ахна Емили. — Едно е да откраднеш пастата за зъби на едно момиче, съвсем друго, да ѝ вземеш любимия филм!

— Така! Значи първо — вана! — отсече Матю и кимна на Емили. Тя автоматично престана да пълни отново чайника и се запъти бодро към банята. Завъртени кранове, течаща вода, Емили псува, когато се опари на крана за гореща вода, както винаги ѝ се случваше. — Добре ли е?

Наистина не можех да ѝ отвърна с нищо по-особено от едно кимване. Все едно спях с отворени очи. Изминаха някъде между две и дваайсет минути, преди Емили да се провикне, че ваната е готова. Матю ми помогна да стана и ме бутна лекичко по посока на банята.

— Ще се почувстваш по-добре, повярвай ми! — И побърза да затвори вратата, преди да бях започнала да се събличам. Макар да бе невероятен приятел, Матю винаги изпитваше безкрайно неудобство от близостта си с женската голота. Още от самото начало беше пределно ясен, че не иска да вижда от нас двете нищо повече от намек за цица. Но както и можеше да се очаква, Емили му се беше представила по натура още на третата седмица от съвместното ни съжителство. Иначе аз бях успяла да се държа по-скромно. — Направо не е за вярване на какви чудеса е способна една вана! — допълни през вратата.

— Готова е — рече Емили и се премести зад мен в моята миниатюрна баня, като вдигна на опашка толкова, колкото успя от косата ми. — Имаш ли нужда от нещо друго?

— Не, добре съм.

Свалих блузката си и я захвърлих на пода в банята. Още пет минути и тя сигурно сама щеше да изпълзи от гърба ми. Виж тесните дънки бяха по-силно решени да останат неотлъчно с мен. Бяха ми необходими два опита, докато успея да ги отлепя от задника си, и добре че накрая се намеси Емили и ги измъкна със силно дръпване от краката ми. Застанала до мивката, аз се загледах в нея как ги грабва, ухилва ми се, а после затваря вратата на банята зад гърба си. Застанала пред огледалото по сутиен и гащи, с коса, вдигната на гигантски ананас върху главата ми, плачеща и с толкова отпусната долна устна, че човек можеше да си закачи дрехите на нея, не изглеждах никак жалко. Няма проблеми, Рейчъл, вземи си вана! Ще се почувстваш по-добре, Рейчъл!

След като накрая успях да откъсна очи от секс бомбата в огледалото, самата вана ми се стори удивителна. Беше пълна и натежала от балончета, а парата изпълваше помещението с успокояващ, чист аромат — лавандула или нещо подобно. Единственото, което трябваше да направя, бе да се пъхна вътре. Първо единия крак, след това другия и не след дълго и аз ще започна да ухая на чисто. Кожата ми ще стане розова и мека, балончетата ще погаят тила ми и независимо дали ми харесва или не, мускулите ми ще се отпуснат и сигурно наистина ще се почувствам малко по-добре. Само дето аз не исках да се почувствам по-добре. Исках да се къпя в мъката си, да рева и да подсмърчам, и да си припомням отново и отново събитията от последните дванайсет часа. Не исках да пия чай. Не исках гореща вана. Не исках приятели, изпълнени със съчувствие. Исках си гаджето обратно. Обаче, ако не вляза в проклетата вана, а) Матю и Емили ще разберат, и б) ще продължа да воня на пот. Е, няма да ми навреди да демонстрирам някаква воля за действие. Стига, разбира се, ваната да не е супергореща и да не причини нови болки в крака ми.

Пред вратата на банята приятелите ми провеждаха спешна среща на високо равнище. Да живеят евтините ремонти от деветдесетте! Стените тук бяха тънки като хартия.

— Така. Значи аз ще оправя леглото, а ти ще свалиш всички негови снимки — чух указанията на Матю. — Смятам буквално да изваря чаршафите. Докато тя излезе от банята, искам всички следи от това долно лайно да бъдат изтрити!

— Напълно съм съгласна — отговори Емили. — Направо не мога да повярвам, че е имал наглостта да постъпи по този начин!

— Права си — рече Матю. — А аз си мислех, че е решил да се върне при нея.

И аз също, приятелю скъп! И аз също!

— В такъв случай мисля, че е по-добре, дето се чупи още сега. Представи си само наистина да се бяха оженили!

— И слава богу, че стана така! Защото как човек се преструва на щастлив за приятелка, която се омъжва за тъпанар?!

Отпуснах се бавно във ваната. Значи приятелите ми смятат Саймън за тъпанар? Ама ние бяхме заедно цели пет години и досега нищо не са ми казвали! Знам, че никога не съм била застрашена от

това някой от тях да легне с него — освен факта, че имаше пенис, не беше тип на нито един от двамата ми приятели, и все пак. Възможно ли е обаче толкова да са го мразели, че сега се радват за скъсването ни?

Вдигнах силно зачервения си от горещата вода крак над пяната и огледах лака на ноктите си. Хм, имаше нужда от смяна. Ясно, главна тема за деня. Включвайки студената вода с пръстите на крака си, се опитах да си дам сметка защо Емили и Матю са мразели толкова много Саймън. Вярно е, че нямаха много общи неща с него. Саймън наистина си беше типичен средностатистически мъж. Гледаше футболни мачове, играеше видеоигри, харесваше творбите на Уил Феръл, тялото на Меган Фокс и музиката на „Колдплей“. Но това не го правеше лош човек — просто най-обикновен хетеросексуален мъж на двацет и девет. Е, може би в началото не се бе чувствал особено удобно в присъствието на Матю, но това е, защото никога не бе имал много гей приятели. И може би поне в един случай се е чувствал прекалено удобно в присъствието на Емили, но тя не можеше да се преструва на особено поласкана от непохватното му флиртуване. И беше добро гадже. Готвеше, макар и най-вече, защото аз не готвя. Изпълняваше си всичките мъжки задължения — носеше ми цветя, когато закъсняваше вечер, никога не забравяше рождените ми дни, никога не отменяше плановете ни, присъстваше на абсолютно всички сватби, рождени дни и кръщенета, на които го влачех, при това, без да се оплаква. Не беше егоистичен, нито алчен, не лъжеше и не мамеше. Иначе казано, беше добър човек. И двамата бяхме щастливи. Бяхме си създали рутина. И очевидно не съм била единствената, която си е мислела, че всичко това ще завърши с пръстен и бяла рокля, и с боричкане в сватбения апартамент на някой приятен семеен хотел в Съри.

Обаче не. Никакъв пръстен. Никаква бяла рокля. Никакви танци. Никакво обяснение. Може би, ако поговоря с него... ако получа истинско обяснение... Все още можем да поговорим сериозно. Все още бих могла да си го върна.

След порядъчно количество време (надявам се) се надигнах от все още топлата вана и се загърнах с хавлията си. Матю надали щеше да се зарадва на обилното количество женска плът, което щеше види, но тъй като халатът ми беше в спалнята, това бе най-доброто, което можех да сторя в този момент. Просто исках да облека нещо, да грабна телефона и да си изясня нещата веднъж завинаги. Когато излязох,

заварих Матю и Емили в дневната, а чаршафите ми — на купчина върху пода между тях.

— Е, сега какво? — попитах, изпълнена с новопридобитата си решителност. — Какво стана?

— Нищо особено — вдигна очи Емили, леко паникьосана. — Брей, наистина изглеждаш по-добре. Защо не отидеш да се облечеш, а?

— Изглеждам отвратително — поясних, пристягайки хавлиената кърпа около тялото си. — Но какво става тук? Да не се е случило нещо? Да не би Саймън да се е обадил?

— Нищо подобно — отговори тя. Матю пъкна нещо в задния си джоб и се скри зад нея. — Хайде, обличай се, а после ще излезем да хапнем нещо. Сигурно умираш от глад.

Бяха най-лошите лъжци, които някога бях срещала.

— Какво пъкна току-що в задния си джоб? — забих директно въпроса си на Матю.

— О, нищо — отговори той с глас, по-писклив и от моя.

— Окей. А сега ми го дай! — Протегнах ръка. — Каквото и да е, дай ми го!

Матю и Емили се спогледаха. Дарявайки го с най-добрия си поглед в стил „Грижовните мечета“, Емили поклати глава, обаче той само кимна, извади от задния си джоб едно листче и прехапа устни.

— Матю. — Емили сложи ръка на рамото ми, за да ме задържи. — Недей...

— Защо първо не се облечеш... — започна той, обаче аз бях много бърза. Бутнах Емили на дивана, присвих очи, стегнах опашката си и проверих хавлията. Преди да скоча на дивана и да се хвърля върху гърба на Матю. С една ръка около врата му, сграбчих листчето хартия от ръката му, докато той тичаше в кръг из стаята и пицеше като жена.

— Махни я от мен! — пицеше из стаята и подскачаше като безглаво пиле.

Емили се претърколи на дивана, сви крака и покри лице с ръцете си. Не бях сигурна дали се смее или плаче, пък и не ми пукаше. Единственото, което знаех, бе, че трябва да измъкна това проклето листче хартия. Матю вече започваше четвъртата си обиколка на стаята, когато най-сетне успях да го изтръгна от ръката му. И в същия миг изгубих хавлията си. Без да обръщам внимание на факта, че най-малко трима от съседите ми ме наблюдават как яздя гола близо двуметров

хомосексуалист, аз се плъзнах обратно на пода и бързо прегледах листчето.

Матю се закова на място, твърде много задъхан за човек, който ходеше на тренировки толкова често, колкото него.

— Исусе Христе! — изхриптя с широко отворени очи и ужас, изписан по лицето му. Емили се овладя бързо и се приближи, за да ме увие отново с хавлията. Но точно в този момент изобщо не ми пукаше, че съм гола. Далеч повече ме притесняваше съдържанието на бележката.

Листчето беше бледосиньо и неравно, очевидно откъснато от бележник. От моя бележник. Значи някой е бръкнал в чантата ми, откъснал е един лист от бележника ми и ми е написал върху него кратичко послание.

Рейчъл,

Съжалявам. Няма да се получи. Тази седмица имам много работа, а после се изнасям.

Съжалявам.

Саймън.

Прочетох бележката три пъти, преди да вдигна очи към приятелите си. Изражението на Матю беше нещо средно между извинение и дълбока травма. Емили пък просто беше безкрайно тъжна. Аз отворих уста, за да кажа нещо — каквото и да е, само да облекча напрежението в стаята, но единственото, което успях да сторя, бе да си поема силно дъх. Значи това е? Това е всичко, което заслужавам? Бележката се смачка твърде лесно, докато накрая се превърна в няколко остри ъгълчета в ръката ми, а когато разтворих длан, тя се беше превърнала в миниатюрна топчица нищо. Затворих очи и ги отворих. Тя продължаваше да си стои там. Дребничко, невзрачно листче хартия, което бе тотално разбило сърцето ми.

— Колко е часът? — прошепнах.

— Към единайсет и половина — предположи Матю.

— Кръчмата дали е отворена вече?

— Това е Лондон — рече Емили. — Така че все някоя кръчма някъде е отворена.

Кимнах и стиснах здраво хавлията пред себе си.
— Хубаво. Тогава отивам да се облека.

* * *

За щастие не ни се наложи да търсим дълго. След не повече от час вече седяхме в едно тъмно ъгълче на мрачна кръчма малко по-нагоре от апартамента ми. С бутилка бяло вино на масата и три порции рибени пръчици, които щяха да пристигнат всеки момент, се бяхме окопали добре за следобеда.

— И така, вариантите са няколко — започна да отброява на пръсти Матю. — Можем да се напием, да го оплюем и после да се замъкнем вкъщи с голяма порция кебап. Или да се напием, ти да се разплачеш и въобще да се изложиш ужасно, а след това да се замъкнем вкъщи с голяма порция кебап.

— А няма ли трети вариант? — промърморих, докато се опитвах да не пъкна пръст в дупката на чорапа си. Бих приписала вината за неугледния ми вид единствено на скоростта, с която се облякох, но истината е, че повечето ми дрехи бяха или прекалено официални, или прекалено невзрачни. На никого не му пукаше как е облечена гримьорката по време на снимки, затова през последните две години си създадох нещо като униформа от черен клин и бяла тениска. Така не ти трябва много да мислиш, докато ровиш в гардероба си в пет сутринта.

— Добре. Трети вариант: напиваме се и планираме прекрасния ти нов живот, а после се завличаме вкъщи с голяма порция кебап — довърши благородно Матю.

— Трябва ли да гласуваме? — изгука Емили и размаха ръка във въздуха. — Аз избирам третия вариант. И освен това бих искала да предложи пица вместо кебап.

— А, не! Кебап и нищо друго! — отсече Матю. — Това е единствената възможност да хапна кебап, без после да се намразя! Всички калории, погълнати през първите четирийсет и осем часа след раздялата, автоматично се анулират!

— Някакви други правила, за които трябва да знам? — измънках.

— О, много са! — отговори Емили. — Позволяват ти се два дни болнични, три късни телефонни обаждания до мен и до него, без да се

оплакваме, и толкова сладолед, колкото можеш да погълнеш. Освен това трябва да излезеш на бясно пазаруване, стига обаче да си купуваш съвсем абсурдни неща, които след шест месеца няма и да погледнеш! Още нещо? — обърна се към Матю.

— Да. Позволено ти е да изчукаш някой напълно неподходящ за теб, стига да е достатъчно здрав — допълни той. — А после никога да не му се обаждаш.

— За последното засега ще се въздържа — отбелязах, като погледнах цъфтящите крайчета на косата си. — От друга страна, наскоро си правих коламаска на бикини линията, така че може и да ви угодя, а?

— Изобщо не искам да знам! — извика Матю и грабна вибриращия си айфон от масата. Погледна дисплея, затвори го и за момент остана вторачен в него.

— Да не би да те задържаме от нещо важно? — запита Емили, така че на мен не ми се наложи.

— Вие винаги ме задържате от нещо важно — отговори той. — Но въпреки това ви обичам. Сега да се върнем към нашата госпожица Самърс. Тежка работна седмица ли ти предстои?

— Ами, в понеделник съм на снимки, които ще продължат сигурно до вторник — свих рамене. — Поредната гащена сесия. Пак Ана и пак Дан.

— Тогава не разполагаме с много време, за да ти помогнем да поемеш по пътя към възстановяването — отбеляза Емили и отпи внимателно от виното си. Дори и за нея беше малко раничко за алкохол, но ѝ бях благодарна за старанието. — И да преборим махмурлука ти, разбира се.

— Направо не мога да повярвам, че просто си тръгна — изрекох с въздишка и се облакътх на масата. — Така ли става обикновено? Мъжете просто си тръгват?

— При мен никой не се е задържал достатъчно дълго, за да ме броиш за капацитет по въпроса — призна си Емили. — Лично аз просто спирам да отговарям на обажданията и есемесите им, докато накрая не престанат да се опитват.

— Аз пък предпочитам сцените — писъци, чупене на чинии, заплаха от насилие и по възможност публика в три през нощта — каза

Матю. — Оставянето на бележка ми се струва ужасно еснафско и хетеросексуално.

— Но какво да правя сега? — промърморих, надигнах чашата си с вино и изгълтах половината от съдържанието ѝ. — Искам да кажа, след виното и кебапа. Как се очаква от мен да се държа като самотно момиче?

— Но това не е първата ти раздяла, нали? Знаеш си, че ще я преодолееш.

— Да, не е първата ми раздяла, но е първият път, в който аз съм зарязаната.

На масата се възцари тишина. Като че ли съществуваше вероятност да съм изгубила съчувствието на присъстващите.

— Божичко, значи е това, така ли? — ахна накрая Матю. — Никога досега не са те зарязвали!

— А между другото — започна Емили, като остави чашата си и отметна непокорната си рижа коса назад, — колко е най-дългото време, през което си оставала сама?

— Не е като да не съм си взела своя дял мръсотии — побързах да се защита. — Просто винаги съм успявала да се уредя първа с цялата тази пледоария по слагането на край.

— Но всъщност никога не си била сериозно сама, нали? — настояваше Матю, правейки се на дълбоко замислен. — Със Саймън изкара колко — пет години?

— Точно — кимнах и се опитах да погълна колкото ми бе възможно повече вино, докато не сме започнали с отварянето на досиетата.

— Ако си спомням правилно, с Джереми скъса на сватбата на Дебелата Тереза, а след това по време на приема се запозна със Саймън.

Горката Дебела Тереза от факултета по медийни науки — завършихме преди само бог знае колко години, а тя все още не можеше да се отърси от прякора си. Всъщност задраскайте това — тя може и да беше дебела, обаче вече беше омъжена, така че защо да я съжалявам? Щеше ми се и аз да съм дебела и омъжена.

— А преди Джереми беше кой — Уил, нали?

— Кой, Уил женкарят ли? — плесна с ръце Емили. — О, той беше много забавен.

— Не беше — беше женкар — поправих я аз. — Изневери ми с най-малко двайсет и пет различни жени.

— И въпреки това ти настояваше да му дадеш още един шанс — присви очи Матю. — А после още един шанс. И още един. Тогава така и не успях да те разбера. А и не беше особено готин.

— Мислиш така, защото той не беше като Мартин — изрекох хипотетично.

— О, вярно бе, Мартин, прекрасният Мартин! — усмихна се Матю. — Тези приятели от университета ми липсват! Бяха толкова лесни.

— Да де, обаче прекрасният Мартин чукаше професора си по английски! — напомних му назидателно аз, докато пълнех повторно чашата си. Без вино със сигурност нямаше да се справя.

— И мен — допълни приятелят ми. — Но едва по-късно, разбира се.

— До този момент изобщо не бях мислила по този въпрос — отбеляза Емили и помахна на сервитьора, който се оглеждаше притеснено с нашите ребени пръчици, чудейки се за кого са. — Но сега се питам как е възможно ти никога да не си била сама?

— Сигурно защото съм страхотна?

— Изключвайки очевидното — поправи ме Емили. — Въпреки това всеки остава сам на някакъв етап.

Счупих една ребена пръчица на две и я топнах обилно в купичката с кетчуп. Малко неща на този свят можеха да ме направят по-щастлива от безумните менюта в шикозни лондонски кръчми, а от цялото смахнато меню най-щастлива ме правеха ребените пръчици. Защо никога не съм била сама ли?

— Не е като да подреждам мъжете един след друг — промърморих. — Ако беше така, сега нямаше да седим тук, нали?

— Може би си права — рече Матю, който ме слушаше с половин ухо, тъй като в момента си правеше сандвич от ребени пръчици. — Значи всичко това ще бъде съвсем ново за теб. Уха!

— Все още не мога да го повярвам! — Хей, ребените пръчици си вървели много добре с бялото вино! — Мислех си, че до края на годината ще бъда сгодена, а сега ще се превърна в една от онези луди жени в автобуса, нацапани с твърде много руж и понесли котки в чантите си.

— Нищо подобно! — отсече Емили и дръпна конската ми опашка. — Ще си бъдеш съвсем наред. Даже по-добре от наред. Сама и невероятна!

Не ми звучеше особено убедително.

— Но аз просто си искам стария, нормалния живот!

— Няма такова нещо като стар, нормален живот — изтъкна Матю. — Сега това е нормалният ти живот.

Пуснах обратно рибената пръчица в чинията и усетих как сърцето ми се изпълва с жал.

— Ама това е много депресиращо! — извих.

— Нищо подобно! — отсече Емили. — Да бъдеш сама е страхотно! Само трябва да преодолееш този гаден период на раздялата, а след това всичко ще бъде страхотно!

— Права е — потвърди Матю. — Когато имаш сериозен приятел, живееш от ден за ден, защото нещата стоят така. Но това не означава, че си щастлива. Сега вече имаш шанса да разбереш какво те прави щастлива, а не какво прави него щастлив или какво харесвате двамата „като двойка“. Промяната ще ти се отрази добре.

— Щеше ми се да има някакъв наръчник по въпроса — нацупих се аз. — Не се справям много добре с промените.

— Наръчници колкото искаш — изтъкна той. — Милиони. Проблемът е, че нито един от тях не става. Пък и ти не се нуждаеш от такъв. Ти имаш нас, а ние сме двама от най-приказните необвързани хора в цял Лондон! Ние сме ти нещо като... наставници. Съвсем спокойно бихме могли да получим субсидия от Дейвид Камерън — той обожава наставниците.

С надеждата да получа поне две минути мир и тишина, за да си излям обяда на спокойствие, аз прехапах език, а след това ухапах една рибена пръчица. Наистина се почувствах по-добре, след като се магнах от къщи, както и се почувствах по-добре след ваната. А сега се чувствам по-добре заради виното и защото седя тук с двамата си приказни приятели. Но въпреки това все още не ми се ще да се чувствам по-добре — все още исках да си върна Саймън. Усещайки издайническите сълзи да напират в очите ми, аз се опитах да се концентрирам върху нещо друго. Каквото и да е. Така. Днес е събота. Какво има за правене?

След като Саймън беше изнасиллил моя списък със задачи заради своята прочувствена бележка в смисъл „майната ти“, се налагаше да си направя нов. Бутнах настрани чинията си и започнах да си записвам всичко, което трябваше да направя, докато тръгна на работа във вторник. Все така трябваше да отида до пощата, все така трябваше да купя картичка за рождения ден на Матю, както и подарък. Освен това трябва да се обадя на някого, за да погледне онова влажно петно — какъв да бъде, може би бояджия? Трябва да се обадя и на татко, за да му кажа, че Саймън няма да дойде на сватбата.

— Ехо, Рейчъл! — провикна се Матю.

Вдигнах глава, захапала крайчеца на химикалката.

— Ммммм?

— Какво точно правиш, ако смея да попитам?

Погледнах от Матю към Емили, а после в обратен ред. И на двамата вилиците им се бяха заковали във въздуха пред устата им, и двамата ме гледаха така, сякаш съм умствено неуравновесена.

— Пиша си списък със задачи.

— За да правиш какво?

— Ами, разни неща.

— Ясно.

Огледах още веднъж приятелите си, а след това се върнах към списъка си.

— Това ми помага да се почувствам по-добре, схващате ли? — промърморих по едно време.

— Стига да включва точки като „да се накъркам до козирката“ и „да си намеря добър чукач“, нямам нищо против — отбеляза след няколко секунди Емили. — Освен това не забравяй да включиш и точката „да дам на Емили всички дивидита на Саймън с пийпшоуто“!

— Можеш да ги вземеш всичките — обещах ѝ аз. — Но това тук са неща, които искат реално свършване, а не измислен списък за след раздялата.

— Ти и без това си напреднала доста с изпълнението на този измислен списък — изфъфли Матю с уста, пълна с рибени пръчици. — Раздялата вече е факт, някой е променил стабилно физиономията на бившия ти и дори вече сте правили секс за сбогом. На мен обикновено ми трябва цяла вечност, докато се унижа с последното.

— На мен също — кимна Емили. — Сексът за сбогом е най-доброто средство за отърсване от връзката. И мисля, че ти се справяш много добре. Значи можеш да отбележиш повечето от точките като изпълнени.

— В такъв случай ще се наложи да си съставя списък като за самотно момиче — промърморих, докато се опитвах да отлепя етикета от бутилката с вино и да не се цупя. — Например, да престана да си бръсна краката, да умра сама с много котки...

— Рейчъл, това е! — провикна се Емили със светнали очи. — Ние ще ти напишем списък със задачи за самотното момиче!

Откъснах част от етикета.

— Какво?

Лицето на Емили се озари така, сякаш е получила откровение.

— Ще ти напишем списък! — повтори. — Всичко, което трябва да правиш като самотно момиче! Всичко, което отдавна е трябвало да направиш, обаче още не си, защото изгуби пет години от живота си с този плужек!

— Хммм, да. Идеята не е никак лоша — съгласи се Матю. — Да приема ли, че и на мен ми е позволено да дам своя принос, нищо че не съм самотно момиче?

— Ами, не знам — замисли се Емили. — Ако предполагам, че ще й кажеш да отиде в някой нощен клуб, да потанцува, а после да се изчука с някой красив непознат в тоалетната, бих ти позволила да имаш принос в този списък, обаче ти няма да го кажеш, защото си непоправимо гей!

— Тук не се чукаме, скъпа, все пак сме в Англия! Просто правим любов! — изрече назидателно Матю, докато доливаше чашата й с вино. — И само защото не излизам от сауната във Воксхол в шест сутринта, след като съм правил свирки на трима депутати, не означава, че и аз нямам ценни прозрения за това как да бъдеш щастлив и когато си необвързан!

— Ако това ще ви накара да престанете да се джафкате като малки деца, съгласна съм — въздъхнах примирено. — Хайде, казвайте сега, какво ще влиза в този списък? Освен точката „да заспя със сълзи на очи на Свети Валентин“ и „да изчукам непознат в клуб «Ад»“?

— О, смятам, че ще ти направим доста по-интересен списък от това, не се притеснявай — обеща Емили. — Много, ама много по-

интересен!

ПЕТА ГЛАВА

След още шест пакетчета чипс, три бутилки вино и два часа разгорещени дебати, и тримата бяхме както невероятно пияни, така и невероятно напредващи с Великия списък. Но и в него точката „отиди до пощата“ продължаваше да липсва.

— Добре, добре, добре! Дайте да го прегледаме за последен път! — заяви тържествено Матю и вдигна последната салфетка на масата, която не бе покрита с чернова на моя списък на самотното момиче. Десетте най-важни неща, които трябва да постигна, преди да се обявя окончателно като необвързана. Все още не ми беше много ясно защо Емили смяташе, че усвояването на жонглирането ще ме превърне в успешно самотно момиче, но важното бе, че полагаха усилия. Матю прочисти гърлото си и започна: — Точка едно — промяна на външния вид.

— Не просто промяна! — прекъсна го Емили. — Пълна трансформация! Ще променим косата ти, дрехите ти, грима ти, ще пренаредим наново апартамента ти — въобще, всичко!

— Вярно е, че имам нужда от подстригване — признах си аз. А и дневната наистина се нуждаеше от преобоядисване. Прецених, че ако си държа устата затворена, като нищо мога да се окажа с безплатен бояджия. Кое не беше никак зле. — После какво следва?

— Редовна гимнастика! — заяви Емили след хор от неодобрителни възгласи. Грабна химикалката от Матю и записа точката. От две бутилки вино насам се опитвам да изключа тази точка от списъка, но безуспешно. — Никакви спорове! Сега си слаба и всичко останало, обаче не се надигаш от задника си, освен ако някой не те накара, и един ден ще се събудиш дебела, да го знаеш от мен! А с гимнастиката ще се почувстваш страхотно!

— Значи след дълъг работен ден вместо да седна на дивана, за да може горкият ми задник и краката ми да си починат, аз трябва да се влача в някаква отворителна дупка, пълна с потни тела, които те гледат презрително, защото не съм успяла да издържа и десет минути

на пътеката, без да падна, и на всичко отгоре да плащам по шейсет кинта на месец за това удоволствие?

Това беше извинение, което бях използвала пред себе си години наред. За съжаление, то като че ли не минаваше пред Емили.

— Тогава без фитнес, но раздвижването остава в списъка и точка! — отсече тя. — Без спорове. Такива са правилата — не можеш да спориш със списъка!

— Да, не можеш да спориш със списъка — подкрепи я Матю. — Което ни довежда до трета точка. Да направиш нещо екстремно.

— Мисля, че бих била по-доволна... — Пауза за изхълцване. — ... ако тези точки в списъка бяха по-конкретни. Защото тази, например, се поддава на различни тълкувания. Защото онова, което аз считам за екстремно, може да се окаже съвсем нормално за него. — Посочих с чашата си към Матю. Но защо ръката ми изведнъж толкова натежа?

— Хайде да не навлизаме в тази тема — поклати глава той. — Истината е, че действително съм вършил някои много ужасни неща с някои много ужасни хора.

— Това означава бънджи скокове, скайдайвинг или нещо подобно — обади се Емили, връщайки ни на темата. — А не да се преместиш в Австралия или да си обръснеш главата.

Бънджи скокове ли? Ама те сериозно ли? Вече започвах да се съмнявам в легитимността на този списък.

— Значи от мен се очаква само за две седмици да преодолеея вродения си страх от височини и да се заема с бънджи скокове, така ли? — увесих нос аз. — Брей, ама това е много трудно.

— Не е предназначено да е лесно — отсече Матю, хвана опашката ми и ми повдигна главата. — Целта е да те научи на какво си способна.

— А аз си мислех, че целта е да бъде забавно.

— И ще бъде забавно! — извикаха в хор двамата.

Моя милост плюс височини не беше равно на забавление. Беше равно на необходимост от памперси за възрастни и психотерапия. Не можех да се кача дори на кулите Алтън, без първо да се напия порядъчно. Което, за съжаление, не се приема особено радушно от управата там. Няма по-добро средство от едно повръщане, за да разбереш, че не е позволено да внасяш алкохол в развлекателен парк.

— Освен това после ще бъдеш милион пъти по-силна — допълни Емили. — Пък и нали ти беше тази, която каза, че иска да свърши всичко до сватбата на баща ти!

Да, четвъртата сватба на баща ми предстоеше след само две седмици и аз имах нужда от кавалер. За нищо на света не бих си позволила да отида без кавалер, така че злата ми леля Бевърли да ме разпитва къде ми е гаджетото, а после да почне да ми пълни главата с глупостите около трите прекрасни деца на братовчед ми. Сигурна съм, че тя е човекът, който е казал на баба ми на смъртното й легло, че съм лесбийка. Обаче бях определила тези срокове при първата чернова на списъка, когато той все още включваше точки като „да нося обувки с високи токчета всеки ден в продължение на един месец“ и „да се науча да готвя“, а не когато вече включваше поемането на идиотски рискове за живота ми, само и само да угодя на приятелите си. Може пък да си наема една мъжка проститутка за сватбата. Може после с него да се влюбим. Може би това ще се превърне в интересна история, която ще разказваме някой ден на децата си. Може пък да взема да прихвана от него нещо нелечимо и да не мога да имам деца. Хммм. Я най-добре да се придържам към списъка!

— Както и да е. Номер четири?

— Тази точка е перфектна! — изгука Емили. — Да си намериш кавалер за сватбата на баща ти. Предлагам да започнем оттам.

Аз и без това замислях да поканя фотографа Дан за тази услуга, но все пак ѝ позволих да включи тази точка в списъка. Отиде цял пакет чипс, докато успея да я склоня да преминем от анонимен секс с непознат към среща без необходимостта от физически контакт, така че сега реших да си затварям устата. Пак ще се брои, ако поканя Дан, нали така? На практика това пак ще бъде кавалер за сватбата.

— Номер пет. Да направиш нещо, което той не би одобрил! — обяви тържествено Емили. — И тъй като не ти е позволено да повтаряш нищо, бънджи скоковете няма да се броят за действие, което той не би одобрил. Трябва да е нещо съвсем различно!

— Нищо подобно, ще повтора бънджи скоковете, та дано да се уплаша толкова, че да умра! — промърморих нацупено. Саймън не си падаше много по забраните. Ако не нещо друго, беше твърде мързелив, за да ме спира да правя каквото и да било, пък и аз никога не бях искала нещо толкова отчаяно, че да го изпробвам. Освен...

— Искам да си направя татуировка! — отсякох внезапно и грабнах салфетката, за да допълня точката. — Саймън мразеше татуировките. Веднъж работих с един модел, дето имаше разкошно черешово клонче на гърба си, и оттогава насам винаги съм искала нещо подобно, но не го направих, защото знаех, че той няма да го хареса.

— Ето, виждаш ли? Прекрасна идея! — провикна се Матю и вдигна чашата си доста по-успешно от Емили. — Поздравления! Получаваш татуировка! — После пак се провикна: — Номер шест! — Всички бяхме безсрамно пияни за този следобеден час. Обаче майната му — и без това денят ми беше кошмарен. — Да си купиш нещо неприлично скъпо и егоистично!

— Като онзи скутер, дето ти веднъж караше ли? — запитах колкото ми бе възможно с по-невинен тон. Усещах косата си натежала. Май е крайно време да престана да пия за днес.

— Точно като моя скутер, който веднъж карах! — кимна той. — И въобще не се чувствам виновен за това. Помисли си само колко пари ще спестиш от допълнителни подаръци за рождени дни и за Коледа! И от пътувания до смотаното му семейство. И от сватбени подаръци за смотаните му приятели. Така че, след раздялата ти имаш пълното право да си купиш нещо, което облагодетелства само и единствено теб!

— Може ли и аз да си купя нещо? — вметна Емили.

— Не — срязва я Матю. — Ти вече си достатъчно голяма егоистка.

— Нататък! — побързах да се намеся аз. — Какво още?

— Обаче аз все още си мисля, че няма да е зле да напишеш онова писмо — смотолеви Емили, която вече беше твърде пияна, за да обръща внимание на обидите на Матю. И слава богу! — Знам, че го свалихме от предишния вариант на списъка, но аз въпреки това смятам, че идеята е добра. Някак си слагаш точка.

— Хубаво де, ще го напиша! — размахвах примирено ръце. Не че особено много държах да пиша гадното писмо. Защо да хабя цяла вечер, потъвайки в същите онези спомени, които останалата част от плана се опитваше да потисне?! Нали от мен се очакваше да преодолее Саймън, а не да роня сълзи над лист скъпа хартия заради това, че той вече не ме обича? Ами да! Но щом точката вече е в списъка, значи

трябва да се изпълни. — Обаче много държа на следващата точка — искам да попътувам!

— Нямах проблеми! — изправи се рязко Емили, но за съжаление — не особено стабилно. — Налага се да отида да пишкам.

— Много добре — кимна Матю и пое химикалката от ръката ѝ. Тя се измъкна от мястото си с елегантността на пън жираф и се насочи зигзагообразно към тоалетните в другия край на заведението. — Ще получиш своето пътуване, обаче трябва да отидеш някъде, където никога досега не си ходила. Къде искаш да отидеш?

— Можем ли да оставим този въпрос засега нерешен? — простенах. В главата ми се редяха имена след имена на места. Боже, имаше толкова много места за посещаване! — Все пак разполагам само с две седмици! И предполагам, че Милтън Кейнс не се брои, нали?

— Налага се да използваш паспорта си! — изтъкна назидателно той. — Това е единственото условие във връзка с тази точка. Да получиш печат в паспорта си.

Да се хвърля от самолет, за да срещна неизбежната си смърт, бе едно, но да пътувам до някъде, където се изискваше паспорт, при това само в рамките на две седмици? Пълнен абсурд. Но и доста вълнуващо...

— И как се очаква от мен да го постигна? — запитах, надявайки се той да има разумно предложение, което обаче да не включва необходимостта да се събудя пияна на ферибота за Норвегия.

— Нямам представа. Не можеш ли да си намериш някаква работа в чужбина или нещо подобно? — сви рамене той. — Пътуването по света е лесна работа.

Истината е, че от толкова дълго отказвам назначения в чужбина, че моят многострадален агент Вероника с мръсната уста отдавна престана да ми ги предлага. Не че имаше липса на работа или липса на търсене на уменията ми (сега не се налагаше да се правя на скромна — нали бях пияна?!), но по принцип не ми беше приятно да ходя в чужбина и да оставям Саймън съвсем сам. Кое от днешна гледна точка ми се стори адски глупаво. Защо не взема да звънна на Вероника, а? Какво мога да изгубя?

Именно. Нищо.

— Докато пишках, измислих нещо! — изрева възторжено Емили и се хвърли през Матю, за да заеме мястото си. — Трябва да си купиш вибратор!

Въпреки ярката руменина, избила по бузите ми от всичката пиячка, усетих как се изчервявам от глава до пети. Тя пък откъде знаеше, че вече нямам такъв?

— А ти откъде знаеш, че тя вече няма такъв? — запита Матю. Част от мен се радваше, че той бе прочел мислите ми, но друга част от мен бе шокирана, че не бе припаднал от срам. Очевидно бе много по-пиян, отколкото изглеждаше.

— Повярвай ми, няма! — поклати глава Емили. — Нали нямаш, а?

— Това за нищо на света няма да влезе в списъка! — отсякох. — Няма и точка! Никакво влизане в списъка, ясно ли е?!

— Е, в такъв случай просто си купи вибратор — промърмори тя, докато се отпускате в стола си. — А аз се изчерпах откъм идеи. Или може би съм пияна. Или сигурно съм пияна и нямам повече идеи.

Бях наясно, че тя се сърдеше задето категорично отказах да включим точката с чукането за отмъщение, но аз за нищо на света не бих записала подобно нещо. Не бях против да си хвана ново гадже, но и нямах намерение да свалям гащичките си за някой случаен. Всъщност бях повече от сигурна, че за известно време изобщо нямаше да ми се налага да свалям гащичките си. Божичко, депресираща мисъл! Е, сигурно ще се наложи да преосмисля нуждата от вибратор.

— Какво ще кажете за подновяване на връзката с първата ми любов, а? — предложих. — Може да се окаже забавно. Когато бях на петнайсет, имаше едно момче, в което бях лудо влюбена, обаче после той се премести да живее другаде. Би било смислено преживяване, не мислите ли?

Емили продължаваше да се цупи, обаче Матю бе заинтригуван.

— Харесва ми! — заяви след две глътки вино. — Нещо като затваряне на кръга. И показва, че и преди мухльото е имало живот, както и че ще има и след него!

— Нещо не ми вдъхва доверие — промърмори Емили, но беше твърде късно. Точката вече беше влязла в списъка.

— Така — започна да брои Матю на пръсти. — Значи вече имаме пълна промяна, гимнастика, бърнджи скокове, татуировка, кавалер за

сватбата, да си купиш нещо мръснишко, което обаче не е вибратор, да напишеш писмо до мухльото...

— Налага ли се да продължаваме да го наричаме с обидни епитети?

— Да! — отсякоха двамата едновременно.

— Та значи продължаваме: да си купиш нещо, да отидеш някъде, където досега не си ходила, да издириш първата си любов...

— И да му пуснеш.

Изплюх поредната си глътка вино върху покривката.

— Емили, не ми помагаш! — изглежда я възмутено Матю. — И дотук са девет точки.

— Обаче трябва да са десет! — отсякох. — Не може да са девет.

— Ти си една вманиачена крава, знаеш ли? — изглежда този път мен Матю. — Хубаво, десет. Значи още една точка.

Седяхме и се гледахме един друг през масата, а моят мозък щракаше. Да се науча да свиря на китара. Да отида в някое риалити шоу. Да плувам с делфините. Да пробягам маратон. Да изляза на среща с по един представител на всички въръжени сили. Да се изучукам с някой музикант. Да си взема домашен любимец. Да стана доброволец в благотворителна организация. Мале, май наистина започвах да звуча като отчаяна стара мома! Но преди аз или Матю да успеем да кажем каквото и да било, Емили наруши мълчанието, като се провикна с блеснали очи:

— Да нарушиш закона! Трябва да нарушиш закона!

— Не ставай смешна! — изфъфлих, без дори да вдигна поглед от прекрасното си вино. — Изобщо не смятам да нарушавам проклетия закон!

— Всъщност... — прошепна Матю.

— О, я млъквай! — бе мой ред да го изгледам възмутено аз. — За нищо на света няма да правя престъпления, разбрахте ли?! Че аз дори не превишавам скоростта, не знаете ли?

— И точно затова ще го направиш! — отсече той и допълни последната точка в списъка. — Чудничко!

— Направо не мога да повярвам, че одобряваш такива неща! — разтрих невярващо очите си аз. За да ги накарам да се фокусират. — Матю, ти сериозно ли?!

— Намираме се в навечерието на появата на една изцяло нова Рейчъл Самърс! — издекламира тържествено той, като размаха салфетката, за да изсуши съвсем не мокрото мастило. — Безстрашният нарушител на закона и плеймейтка от международни мащаби Рейчъл Самърс!

— Само не забравяй татуировките! — напомних му нацупено. — Щом ще преминавам към живот на престъпник, ще трябва да ги увелича — в затвора харесват повечко татуировки.

— Боже, ще бъде много забавно! — изписка Емили и пъкна ръка в последното пликче с чипс. — Толкова забавно!

Грабнах салфетката от ръката на Матю и я огледах внимателно, след което я пъкнах в чантата си. В какво ли се забърках?

— За мен или за теб? — извика Матю с вдигната чаша към Емили, която срещаше известни трудности с концентрацията. — Определено за нас! — отсече пак той и двамата кимнаха едновременно. — Да пием за нас!

* * *

Когато Емили довърши и последните капки вино директно от бутилката, всички се съгласихме, че това е знак да си тръгваме. След като си помогнахме един на друг да се изправим, аз се постарях да вървя колкото ми бе възможно по права линия през заведението. Когато излязохме навън, светлината ме заслепи. Вдигнах очи към небето, неспособна да схвана защо не е тъмно. Ама слънцето си стои там вече цяла вечност! Не си спомням кога за последно съм била толкова пияна още през деня, но имах ужасяващото усещане, че това е по-скоро началото на нещо, а не изключение. Другото ужасяващо усещане, което имах, бе, че ще повърна.

Противно на всички очаквания, и тримата успяхме да се довлечем до вкъщи цели-целенички, след което автоматично се строполихме на дивана. Само след пет минути Емили и Матю вече бяха отнесли плувката, а аз си седях по средата на дивана, вторачена в огледалото пред мен. Емили бе оборила глава на рамото ми и хъркаше, а Матю се бе свил и полегнал върху ръката си с крака в скута ми. Нищо не се бе променило. Диванът си бе все така червен, огледалото

на баба ми все така си висеше над камината, а влажното петно в ъгъла на стаята все така имаше нужда от оправяне. Нищо не се бе променило и същевременно всичко бе различно.

След като успях да се надигна внимателно и да се измъкна от сандвича на двамата ми най-добри приятели, аз се запътих на пръсти към кухнята, за да си наляя вода. Чашите си бяха все така в бюфета, студената вода си бе все така недостатъчно студена. Изпих първата чаша на един дъх. Втората я напълних и се облегнах на кухненския плот. В кръчмата всичко ми се струваше наред. Обсъждахме списъка, хапвахме рибени пръчици и най-важното — имахме си вино за пиене. Но сега, когато си бях у дома... вече всичко бе реално. По някаква неясна причина все така очаквах да заваря Саймън, полегнал на дивана, да гледа някой мач и да си похапва „Доритос“ като всяка друга нормална събота. Обаче тази събота не беше нормална. Апартаментът беше празен. Както щеше да бъде отсега нататък. В мига, в който тази мисъл просветна в съзнанието ми и водата стигна стомаха ми, усетих онзи призив още веднъж.

Добре че апартаментът ми беше достатъчно малък, за да успея да стигна навреме в банята. В живота надали имаше неща, които да ненавиждах толкова много, колкото повръщането — което беше една от причините, поради които не пиех чак толкова много. Хванала се здраво о ръба на мивката, аз измих лицето си и се вторачих в отражението си в огледалото, опитвайки се да си внуша, че горещите сълзи, които се стичат по лицето ми, могат да бъдат обяснени с факта, че току-що повърнах.

— Това е — казах си тихичко. Може и да бях пиана в четири следобед в събота, но не исках никой да ме чува как си говоря сама. — Никакви сълзи повече!

Вярно е, че това твърдение звучеше много по-достоверно върху шишенце бебешки шампоан на „Джонсън и Джонсън“, но се налагаше да се накарам да му повярвам. Нямах намерение да хабя още сълзи по някого, който ми беше оставил само една кратка бележка. Нямах да се поболявам по някого, който си мислеше, че пет години могат да бъдат отписани с по-малко от четири изречения. Нямах да позволя на сърцето ми да се къса по човек, който бе в състояние да ми разбие сърцето и да си мисли, че е съвсем в реда на нещата в същото време да ми открадне и пастата за зъби. Всичко свърши. Върнах се обратно в

дневната, свих се на кълбо във фотьойла и поклатих глава, загледана в Пияния и По-пияния. Денят беше труден и за двамата. Стараейки се да не ги будя, аз измъкнах новия списък от чантата си и пак го прочетох. Няма да изпълня нито едно от тези неща. Дори и след двайсет и девет години живот не бих си помислила да направя което и да е от тях. Аз не бях от онези жени, които биха ги сторили, но това не ми попречи да се замисля какъв трябва да бъде типът жени, които биха ги сторили.

И не можех да не бъда поне малко заинтригувана да разбера.

ШЕСТА ГЛАВА

— Добро утро.

Претърколих се и усетих нещо меко в другия край на спалнята ми.

— Нали каза, че не искаш преживявания със същия пол в списъка си? — промърмори Емили.

— Дори и да стана лесбийка, няма да съм с теб — отговорих.

Но защо Емили е в леглото ми? Къде е Саймън? И защо мозъкът ми се чувства така, сякаш са го изтръгнали от главата ми, подсушили са го, а после са ми го натъпкали обратно през носа?

О!

Ясно.

— Още е много рано — промърморих във възглавницата си и се претърколих обратно. Може би ако лежа достатъчно дълго по лице, ще успея да се докарам до кома. Би било прекрасно да се отдам на един дългичък сън, нали така? Прекрасната, мечтаната кома. Но когато отворих очи, си дадох сметка, че може би трябва да се изправя и да бъда с други човешки същества, тъй като съществуваше огромна възможност да не съм особено наред психически. Да си мечтаеш да изпаднеш в кома не е много хубаво. Обикновено. — Искам да продължа да се излеждам.

— Вече е почти десет, достатъчно сме се излежавали! — отсече бодро Емили и скочи от леглото като малко кученце. — Днес е първият ден от живота ти на необвързана жена. А това е много вълнуващо! Хайде, ставай!

Усетих слънчевите лъчи върху лицето си и мислено си отбелязах да сложа на този проклет прозорец някакви дебели завеси веднага, щом беше възможно. Ето ти и първият лъч надежда.

— Чувствам се отвратително — промърморих и пуснах крака към пода с надеждата, че те по някакъв начин ще успеят да катапултират тялото ми нагоре. — И това ли е част от живота на самотното момиче?

Емили се протегна и кимна. После рече:

— Трябва да поработим върху поносимостта ти към алкохол. Аз отивам да сложа чайника и да видя дали Матю е станал.

След като заспах на фотьойла, останала част от вечерта ми е малко като в мъгла. Спомням си как към седем вечерта се събудих, поръчах пица и играх на „Познай кой ще умре?“, след което Матю включи на едно криминале. След като стана ясно, че няма да мога да заспя, изплаквайки си очите, Матю и Емили ми позволиха да се замъкна в леглото си. Все пак съботата беше по-различна от останалите, в които обикновено пусках пералнята, гледах филми от дискове и отивах до „Пица Експрес“ достатъчно навреме, за да мога да се прибера за вечерния ми сериал.

Прозях се широко, махнах косата от лицето си и я вдигнах над главата си. Не е ли странно, че вчерашната събота бе много по-забавна от всички други съботи през последните няколко години? Е, може би „забавна“ не е правилната дума. Но със сигурност бе най-интересната.

Дъсченият под на спалнята ми никога не е бил топъл, дори и при ярко слънце (както беше тази сутрин), но се оказа, че когато стъпих с два крака върху него, само единият от тях се оказа студен. Сведох поглед надолу и видях, че другият ми крак е стъпил върху нещо бяло. Нещо меко. Паднах обратно назад в леглото и видях какво е това бяло нещо — тениската на Саймън. Трябва да е паднала по време на боричкането ни в петък вечер. Затворих очи, стиснах здраво износената памучна тъкан и се опитах да дишам бавно. Основната причина, поради която снощи не си изплаках очите, бе, че просто бях много уморена. Първата линия на отбрана на моето тяло изискваше от него да се изключи и да заспи, обаче днес това не бе опция. Днес щеше да се наложи да направя нещо.

— Какво искаш първо — душ или чай? — попита Емили, като надникна от вратата. — В момента Матю е в банята, но ако искаш, ти може да си след него.

Напъхах тениската в калъфката на възглавницата и се изправих една идея по-бързо, отколкото бе препоръчително. Следобедният махмурлук определено се превръщаше в сутрешен махмурлук. Ужас!

— Душ! — Нямах търпение да се махна от тази стая, да увелича разстоянието между мен и тази тениска. — Определено душ.

Ако седна да пия чай, това неизбежно ще доведе до разговор. А разговорът неизбежно ще доведе до говорене за Саймън. А говоренето

за Саймън ще доведе до избухването на мозъка ми. Имах нужда от нещо друго, нещо, което да ме разсее. Е, нямах предвид точно близо двуметров мъжага с хавлия около кръста, но точно това заварих в дневната. И предполагам, че на теория би могло да се нарече средство за разсейване. Но не толкова добро средство, колко другото, което беше в дневната. Моят списък на самотното момиче.

— Божичко, колко изпихме снощи? — простена Матю, отпусна се на дивана и облегна мократа си глава назад. — Или по-точно през целия ден. Не съм се чувствал толкова зле не помня откога.

— Както става ясно, налага се да порботим върху поносимостта си към алкохол — рекох, като се стараех да не се поглеждам в огледалото. Защото образът на рошава гарга, изпълняваща по съвместителство длъжността пазител на криптата, който зърнах, преди да се сетя да извърна очи, ми бе напълно достатъчен. — Обаче нямам представа как се прави това.

Взех намачканата салфетка от вчера и се паркирах на дивана до Матю. Кожата му бе все още гореща от душа и ухаеше на чисто. А аз вонях като прасе.

— Планираш бънджи скока си, а? — подметна той, като забеляза списъка.

— Е, може би не за днес — отговорих, докато разглеждах точките. Хммм.

— Действително ни хрумват страхотни неща, когато пийнем, нали?

Пълна промяна. Гимнастика. Бънджи скокове. Татуировка. Кавалер за сватбата.

— Въпреки всичко успяхме да ти попречим да срежеш вените си. А да знаеш, че избягването на това през първите двама и четири часа е от ключово значение.

Да си купя нещо. Да напиша писмо на бившия. Да отида на пътешествие. Да намеря първата си любов. Да наруша закона.

— Ще се чувстваш ли в безопасност под душа или се нуждаеш от компания? — продължаваше в същия дух Матю. — Защото оттук виждам, че краката ти имат нужда от бръснене, но не знам дали е препоръчително да те оставяме насаме с остри предмети.

— Няма проблеми — успокоих ги аз, оставих списъка на масичката и се насочих директно към банята. — Можете да ми вярвате.

Огледалото бе все още запотено от душа, който си бе взел Матю — това момче можеше да прекара в банята цял живот. Но едно плъзване на ръката ми по него бе напълно достатъчно, за да разкрие трагичното ми положение. Опашка като слама, пепелява кожа, вчерашната тениска. Като професионален гримьор, аз бях свикнала да оглеждам лица, да ги виждам под различни ъгли и да не се стремя към нищо друго, освен към съвършенството. Но никога не можех да погледна себе си по този начин.

Ако трябваше да бъда напълно обективна, какво виждах? Кожата ми бе пепелява и суха, очите ми — червени и подпухнали, ъглите на лицето ми се губеха в сенките на косата ми. А косата... Никога не бих позволила на някой модел да застане пред камерата в този вид. Беше кошмарна. Ужасна. А Саймън я харесваше. И внезапно вече не можех да понеса тежестта, която ме влечеше надолу. Без да поглеждам повече към момичето с дългата руса коса, аз отворих шкафчето над мивката, грабнах ножиците от аптеката и с един замах срязах косата си точно под ластика, който я държеше на опашка. Когато погледнах отново в огледалото, се оказах с ножици в едната ръка и с дебел сноп коса с дължина поне шейсет сантиметра — в другата.

— МАТЮ!

— Какво? — надникна предпазливо той през вратата. — Гола ли си? Паяк ли има тук? Гола ли си?

Вдигнах и двете си ръце и в този момент ластичето, което бе държало косата ми, отскочи и падна на пода. Новата ми прическа се развя предизвикателно над раменете ми. Но не по добър начин.

— Божичко и всички светии! — хвана се за главата Матю с поглед, огледално отражение на моя. Ококорен, объркан и леко налудничав. — Но какво си направила?! ЕМИЛИ!

Усетих как долната ми устна започва да трепери, но не бях в състояние да пусна нито ножиците, нито косата. А сега, когато вече обърнах гръб на огледалото, не смеех да го погледна пак.

— Нямам представа — прошепнах. — Полудявам ли?

— Малко смахнато действаш, но всичко е наред — рече той и протегна ръка към ножиците. — Защо не ми ги дадеш, а?

— Толкова зле ли изглеждам? — Но вече знаех отговора.

— Рейчъл! — провикна се Емили, застанала зад Матю. — Косата ти!

— Изглежда страхотна — довърши Матю. Вдигна ножиците на рафта, така че да не мога да ги стигна, а после пое горката опашка от ръката ми. — Аз само... хммм... ще я взема.

— Вече не мога да изляза навън — простенах. Не смеех да докосна останалата си коса от страх да не падне и тя. — Приличам на момче! О, боже, изглеждам като Джъстин Бийбър!

— Той и без това си прилича на момиче — изтъкна Емили и ме прегърна през раменете, с което едновременно ме успокояваше и не ми позволяваше да се обърна към огледалото. — Готина е. Наистина. А и ти имаше нужда от промяна.

— Да, наистина имах нужда от промяна — повторих аз. Чувствах главата си толкова олекнала, че имах чувството, че всеки момент ще се надигне от врата ми и ще отлети. — И без това тази задача беше в списъка.

— В списъка ли? — прокара пръсти Емили през косата ми. — Направи го заради списъка?

Кимнах.

— Добреееее! — извика тя и дръпна триумфално ръкава на Матю.

— Но преди да се заемеш с бързи скокове от покрива, ти предлагам да си вземеш душ, да си измиеш косата и да се облечеш! — изкомандва ме Матю, потупвайки в отговор ръката на Емили. — И всичко ще бъде наред.

— Да, всичко ще бъде наред — съгласи се Емили, опипвайки крайчетата на косата ми. — Впрочем това ще ни спести голяма част от сушенето със сешоар.

Втори лъч надежда.

* * *

След като приключих с душа, миенето на косата си и съзерцаването на отражението си в огледалото, аз се пъгнах в пухкавия си халат и се подготвих за атаката, която най-вероятно ме очакваше в дневната. Матю и Емили седяха в двата края на дивана и мълчаха. Салфетката със списъка от вчера — между тях.

— Сядай — посочи той празния фотьойл. Послушно седнах. — Значи вземаш този списък съвсем на сериозно, така ли?

— Разбира се, защо не? — свих рамене. — Нямах представа, че не трябва да го вземам на сериозно.

— И наистина ще скочиш с бърнджи, така ли? Нищо, че толкова те е страх от височините, че когато Саймън го нямаше, трябваше да идвам аз, за да ти сменям крушките? — попита Емили. — И наистина ще нарушиш закона?

— Бърнджи скок или нещо подобно! — напомних им аз. — И мисля, че отговорът е да, ще го направя. Така де, не смятам да планирам въоръжен грабеж, но все трябва да има нещо с леко престъпен нюанс, което може да ми се брой като изпълнение на точката. Щом е в списъка, трябва да го направя. И тъй като тъкмо ти носиш вина за повечето от тези точки, ти ще ми помогнеш!

— Рейчъл, трябва да ти кажа нещо — изрече с поверителен тон Емили, приведе се и ми хвана ръката. — Никога през живота си не съм се чувствала толкова горда да те познавам!

Матю подпря глава на ръцете си и промърмори:

— Макар напълно да одобрявам подкрепата на тук присъстващата госпожица Стивънс, дължен съм да попитам: сигурна ли си, че идеята е добра? Така де, не е като да не знам колко трудни могат да бъдат разделите, но да се хвърлиш в нещо толкова драматично ми се струва малко прекалено.

— Смятам, че имам нужда да се хвърля в нещо драматично — отговорих. — Защото от доста дълго време не съм се хвърляла в нищо, дори и напомнящо за драматизъм.

— Стига да не подхождаш чак толкова крайно към точката за нарушаване на закона — рече той, но не изглеждаше особено убеден. — Не искам да виждам и двете ви в новините след някой провален банков обир.

— Не мисля, че бихме имали проблеми с евентуален банков обир — нацупи се Емили.

Преместих се от фотьойла на дивана и прегърнах двамата ми най-добри приятели.

— Ето защо ще имам нужда от вашата помощ за всичко това — рекох. — Но иначе искам да го направя. И двамата бяхте прави — никога досега не съм оставала сама и нямам никаква представа що е то

да си сама. Не искам да се появя на сватбата на баща ми като някоя нещастница, която в продължение на две седмици е слушала баладите от 1989 година и е гледала „Дневникът на Бриджит Джоунс“ милион пъти, облята в сълзи, че на нея такива неща никога няма да се случат, и тъпчеща се със сладолед до изпадане в диабетна кома.

— Последното наистина би било твърде драматично, като се има предвид, че ти дори не си диабетик — отбеляза Матю. — А и просто можеш да не отидеш на сватбата на баща си. Не че скоро няма да има и следваща!

— Не мислите ли, че е голяма ирония дето той се жени за четвърти път, а аз дори не съм сгодена? — простенах, прокарайки пръсти през късата си влажна коса. — Та аз съм вече на двайсет и осем, за бога! И всички ще се надпреварват да питат защо съм сама. А като познавам брат си, той сто процента ще се появи с някоя курва от предишната нощ и всички ще решат, че са много чаровна двойка.

— Тъхъм — прокашля се Емили. — Относно брат ти.

— Не сега, Стивънс! — отсече Матю и стисна за миг рамото ми. — Хубаво. Щом е така, значи ни чака много работа, не мислите ли?

— Напълно си прав — кимнах и докато се надигах от дивана, пак улових отражението си в огледалото. — Наистина ни чака много работа.

* * *

Едно от предимствата на това да си гримьор са множеството познанства в света на модата и разкрасяването — предимство, от което досега нито веднъж не се бях възползвала. Но ето че само след няколко есемеса бях успяла да събера достатъчно поддръжници, за да си уредя час в страхотен фризьорски салон, при страхотен стилист, при това след не много време. Предвид факта, че Матю не проявяваше почти никакъв интерес към прически, гримове, дрехи и каквото и да било друго, което се случва на момичетата, той бе оставен отговорник по разчистването на апартамента от влиянието на Саймън — задачи от рода на смяна на ключалките, събиране на багажа му и подготовка на жилището за малък ремонт. А аз имах мисия. Искях до края на деня да се чувствам нов човек. Щом той не ме иска в своя живот, аз също не го

искам в моя. Имаше известен спор по въпроса за това дали смяната на ключалката не е малко прекалена, но дори от самата мисъл, че Саймън би могъл да влезе в апартамента ми винаги, когато си поиска, ми ставаше лошо.

Каквато беше приблизително и реакцията на Тина Морган — стилист на звездите, когато зърна косата ми.

— Хиляди дяволи, Самърс! — излая тя с цигарен дъх, докато се отпусках на стола пред нея. — Кой направи това?

— Аз — отговорих, опитвайки се да не съжалявам за решението си. Познавах Тина още от колежа и знаех, че е факир с косите на хората. Гримьорските ѝ умения клоняха по-скоро към тези на пияна кукличка, но когато станеше въпрос за прически, нямаше равна на нея.

— Ясно. Наистина не се справяше много добре в часовете по фризьорство — промърмори, хвана кичур от косата ми и огледа връхчетата. — Не помня от кога си умирам да се заема с разкошната ти коса, а ето че ти успя да прецакаш всичко.

Беше жалко, че неподражаемият ѝ фризьорски талант се комбинираше с пълната липса на социални умения, което сигурно обясняваше защо все още продължаваше да къдри изкуствено удължени коси на звездички в салон, доста встрани от Риджънт Стрийт, вместо да работи по косите на големите в Холивуд. За щастие обаче, днес този факт беше изцяло в моя полза. Изрусена до бяло коса, горещо розово червило, свръхтесни дънки и огромна уста. А аз се оставях в ръцете ѝ.

— Да, прецаках се, но ето че вече ти паднах — рекох, после си поех дълбоко дъх и се усилих да изрека думите: — Искам пълна промяна. Така че прави, каквото искаш!

Тина отстъпи от огледалото и ме огледа.

— Каквото поискам ли? Всичко, което поискам?

— Всичко — кимнах и затворих очи. — Просто... Искам да изглеждам добре.

— Позволи ми да отгатна — рече тя с присвити очи. — Раздяла с гаджето, а?

Прехапах устни, но отговорих:

— Не се обиждай, но точно сега наистина не ми се говори за това. Просто искам да изглеждам великолепно.

— Сякаш ще ти позволя да излезеш оттук в по-различен вид! — засмя се тя и ме плесна през тила. — И така, боя и подстригване. Късо или дълго?

— Просто искам да изглеждам съвсем различна — отговорих, улавяйки в огледалото погледа на Емили зад мен. Обаче тя се бе впуснала в пространен разговор с другите стилисти. Само вдигна тайничко палец в знак на подкрепа и продължи да си бърби. Срамота. — Просто ме направи различна.

— Божичко, това ще бъде много забавно! — възкликна Тина, едва сдържаща радостта в гласа си.

Един последен поглед на онова, което беше останало от дългата ми руса коса — и затворих очи.

— Сигурно. Всички ми го повтарят.

* * *

Едва след три часа и четирийсет и пет минути на истинско мъчение Тина изрече нещо, което ме накара да се усмихна.

— Готова си!

Като заклетата любителка на драматизма, тя бе покрила огледалото пред мен с хавлиена кърпа, за да не виждам какво прави, докато не свърши. Предвид количеството коса, което бях изгубила днес, бях не малко ужасена да видя, че около мен пак продължаваха да падат кичури. Но този ужас въобще не можеше да се сравни с калейдоскопа от процесите по боядисване, които изгаряха скалпа ми. До този момент косата ми не бе излагана на нищо по-агресивно от слънцезащитна маска. И винаги съм била блондинка. Не от сексапилния тип блондинки като Бриджит Бардо, но определено блондинка. Не бях достатъчно загадъчна, за да се направя на брюнетка, а кичурите имаха нужда от прекалено много грижи за поддръжката им. Какво ли бе сторила Тина с мен?

— Може ли да видя? — попитах, макар не особено сигурна дали искам. Ако сега свали кърпата от огледалото и косата ми се окаже лилава, ще трябва да изпълня цялата програма на Бритни Спиърс. Обръсната глава, съсипване на колата с чадър, похапване на чипс в тоалетната — всичко.

— Та-да! — дръпна със замах тя кърпата от огледалото.

Ауууу!

Моята дълга почти до кръста руса коса бе заменена от къса червена прическа, която подскачаше около брадичката ми. Не бях имала бретон от детството си, а ето че сега два дълги червени кичура обрамчваха яркосините ми очи. Очите ми винаги ли са били в този цвят? Косата ми беше червена! Истински червена. Изглеждах като друга жена. И тази жена изглеждаше възхитително!

— Няма начин! — скочи Емили от стола, на който седеше повече от час и на който приемаше ухажванията на всички хетеросексуални стилисти в салона в свободното им време. — Но ти си червенокоса! Като мен!

— Бих казала, че ти по-скоро си кестенява — подсмихна се Тина, която продължаваше да повдига леко кичурите на косата ми и да ги пуска покрай лицето ми. — И косата ти стои малко безжизнена.

— Глупости! — отсече през стиснати устни Емили.

— Може ли да я пипна? — попитах и повдигнах неуверено ръка към новата си прическа. — Постоянна ли е?

— Можеш и да, постоянна е — потвърди стилистката. — Нали знаеш, че съм много добра в работата си!

Нямаше как да не призная, че е напълно права.

— Така си е — съгласих се, без да отлепям очи от косата си, с широка усмивка на лицето си. — Направо не мога да повярвам!

— Ще трябва да идваш веднъж месечно за поддържане на корените, за намаляване на бретона и ще ти покажа кой шампоан и балсам да използваш...

Тина продължи да изрежда грижите, от които щеше да се нуждае от този момент нататък косата ми, но аз изобщо не я слушах. Бях твърде заета да си представям как се нося с новата си прическа из града. Червенокосата Рейчъл, пиеща коктейлите си в „Бърн енд Холингсуърт“. Червенокосата Рейчъл, смееща се с приятели на Примроуз Хил. Червенокосата Рейчъл и нейният изискан кавалер, наслаждаващи се на вечеря в... ами, някъде, където не съм била досега, защото никога не съм излизала с изискан джентълмен. И докато Тина продължаваше да дебатират със себе си предимствата на шампоана за боядисана коса пред балсама за същата, аз бръкнах в чантата си и извадих оттам намачканата салфетка. Пълна промяна —

чавка. Отбелязах една много голяма и много дебела чавка до думите, изписани от Матю, и се усмигнах щастливо. Бях истински щастлива. Усещането беше странно. И приятно.

— Аууу! Изглеждаш великолепно!

Ха! В огледалото зад мен се появи някакъв много красив мъж.

— Сериозно, много си красива!

Протегна ръка, за да прокара пръсти през косата ми, което ме накара да подскоча лекичко. Това също бе странно и приятно. Хей, вижте мощта на списъка! Непознат, готин мъж ме докосва без подканяне! Ами ако го прави само от професионален интерес?

— Ъхъ — излезе от устата ми нещо, което трябваше да прозвучи като смях, но заприлича по-скоро на подсмърчащо магаре. Изискана съм, нали? Никак не ме биваше да приемам комплименти. Мина доста време, откакто съм получавала комплименти от човек, различен от майка ми. Добре де, той очевидно работи тук и е длъжен да ми каже, че прическата ми изглежда добре, и все пак. — Преди изглеждах много зле.

— Е, значи сега е добре — поувехна усмивката му. Добре де, това беше само първият етап от моята трансформация. Провал.

— Мисля, че изглеждаш зашеметяващо — присламчи се до него Емили, хвана го под ръка и си сложи характерния Бамби поглед. — Нали изглежда страхотно, а? Не мислите ли, че изглежда така, сякаш е родена да бъде червенокоса?

— Така си е.

Докосването на Емили извика отново светлината в очите на непознатия. Но как изобщо го правеше? Как жените успяваха да флиртуват? За мен беше истинска мистерия как изобщо бях успяла да сваля Саймън. А, не, чакайте малко, не е. Сватбен обяд, пиене на корем, неловка целувка, а после, преди да разбере, вече гледахме любимия му сериал в къщата на родителите му на Коледа. За някого от моите приятели е крайно време да престане да бъде такъв егоист и да се ожени колкото е възможно по-скоро, иначе цял живот ще разправям на готините фризьори колко зле съм изглеждала преди, докато някой разведен съсед на средна възраст не се съжали над мен и не ме закара в гражданското.

Насочих вниманието си обратно към жестоката си прическа, докато Емили флиртуваше с Готиния фризьор, и позволих на Тина да

продължи да си играе с косата ми.

— Много ти благодаря, Тина! Невероятна си! — След близо четири часа на задник изправянето се оказа доста трудна работа. Краката ми бяха омекнали като желе. — Ако има нещо, което мога да направя за теб, само свирни.

— Всъщност има такова нещо — отговори тя, почуквайки с тъмносините си нокти по яркорозовите си устни. — Дан Фрейзър. Чувам, че сте големи дружки, нали?

Сбърчих нос. Брей, дори и този жест изглеждаше готино с новата ми прическа! По-скоро като игрива лисичка, а не като нацупено прасе.

— Не бих казала, че сме големи дружки — изрекох. — Просто работим заедно.

— Но имаш номера на телефона му, нали? По фейсбук никога не отговаря.

Вече не бях в състояние да прикрия изненадата си.

— Искаш телефона на Дан?!

— Е, искам доста повече от телефона му — отговори тя. Пфу! — Хвърлила съм му око от години, но винаги, когато съм успявала да си намеря работа заедно с него, той се е оказвал със сериозна приятелка. — Заби пръсти в гърлото си и изгъгна: — А това е подсъдимом!

Какъв беше учтивият начин да кажа на жената, която току-що бе трансформирала тотално косата ми, при това безплатно, че през шестте години, откакто го познавах, Дан Фрейзър не е имал сериозна приятелка? Най-вече защото бе твърде зает да чука всяка моделка, която бе достатъчно глупава да се връзва на номерата му. Надали е изненадващо, че това прави достатъчно много моделки.

— Да, той наистина има няколко много сериозни приятелки.

Ако не знаеш какво да правиш, лъжи.

— Ама аз просто си мислех... нали се сецаш... мамка му! Може пък да взема да му изпратя есемес, за да му опиша всичко, което предлагам. В крайна сметка нямам какво да губя, нали така?

Божичко, тази жена е отворителна! Но може би и аз трябва да стана малко като нея.

— Аха. Въпреки неговите много сериозни приятелки?

— Чух, че в момента чукал Ана. Но това не може да се брои за сериозна връзка, нали? Че тя си е жива уличница! — отсече и дръпна

покривалото от раменете ми. Тениската ми изглеждаше тъжно на фона на фантастичната ми нова коса. — Много по-голяма уличница от мен!

— Е, да, такава си е — промърморих и зачаках Тина да се обиди. Но както скоро разбрах, трябваше да чакам твърде дълго, затова продължих: — Невероятна мръсница е!

Най-сетне нещо, което да не е лъжа.

— Е, значи имаш телефона му, нали? — повдигна вежди Тина и измъкна айфона от задния си джоб. Въпреки угризенията си аз извадих моя телефон и й продиктувах номера на Дан. Знам, че не ми стана добре, дето се превърнах в посредник за всичко това, но не бях сигурна за кого точно да се чувствам виновна. За Тина ли, която няма търпение да я изучат, или за Дан, който с най-голямо удоволствие ще я изуча? Единственото, в което бях сигурна, бе, че много ми се ще да можех да подслушам този телефонен разговор.

— Мисля обаче, че тази работа с Ана може и да се окаже малко по-сериозна, така че не се... сещаш се... не се разстройвай, ако той не ти отговори. — Това беше най-доброто, което можех да сторя, без да й изкрещя в лицето: „Заблудена крава такава!“. — А и той не си пада много по отговаряне на есемеси.

Ето че пак се върнахме към лъжите.

— Но ти винаги можеш да му кажеш някоя и друга добра дума за мен, нали? — предложи Тина. — Кажи му колко невероятна съм!

— Защо пък не?! — Червенокосата Рейчъл се оказа родена лъжкиня. И без това вече започнах с лъжите, защо да не продължа.

Готиният фризьор вече даваше на Емили визитката си — надали, за да си запази при него час за измиване и сешоар, а Тина вече беше заета да пише на Дан текстовото си съобщение, когато аз се отдалечих в ъгъла, за да ги изчакам. След като популярните момичета свършиха, аз грабнах ръката на Емили, усмихнах се неловко на Тина и промърморих:

— Е, в такъв случай чао! И много благодаря!

— Вече спокойно можеш да ми бъдеш шаферка! — отсече тя, докато за пореден път набухна косата ми. — Стига никога да не си спала с него, разбира се.

— Разбира се.

Не исках да й казвам, че дори аз имах по-голям шанс да се омъжа за Дан от нея. Дори и Матю имаше по-голям шанс да се ожени за Дан

от нея.

* * *

Риджънт Стрийт в неделя. Обикновено централен Лондон през уикенда отговаряше напълно на моята представа за мъчение, но днес всеки смахнат турист по улиците беше просто поредният ми обожател, поставен на Земята, за да се загледа възхитено в прическата ми. Какъв късмет имаха тези хора, че ме виждат! Подскачах през тълпите, следвайки послушно Емили, която ме дърпаше в някаква неясна за мен посока. След още две минути в този дух тя ме завлече в доста по-тиха странична уличка, пресечна на Карнаби Стрийт.

— Хей, знаеш ли, че онзи фризьор много си падна по теб! — възкликна Емили и ме прегърна през рамо, след като открихме няколко квадратни сантиметра свободно пространство само за нас. — Не мислиш ли, че беше адски готин?

— Така си е — кимнах и вдишах дълбоко въздух в опит да прочистя дробовете си от миризмата на боя за коса. — Обаче не знаех какво да му кажа. Пък и без това той говореше с мен само за да се докопа до теб.

— Голяма работа! — извика тя и скочи на гърба ми като в онази детска игра. Коеето си беше живо постижение предвид факта, че беше най-малко с дванайсет сантиметра по-висока от мен. — Трябва да се сдобиеш с повече самоувереност! С тази коса не можеш просто да се изчервяваш при вида на готините типове, а после да се покриваш. С тази коса не можеш да носиш отпуснати клинове и да пиеш евтино бяло вино в „Лексингтън“!

Сведох очи към обичайната си униформа от клин и тениска. Май имаше право. Боже господи, май предстоеше шопинг терапия!

За мен ходенето по магазините не беше терапия — беше истинско мъчение. Ужас!

— Дори и само за два чифта дънки, а? — опита се да ми вдъхне кураж Емили.

А, не! Най-трудното беше с дънките! Нищо на този свят не е в състояние да ти разруши самочувствието така, както чифт нови дънки, освен ако не си висока метър и осемдесет и нямаш размер нула.

— Рейчъл, тази коса просто плаче за нови дрехи! — продължи безотказно приятелката ми, като постави ръка на рамото ми. — Настоява за хубави дрехи! А сегашният ти тоалет просто трябва да замине за някоя източноевропейска държава и да похапва картофи! Приятно ли ти е с него?

— Е, май наистина се забелязва леко несъответствие — промърморих, уловила с периферното си зрение проблясък от червено встрани от лицето си. — Може би едно миниатюрно пазаруване? Но не дънки! За нищо на света!

Преди да бе успяла да ми отговори, аз забелязах един никак не лош мъж да сръгва своя никак не лош приятел и двамата да ни оглеждат от глава до пети. Боже, мъже! Мъжете ни гледаха! А и този не беше мъж, който бе задължен да ми прави комплименти за косата само защото работи в салона, където е направена прическата!

— Хубаво. Значи ще направим както казваш — кимна Емили и ме хвана под ръка. — Сигурна съм, че в онзи твой списък се говореше за *пълна* промяна! Защото изглеждаш възхитително! Изглеждаш като жена, достойна само за вечерни рокли, сухо мартини и на която никога не й се налага да плаща за вечерята си! Жестоко!

— Брей, кой да ти каже, че една прическа може да те промени толкова! — възкликнах, поглеждайки отражението си в близката витрина. Да, все още си беше на главата ми. Все така червена. Както и невероятната лазурносиня копринена рокля, която ме гледеше от другата страна на стъклото. — Емили, да ти кажа честно, косата ми казва, че иска точно тази рокля!

— Права е — съгласи се приятелката ми. — Че кой може да спори с косата си?!

Влизането в магазина беше като връщане назад във времето. Опитът ми с пазаруването в централен Лондон обикновено се ограничаваше с едно бързо преминаване през отдела за бельо на „Марк енд Спенсър“, скоростна обиколка на „Топшоп“ или продължително висене пред „Праймарк“, докато Емили си избираше нещо. Аз няхах квалификацията да влизам в „Праймарк“. Но това тук беше нещо друго. Редици красиви тухлички покриваха едната стена, а другата се губеше зад милиони различни модели, всеки от които в проблясваща коприна или скърцащи кринолини. Да, това действително бе раят на винтиджа, на най-доброто от миналото. Боже, та аз няхах никакъв

опит с подобни места! Никакъв. Така си казах, когато едва докоснах с пръст дълга ръкавица от деликатна коприна, метната върху стар куфар. Старата Рейчъл никога не би посмяла да влезе тук. Обаче новата Рейчъл нямаше нищо против. Кое то се връзваше, предвид факта, че вече бях влязла, а и някой беше длъжен да държи юздите на Емили, която, като тръгнеше да харчи, не знаеше кога да спре.

— Всичко е толкова красиво! — Майка ми беше голяма привърженичка на пазаруването в стил „гледай, но не пипай“, особено когато в съответния магазин липсваха етикетчета с цените. Този тук беше точно такъв, обаче аз просто не можех да сдържа дебелиите си пръсти да не пипат красивите неща. — Искам всичко!

— Даааа, косата определено ти е проговорила — отбеляза замислено Емили, вдигайки една разкошна рокля в небесносиньо. Изглеждаше копринена, с квадратно деколте, без ръкави, тясна талия и огромна, бухнала пола. Беше от онези рокли, които би облякло момиче, което винаги навива крайчетата на косата си. Момиче, чиято чанта е в тон с обувките му. С други думи момиче, което не бях аз. — Ето, пробвай това!

— Да ви приготвя ли пробна? — Пред нас се материализира момичето, което току-що си представих, и пое роклята от ръцете на Емили. Натъкмена с бухнала рокля на точки, елегантни пантофки и бели къси чорапки, тя се усмихна широко и на двете ни и ни кимна да я последваме. — Нещо конкретно ли търсите? — запита, докато ни водеше напред.

— Всичко! — възкликна Емили, преди да бях успяла да си отворя устата. — Намираме се в разгара на пълна промяна на стила!

— Току-що си боядисах косата — допълних аз. — И просто искам да пробвам разни нови неща, макар че роклите не са много в стила ми...

— Е, значи е крайно време да променим този стил! — отсече милата продавачка и ни отвори една дървена врата, зад която се показва пробната. Е, не точно пробна — приличаше по-скоро на декор за сапунка от петдесетте, с бебешко сини стени, три огромни огледала на поставки в различните ъгли и два пухкави шезлонга. Косата ми се оказа съвсем на мястото си в тази обстановка, обаче тоалетът ми ме предаде. Обърнах се и огледах отново дрехите, които висяха извън пробната. Но защо тази пробна беше по-голяма от целия магазин? —

Вие просто сте родена за дрехи от старите периоди — тук всичко е малко по-дробно от обичайните днешни жени. Ако искате, мога да ви донеса някои неща. Само рокли ли да бъдат?

— Всичко, което смятате, че ще стане.

Сърцето ми се разтуптя при мисълта, че за първи път, откакто се помнех, средният ми ръст и дребното ми дупе щяха да се окажат предимство. Както и при вида на всички прекрасни цветове, които слизаха един по един от закачалките в магазина, за да дойдат при мен. За човек, който е свикнал с монохромната мода, това беше като моден кокаин. Виждаха се леденосиньо, бледожълто, нефритенозелено, ивици, точки, цветя и геометрични фигури, всички до едно пътуващи към мен!

— Повечето от тези неща са антики — отбеляза продавачката, докато закачаше тоалетите един по един в моя будоар. — Но има и едно-две нови неща. Обещавам ви, че тук няма нищо прекалено! Всичко става за носене!

Сигурно бе забелязала страха в очите ми.

— Просто досега не съм носила нищо толкова красиво — изчервих се аз. Бях засрамена от себе си. — И затова нямам представа кога бих могла да ги облека.

Продавачката изглеждаше така, сякаш ме разбра. Или сякаш много държеше да продаде нещо.

— Всяка сутрин, когато се обличам, си мисля: какво бих искала да ми се случи днес? И се обличам според желанието си. Защото никога не бих си простила, ако внезапно се появи Джони Деп и ме покани за уикенда в Монте Карло, а аз съм облечена с дънки! Или пък не бих искала да се реда на опашката за лотарийни билети с нищо друго, освен с високи токчета.

Което си беше право, право беше.

— Ще бъда отвън. Обадете се, когато сте готова — завърши момичето и затвори вратата след себе си. А двете с Емили останахме сами, за да си играем на преобличане.

— Вземай веднага тази, преди да съм я грабнала аз! — отсече приятелката ми и хвърли небесносинята рокля към мен. — Това е най-красивото нещо, което някога съм виждала!

Скрих се зад завесата и като се опитвах да не се срамувам от старото си бельо, се напъхах в новата рокля. Усещането за хладната

коприна върху кожата ми, комбинирано с гледката на моята подскачаща къса коса в огледалото, бяха достатъчни, за да ме накарат да ахна. Роклята наистина беше красива. Косата ми също бе много красива. Е, огромните тъмни кръгове под очите ми и пепелявата кожа не бяха много красиви, но подлежах на оправяне.

— О, Рейчъл! — ахна на свой ред Емили, надниквайки иззад завесата. — Най-сетне приличаш на момиче!

— Много благодаря! — На света нямаше по-добро средство за вдъхване на самочувствие от подобен двусмислен комплимент. — И се чувствам като момиче — допълних. — Усещането е странно.

И най-неочаквано у мен се събуди някакъв праисторически женски инстинкт, който ме накара да извия кръстче и да започна да се въртя лекичко насам-натам, при което роклята се разлюля като огромна вълна. Бях като момиченце в рокличка за рожден ден. Не че майка ми някога ме бе обличала в роклички, де — прекалено много се страхуваше да не ѝ издера очите, за да се осмели. Макар да бях по-голямата, прекарах повечето от детството си в дрехите на Пол. Дънките бяха много по-удобни от роклите за катерене по дърветата и каране на колело. Затова всички и до днес не преставаха да се чудят как в крайна сметка започнах работа като гримьор. За мен обаче изобщо не беше чудно — години наред изживявах женствеността си чрез моделите и манекените. Обаче край с живота назаем! Време е да се сдобия със свой собствен живот!

— Много е красива — казах колкото на огледалото, толкова и на Емили. — Обаче просто не мога да си представя да я нося!

— Но какво толкова има да си представяш?! — отсече тя и натърти думите си с размахване на телефона. — Просто я обличаш и толкова! А сега сваляй тази и обличай жълтата!

Емили и най-добрата продавачка на света бяха напълно прави — само защото досега не бях носила рокля до супермаркета не означаваше, че не мога да започна да го правя. Е, вероятно до пощата не бих отскочила в смарагдовозелената копринена рокля, на която Емили се възхищаваше в този момент, но пък този слънчев разкош би бил приятно допълнение към косата ми за „Пица Експрес“.

— Божичко, вижте се само! — ахна продавачката, появявайки се неочаквано на прага. — Бети и Джоан в едно!

— Моля ви, точно сега е забранено да се говори за „Момчетата от Медисън Авеню“! — отсече Емили, като плъзна предупредително пръст през врата си. — Но иначе сте напълно права!

Бети и Джоан, събрани в едно ли? Това е твърде голям товар за момиче, което само допреди дванайсет часа не беше дори Пеги! Напрежението сигурно се бе изписало по лицето ми, защото продавачката веднага изрече:

— Защо не пробвате тази на ивиците? А ние с приятелката ви можем да ви изберем обувки.

Без да разбере, тя бе използвала вълшебната думичка на Емили. Това момиче ще ме изпържи на бавен огън, ако ме види с ниски пантофки! Останала сама за първи път след неочакваната трансформация, аз се усетих странно без успокояващото женско бърбрене около мен. И още по-странно ми бе да се наблюдавам с новата си коса, новата си рокля и новия си поглед. Време за поредния професионален комплимент. Косата наистина ми стоеше много добре, а роклята наистина ми пасваше перфектно. Бухналата пола беше милостива към коледните добавки върху бедрата ми (при мен коледните добавки оставаха най-малко до август) и придаваше на талията ми крехкост, която бе малко преувеличена. Цветът — бледо нарцисовожълто, украсено с миниатюрни лястовички, беше толкова деликатен, а стегнатият корсаж с тънките презрамки определено правеше комплимент на някой, не толкова надарен с гръдна обиколка като мен. Най-сетне нещо добро, след като в целия единайсети клас трябваше да търпя да ме наричат „Самърс с двойния гръб“. Спокойно можех да кажа, че с тази рокля изглеждах красива. И тъй като най-доброто за старите ми тоалети се заключаваше в думите „Не съм гола“, тази рокля определено означаваше, че вече съм тотално зарибена по новия си вид.

* * *

След два часа и един неловък разговор с кредитната ми компания относно „необичайното ниво на транзакции“ двете с Емили излязохме през вратата на магазина, натоварени с чанти и олекнали откъм финансови средства.

— Сега какво искаш да правим? — попита приятелката ми с очи, блеснали от собствената ѝ разсипническа похот. — Вечеря?

— Нищо подобно! — отсякох. — Матю и чувал за боклук!

Без дори да си свалям обувките, аз се насочих право към спалнята си и с един замах отворих вратата на гардероба. Бях жена с мисия. Дънки. Тениски. Торбести гащеризони. Стари рокли, които ми бяха твърде големи, твърде малки или съвсем добре. Нито един тоалет, с който бих искала да бъда видяна, ако случайно се сблъскам с Райън Рейнолдс в пощата. Което означаваше, че всички трябва да отидат на боклука. Какъв е смисълът да си подстригвам косата, да я боядисвам в червено, да си купувам рокли, достатъчни да облекат цяла Индия, а после да се връщам към старите си навици на повлекана? Именно. С един замах събрах всичките си стари дрехи и ги напъхах в чувала, който Матю държеше разтворен. А след това се заех с чекмеджетата. Въобще не ми мигна окото. Тук нямаше абсолютно нищо, което да докосва сърцето ми и да ме моли да остане. Нищо сантиментално, нищо толкова красиво, та да заслужи втори шанс. И всеки един от старите ми тоалети при поражението с достойнство. Не беше необходимо много време за всичко торбесто, отпуснато и леко избеляло да си замине, за да бъде заменено от истинска дъга от красиви рокли, всяка от които — напълно достойна за всеки първокласен любовник. Истинско чудо!

Матю също бе сътворил свое чудо — в дневната. Докато с Емили се приберем, ключалките бяха сменени, снимките бяха свалени и всички неща на Саймън бяха натъпкани в чували за боклук и отнесени в мазето. Де да можеше и той да се озове при тях! Всичко бе впечатляващо, мястото беше безукорно. Оказа се, че съм имала и прахосмукачка. Боже, човек всеки ден научава по нещо ново за себе си.

— Наистина изглеждаш страхотно! — възкликна Матю и ме накара да се завъртя още веднъж по време на моето импровизирано ревю пред него, след което потупа мястото до себе си. Обаче на мен не ми се сядаше особено. Новата ми коса ме бе довела до състояние на хиперактивност. — Жестока си!

— Нали не е малко прекалено, а?

— Нищо подобно — увери ме той. — Добре ли се чувстваш?

— Много добре — кимнах и огледах стаята, опитвайки се да отгатна какво е било скрито. Усещането беше странно. Като онази

игра, при която майка ти маха нещо от подноса и ти трябва да си спомниш кое е то; не можеш да го видиш, само си знаеш, че нещо липсва. — Наистина много добре.

— Задръж тази мисъл! — отсече той. — И така, докато ви нямаше, се обади Саймън.

И ето че изведнъж пак се почувствах отвратително.

— Говори ли с него? — промърморих и втъкнах косата си зад ушите. Майната ѝ на роклята.

— Не мисля, че му се говореше много — отговори Матю и автоматично ми оправи косата. — Искане да му се обадиш.

— Ясно.

Вторачих се в обувките си. Трябваша ми нови обувки, които да вървят с новата ми коса. И ново гадже, което да си върви с новите ми обувки. И ние ще се влюбим безумно един в друг, ще се сгодим и ще си имаме бебе, а после ще се сблъскаме случайно със Саймън на барбекюто на общ приятел и той ще осъзнае каква огромна грешка е направил, защото аз съм толкова прекрасна, и накрая ще се хвърли от някой мост. Кого ли мога да накарам да организира барбекю?

— Не си длъжна да му се обаждаш — прекъсна фантазиите ми Матю. — Мога да му се обадя аз. Или ти можеш да му изпратиш есемес или нещо подобно.

— Или пък може да му се обадя аз, за да му кажа какво велико копеле е! — провикна се Емили от кухнята. Чайникът вече свиреше. Тя беше върховна по организирането на разни неща. — Моля ви, нека му се обадя аз!

— Няма нужда, ще го направя аз — казах и се изправих. А после седнах. После пак се изправих. — Аз ще му се обадя.

Физическата ми способност да го направя изобщо не стоеше под въпрос, но психическата? Тя се оказа нещо съвсем друго. Докато набирах номера, усетих, че започва да ми прилошава. Но все пак това трябваше да се свърши. Ако сега не му се обадя, значи това щеше да ми виси вечно в ума. В красивата ми червена глава. Да, мога да го направя. Червенокосата Рейчъл може да се справи. Емили ми поднесе чаша чай, а Матю приседна до мен на дивана и ме прегърна приятелски. Че това беше само един телефонен разговор! Само защото последните думи, които си разменихме, бяха по време на прощален

секс, за който си мислех, че е секс за събиране, не означава, че ще бъде странно, нали така?

— Да — отговори той, както винаги на второто позвъняване.

— Аз съм.

Красноречива както винаги.

— Рейчъл?

Гласът ми звучеше малко по-тихо, отколкото бих искала, но поне не плачех. Защото вече имах червена коса. А червенокоските не плачат. Може би.

— Да. Матю каза, че си ме търсил.

Де да можехме да имаме видеофони! Та той изобщо не може да види колко красиво изглеждам! О, ама аз съм с айфон, значи все пак имаме видеовръзка! Дали не мога да затворя, а после пак да го набера?

— В момента не мога да говоря — изрече той уморено. — Зает сам. Обадох ти се преди цял час.

— Ако искаш, по-късно можем да излезем на кафе или нещо подобно? — предложих, преди да изгубя самообладание. Нали така правеха хората, които не смятат да си режат вените, защото гаджето им ги е напуснало след петгодишна връзка? Излизат на кафе. На кафе или на по джин. Или уиски. Ммм, уиски! — Или на по питие?

— Тази вечер ли? — изуми се той.

— Да, тази вечер. — Аз ли си въобразявам или той звучеше малко ядосано?

— Не мога. Зает съм. — Да, определено звучеше ядосано.

Брей, интересен обрат.

— Хубаво. Обадох се само защото Матю ми каза, че си ме търсил — изрекох, стараейки се да овладее надигащата се в гърдите ми ярост. Червенокоските имат огнен характер, така че вината въобще не е моя. — Какво става при теб?

— Утре ще ти изпратя имейл. Сега съм на кино — изсъска в телефона той. — И тъй като преди обед имам много работа, сигурно ще бъде следобед.

Той е на кино? Отишъл е на шибано кино? Избяга, открадна ми пастата за зъби и сега е на кино? Не можех да не се запитам какво толкова гледа.

— Не искам имейл. Искам да ми се обадиш. — Червена череша. Червена череша. — Какво става, Саймън?

— Виж какво, вече затварям! — Той премина от леко ядосан тон към тотално вбесен. — Просто исках да мина и да си взема някои неща, но вече е твърде късно! И няма за какво да говорим!

— Няма за какво да говорим ли? — Охо, това май беше леко пискливичко! — След пет години заедно, после ти внезапно решавааш да си вдигнеш чукалата и да се чупиш, и нямало за какво да говорим, така ли?

— Рейчъл, ние няма да се съберем! — отсече той. — Така че няма никакъв смисъл да се опитваш да ме подмамваш на питие, като си въобразяваш, че аз ще си променя намеренията и ще се прибера при теб! Така че престани!

Тук вече наистина не знаех какво да кажа.

Но не и Саймън.

— Аз съм на двайсет и девет! И не желая „да си поговорим за това“ — продължи, набирайки скорост. За човек, който не искаше да разговаря с мен, май имаше доста да каже. — Не искам да ходя до „Сейнсбърис“ само защото е събота! Не искам да пия чай с майка ти само защото е понеделник! И може би не искам да се женя, да ти направя две деца, а накрая да умра от тотално отегчение. А сега наистина трябва да вървя! Утре ще ти изпратя имейл, а ще поговорим, когато се върна.

Затворих, преди да му дам шанс да го направи пръв, и подадох телефона си на Матю.

— Какъв идиот — промърмори приятелят ми и ме прегърна още по-силно. — Какъв тотален и съвършен идиот!

— Спокойно, Матю! Човекът не може да приказва — на кино е! — изрекох с горчив сарказъм.

Нямах представа какво да правя със себе си. Бих могла пак да му звънна, но той сигурно е изключил телефона си. Бих могла да мина през кината в Лондон и да проверя във всеки салон, докато открия копелето, но после какво? Очевидно винаги се стига до някаква форма на физическо насилие, но съм чувала, че тя не е разрешение на проблема. Нищо, че това със сигурност ще ми достави огромно задоволство.

— Знаем какво да направим! — възкликна Емили, като ми подаде нова чаша чай и бутилка „Джак Даниълс“. За миг задържах и двете неща, загледана в тях. Уискито бе последното нещо, което сега ми

трябваше, но съм гледала достатъчно серии от „Момчетата от Медисън Авеню“. Не всичките, но достатъчно. И там червенокоските никога не пиеха чай, когато са бесни — пиеха уиски. — Отвори лаптопа си!

Измъкнах допотопния си „Макбук“, наследен от Пол преди цели два ъпгрейда на програмите, и го подадох на Емили, след което започнах да редувам глътките чай с глътките бърбън. Хммм, интересно. Специалитетът на Тенеси. Може пък да вземе да ми хареса.

— Матю е свършил чудесна работа с освобождаването на апартамента от нещата на онзи идиот, но вече е време за екзорсизъм.

— Ще горим нещата му ли? — запитах обнадеждено.

— Точно сега няма да се правим на пиромани — отговори Емили, отвори лаптопа и влезе във фейсбук. — Само ще го изтрием!

— Ще го убиеш?

— Не съвсем — отговори тя. — Просто ти ще го изтриеш от дигиталното му съществуване. Нали не искаш да виждаш лицето му на всеки две секунди, когато се включиш? Аууу!

— Какво има? — Чаят с бърбън си вървяха много по-добре, отколкото очаквах.

— Той май ме е изпреварил — каза тя и обърна екрана към мен.

Саймън Мичъл вече не се водеше като обвързан.

Саймън Мичъл вече се водеше като необвързан.

Не можех да отлепя очи от екрана.

— Сменил е статуса си във фейсбук? — възкликнах накрая. — Този човек да не би да е тийнейджър?

— А ти имаш доста съобщения — отбеляза Матю и посочи към малката червена иконка в горната част на екрана. — Може би трябва да преминем в малко пиар отбрана.

— Не! — отсякох. Нова глътка. — Няма да се унижавам толкова. Просто го искам вън от живота си.

— Веднага! — отсече Емили и пръстите ѝ полетяха по клавишите.

Беше едно той да иска да скъса с мен и съвсем друго — да го разгласи на целия интернет. Беше твърде крайно, твърде публично. Не трябва ли да се позволи и на мен да съобщя на хората тогава, когато си реша? А ето че сега 417 човека вече знаеха, че съм зарязана, без да знам. Че още не съм успяла да кажа дори на майка ми! Проклетият фейсбук! И като си помисля, че някога съм обичала „Социални

мрежи“! Няма съмнение, че Марк Цукерберг е истински дявол. Защо няма официални правила по този въпрос? Или поне нарочен епизод в „Сексът и градът“? Имаше епизод за това какво да правиш, когато забележиш по кожата на гаджето си белези от смукане, но за това никой не бе написал нищо. Не че във втория филм постигнаха нещо особено — все пак можеха да отделят поне десетина минути, за да изяснят какво става, когато гаджето ти съобщи на целия интернет, че е приключило с теб. Кари Брадшоу, егоистична крава такава!

— Какво можем да направим? — попита тихо Матю.

Отне ми няколко секунди, за да си дам сметка, че странният стържещ звук, който се чуваше, идва от собственото ми дишане.

— Нищо особено, не мислите ли? — прехапах устни аз. — Просто трябва да продължа напред. — Още една глътка. — И да се напия.

Преди четирийсет и осем часа бях блондинка със сериозно гадже. А сега бях червенокоса с проблем с алкохола. Сигурно до края на седмицата ще съм плешива наркоманка.

Чудничко!

Докато успея да се успокоя, Емили беше премахнала всички следи от Саймън в моя компютър. Матю беше блокирал номера му в мобилния ми телефон, а аз бях пияна. Емили пак повтори, че трябва да поработя върху поносимостта си към алкохола.

— Отивам да лягам! — обявих някъде по средата на третия епизод на „Вечеряй с мен“. — Утре имам работа.

— Аз също — разтри чело приятелката ми с доста изтощен вид. Тя наистина бе дала всичко от себе си, споделяйки с мен моя „Джак Даниълс“. — Имам делова среща. Някъде. За кутии за сандвичи „Кити Кити“. И май трябва да се прибера у дома, за да се преоблека.

Междувременно Матю четеше текстовите съобщения в телефона си и ставаше все по-угрижен. Знаех, че не е препоръчително да питам от кого са и за какво са. Рядко съм се чувствала добре след графичните подробности, с които той ме е запознавал.

До този момент не ми беше хрумвало, че Емили не се бе отделяла от мен от събота сутринта. Както и Матю. Ако не ми беше толкова зле, щях да се чувствам много щастлива с такива приятели.

— Няма нужда да оставате — изревах в лицето ѝ, като я прегърнах. — Ще се оправя.

— Аз нямам работа. И щом тя си тръгва, аз оставам! — отсече Матю, погледна към телефона си, а после пак към мен. — Така че няма да се отървеш от мен и тази нощ.

— Много ви обичам! — затрополих непохватно към него аз и го прегърнах. — И двамата сте невероятни!

— Така си е — усмихна се той и разроши косата ми. — Но за теб наистина е време за лягане, червенокоске.

— Да, аз имам червена коса — изломотих, изхлузих се от скута му и се озовах на купчинка на пода. — И е много хубава.

— А утре ще имаш махмурлук — пак се усмихна той, вдигна ме на ръце и ме отнесе в спалнята. Де да беше моето прекрасно гадже, а не просто гей гигант! Въздиш! — В колко часа трябва да ставаш?

— Дан ще ме вземе в десет. — Хълцук. — Няма проблеми.

— Значи аз ще стана в девет — заяви той, постави ме нежно на леглото и ме целуна по челото. — Хайде, до утре!

— Лека нощ — прошепнах на празната си спалня аз.

Единственото, за което си мечтаех в момента, бе да заспя. Да заспя и таванът над главата ми да престане да пада. Претърколих се по корем и зарових лице във възглавницата. Пръстите ми докопаха меките ръбове на изоставената тениска на Саймън и се свиха около тях. Това щеше да бъде първата нощ, в която щях действително да спя сама. Така де, преди петък Саймън не бе спал в това легло седмици наред, но все пак не се бе изнесъл официално. Нещата му си стояха там, където винаги са били, нищо, че него го нямаше. И аз не се бях чувствала сама. Никога до този момент не бях чувствала леглото толкова голямо, студено и празно. Но това бе едно от нещата, с които щеше да се наложи да свикна. Да си лягам сама. Да ставам сама. Да не забравям да купувам тоалетна хартия, защото никой друг нямаше да се сети. Всички мои самотни приятели се оплакваха от подобни неща, но до този момент никога не им бях обръщала внимание. Внезапно пазаруването на храна се оказваше не количка, пълна с продукти, нетърпеливи да се превърнат в прекрасни споделени ястия, а малка кошничка на срама, чието дъно е покрито с готови и полуготови продукти. Внезапно вече нямаше кой да те кара на лекар. И се налагаше да пропуснеш един куп филми, защото нямаше с кого да отидеш да ги гледаш. Не че необвързаността бе попречила на Саймън да отиде сам на кино.

След като си дадох сметка, че сънят няма да дойде много лесно, аз включих нощната лампа и грабнах чантата си от обичайното ѝ място на закачалката на вратата. През осемдесетте тази чанта е била на майка ми. Беше електриково синьо, изкуствена кожа, с безкрайно много джобчета и абсурдно дълга дръжка, което означаваше, че отскачаше от коленете ми, докато вървах. Емили я ненавиждаше. Матю веднъж я нарече „намордник на транссексуален кон“. Аз пък много си я обичах. Обичах я още от мига, в който татко я беше подарил на мама за една Коледа, когато бях на четири. След развода тя бе отишла на тавана, заедно с всичко останало, навяващо лоши спомени, но преди две години, по време на едно епично прочистване, тя най-сетне се бе сетила да ми я подари и оттогава насам нито за миг не бях я губила от погледа си. Нямах да е зле, ако точно в този момент можех да я фиксирам по-добре. Дръпнах чантата от закачалката малко по-рязко от необходимото и успях не само да я сваля, но и да се нокаутирам в носа, с което да се запратя обратно в леглото. Май е крайно време да престана да нося в нея по три книги едновременно, след като не четях нито една от тях.

— Мамка му! — промърморих и натиснах лекичко окото си.

Болката отшумя бързо — или защото ударът не беше толкова силен, колкото си мислех, или защото бях изпила половин бутилка бърбън. Както и да стояха нещата, важното бе, че скоро отворих очи и надникнах в чантата. А вътре, скрит на безопасно място в едно от многобройните джобчета с цип, се мъдреше списъкът ми. Доколкото можех да преценя, имах два варианта за действие. Можех да си лежа в тъмното, пияна и депресирана, и в крайна сметка да заспя със сълзи на очи, или можех да си напомня, че съм безнадеждна, досадна неудачница. Или най-малкото — че не е необходимо да бъда такава.

Имаше нещо леко перверзно в това да променяш живота си, изхождайки от бележки, надраскани върху салфетка с винени петна, но точно в този момент алтернативата беше проста — или тениската на Саймън, или списъкът на Рейчъл. И ако трябва да бъда честна, вече знаех, че животът ми е достатъчно променен. Оттук нататък ставаше въпрос единствено за поемането на нещата под контрол. Днес косата, утре — целият свят.

Грабнах телефона си от нощното шкафче и бързо си направих снимка в цялата ми червенокоса хубост. Бог да благослови айфона и

неговата фронтална камера! Но защо толкова се тормозех? Нали днес си бях подстригала косата?! Нали я бях боядисала в червено? Нали се бях обадила на Саймън, без да се пречупвам и без да го моля да се върне при мен? Значи не бях отегчителна. Не бях онази, за която той ме мислеше. След поредното хълцане аз изтръгнах тениската на Саймън от калъфката на възглавницата си и я захвърлих в другия край на леглото. Утре отива на боклука с всичко останало, което бе негово. Притиснала списъка към гърдите си, аз се отпуснах назад и затворих очи. Знаех си, че все в някакъв момент ще заспя. Просто трябва да си лежа кротко и...

СЕДМА ГЛАВА

— Хайде, червенокоске, надигай си задника!

Да бъда разтърсвана яко от гей мъж никога не е било сред любимите ми начини за събуждане в понеделник сутрин, и още по-малко, след като предишната вечер съм изгълтала половин бутилка „Джак Даниълс“.

— О, не! Леля има нужда от почивка! — простенах и затиснах глава с възглавницата си. — Божичко, главата ме цепа!

Благоволех да отворя леко едно око и видях една мъжка ръка да поставя чаша чай до главата ми. Но при опита да отворя и другото се стигна до непоносима болка по цялата скула на лицето ми. И бях почти сигурна, че има лек оток. Да, със сигурност има лек оток.

— Бо-же-гос-по-ди!

— Така е — рече тихо Матю. — Може би ще пожелаеш да си вземеш душ и... не знам... да си сложиш всичкия грим, който имаш в куфарчето, преди да излезеш оттук.

— Но аз никога не си слагам грим на работа! — запротестирах неуверено, докато се опитвах да отпивам от чая си, без да влошавам още повече пулсирането в подпухналото си око.

— Знам — отговори той със същия глас. — Но малко покриване на тази горна част няма да бъде зле.

Протегна ръка и заби пръст във въпросното място в лицето ми.

— Мамка му! — изпищях и изплюх чая на пода.

— Какво си сторила със себе си снощи? — попита Матю, докато дърпаше завесите, за да разгледа по-добре окото ми. Не че в стаята не нахлуваше достатъчно възмутителна ярка светлина. — Да не би да си се измъкнала тайно, за да отскочиш до „Боен клуб“?

— Ами, не знам. Май се ударих с чантата си — простенах, опитвайки се да се обърна по гръб, но чувствайки се като вирнала крака хлебарка. Не, сравнението с хлебарката бе твърде меко за начина, по който се чувствах. Може би, ако някой стъпи върху тази хлебарка с ботуш „Док Мартен“ и скъса три от краката ѝ, преди да я

изрита в другия край на стаята... Ето защо никога не пиех уиски. — Колко е часът?

— Минава девет — отговори той, като погледна часовника на телефона ми. — Разполагаш с един час.

— Но аз трябва да спя! — простенах, изправих се твърде бързо и за награда цялата стая се завъртя пред очите ми. Седнах обратно. — Или да повърна. А след това пак да заспя.

— Искаш ли да се обадя, за да кажа, че си болна? Нали знаеш, че ти се полагат цели два болнични в тази ситуация.

Опитах се да си представя реакцията на Дан, когато му съобщя, че съм болна само час преди началото на снимките. Ако той не дойде лично дотук, за да ме убие, агентката ми със сигурност ще го направи.

— Не, трябва да отида. — Стомахът ми избълбука обещаващо, когато се завъртях отново по гръб. — Емили успя ли да се прибере по живо, по здраво вкъщи?

— Емили изобщо не си е ходила, на дивана е — отговори той. — Не е никак приятна гледка. Да знаеш, че и на двете ви спирам уискито!

— Но нали имаше делова среща? — Боже, леглото бе толкова хубаво нещо! Защо хората не можеха да живеят в леглата си? Само защото при Джон Ленън не се е получило, не означава, че идеята не си струва да се пробва отново.

— О, вече е станала — отбеляза с усмивка Матю. — Впрочем не е лягала почти цяла нощ. Препоръчвам ти да не се опитваш да дишаш, докато минаваш през дневната. Или да използваш очите си. Или да издаваш какъвто и да било звук. Ако питаш мен, би било за препоръчване да излезеш отвън и да влезеш в банята през задния прозорец.

С доста кисело изражение аз се измъкнах от леглото и се насочих към дневната. И автоматично съжалих.

— О, Емили! — Не можех да повярвам, че виждам онова, което виждах на дивана. Дългата ѝ къдрава коса представляваше плетеница от сплъстени кичури, а лицето ѝ беше сиво — в буквалния смисъл на думата. Предпочетох да не поглеждам към кофата, оставена до ъгъла на дивана.

— О, боже! — постави ръка на устата си Емили. — Изглеждаш като парцал!

Виж кой го казва!

— А ти виждала ли си се? — изсумтях. — Ако те е страх от огледалото, надникни в чайника.

— Забранила съм около мен да се въртят каквито и да било отражателни повърхности! — промърмори тя, затвори очи и посочи към огледалото над камината, покрито с розовия ѝ шал. — Само не издавай силни звуци! Или ако е възможно, никакви не издавай. Не ми се ще да те убивам.

— Разбрано.

Клатушкайки се зигзагообразно от стена към стена, аз се запътих към банята. Май и аз трябваше да си забраня да поглеждам огледалото. Обаче нямаше много време, за да сторя кой знае колко за себе си — Дан трябва да ме вземе след по-малко от час. Измих внимателно лицето си и после се заех да покривам синината под окото си. Не беше твърде зле. След около две минути с личния ми комплект гримове — малко фон дьо тен на Лора Мерсие, малко „Туш Екла“ и твърде много руж „Нарс Оргазм“, за да скрия смъртната си бледност — и вече изглеждах поносимо. Поне не се налагаше да вадя тежката артилерия — не ми трябваше фон дьо тен за тяло. Не бях в най-върховата си форма, но поне не изглеждах така, сякаш някой ми е забил юмрук в лицето, а после съм будувала цяла нощ с бутилка уиски в ръка.

* * *

— Да ме вземат мътните! — промърмори Дан, вторачен право в мен, а не в пътя пред себе си. Беше пристигнал точно в десет часа и засега аз героично успях да се въздържа да не повърна в колата му. — Какво се е случило с теб?

— Подстригах се, боядисах се и после се напих — изгъгнах, опрях чело о студеното стъкло на колата и се опитах да дишам порядко. — Още?

— Ами просто... изглеждаш съвсем различно — изтъкна той. — Не че това не е добре. Кой ти прави прическата?

— Тина Морган — отговорих. — Стоях три часа и половина при Тина Морган.

— Странна работа. — Той все така обръщаше на косата ми малко повече внимание, отколкото би било здравословно предвид факта, че

се намирахме в движещо се превозно средство. — Вчера същата ми е оставила адски шантаво съобщение на гласовата поща. Бих казал дори... мръснишко.

Не разполагах с необходимата енергия да се разсмея, но все пак се усилих да се изхия.

— Мисля, че тя те харесва.

— Не е съвсем мой тип — отбеляза той и погледна през предното стъкло точно толкова, колкото да засипе с ругатни намиращия се пред нас форд „Мондео“.

— Не всеки може да бъде супермодел, Даниъл — отбелязах безсилно и затворих очи зад огромните си очила. Не може да е много далече! Не може да е много далече!

— Откъде пък ти хрумна това? — запита той.

— Може би, защото се чукаш с Ана? — Зачаках някое нагло свиване на рамене или парлив коментар, но не дочаках нито едно от двете. Всъщност той не каза нищо. — Или може би защото флиртуваш с всеки модел, когото видиш?

Следващите няколко минути от пътуването ни продължиха в мълчание. За щастие махмурлукът ми беше твърде голям, за да се почувствам неудобно.

— Флиртуването с моделите е част от работата ми — изрече накрая той. — И в това няма нищо особено — просто размяна на реплики по време на снимки.

— И размяна на позите след снимки — допълних.

Спряхме на поредния светофар и той се обърна към мен.

— Та коя точно би трябвало да съм чукал?

— Освен Ана ли? — подметнах предизвикателно.

— Освен Ана — отговори той.

— Значи се виждаш с нея?

Още една продължителна пауза, още едно кръстовище със светофари. Карането през Лондон определено бе в състояние да ти образува нерви.

Той вдигна ръчната спирачка и протегна едната си ръка през прозореца, а другата — зад моята седалка.

— И какво ако го правя?

— И какво ако го правиш? — промърморих, вторачена в пътя пред мен. Това е. Край с лесния ми кавалер за сватбата на татко. Да го

вземат мътните!

— Ти непрекъснато вървиш и разправяш на хората колко било прекрасно да си имаш сериозно гадже — започна той, когато светна жълто. — Ауу, двамата със Саймън отиваме в Хърватско! Ауу, двамата със Саймън ремонтираме стаята за гости! О, не, не мога да изляза с вас! Трябва да се прибера при Саймън!

Не мога да кажа, че не ми пукаше от впечатлението, което съм му създала.

— Наистина ли така съм правела? — Бях почти сигурна, че не използвам възклицанието „ауу“ чак толкова често.

Дан сви рамене и отметна къдравата си кестенява коса от очите си.

— Ами, не знам. Сигурно е било така, иначе не бих го казал, нали?

— Е, вече не е необходимо да се притесняваш по този въпрос — промърморих по посока на прозореца. Защо още не сме стигнали? Искях просто да изтикам деня, да се прибера вкъщи и да огледам списъка си. Мислех, че днес ще бъде денят за „гневното писмо“, но като че ли се очертаваше по-скоро като понеделник, подходящ за пристъпване на закона. Да изкараш фотограф през предното стъкло на собствената му кола се счита за престъпление, нали така?

— Зарязал те е, така ли? — изсмя се Дан.

— Да — отговорих простичко. — Ти не четеш ли фейсбук?

Дан издаде звук, който подозрително много напомняше на тюлен, ритнат в муцуната. Извърнах се лекичко, за да го погледна. Никога, ама никога досега не го бях виждала да се чувства толкова неудобно. И като се има предвид, че съм го виждала да провежда няколко изключително хомоеротични кампании на най-новото бельо на „Долче и Габана“, това определено казваше много за него.

Той се загледа към мен през тъмните очила точно една идея по-дълго.

— Какво? — попитах. При други обстоятелства бих свила рамене за ефект, но точно сега това би означавало да повърна върху него.

— Нищо.

Извърна поглед и включи радиото. Аз затворих очи и се концентрирах върху задачата да остана непорочна откъм повръщане до

края на пътуването.

* * *

Противно на всички закони на боговете и хората, все пак успях да не повърна в колата на Дан, а Дан успя да ни закара до студиото съвсем навреме. Далеч по-предсказуемо обаче бе закъснението на Ана, така че след забавния ни разговор в колата двете минути тишина бяха благословия. Но за съжаление не траеха дълго.

— Радел!

Преди да успея да отворя кутийката си „Вита Коко“, в студиото влетя супермодел в целия си сто и осемдесет сантиметров ръст. Без да обръща внимание на лакеите и зяпачите, на които им се плащаше, за да я понасят, тя полетя право към мен. Парфюмът ѝ бе почти достатъчен, за да ме накара да прескоча ръба — супермоделите все още ли си слагат „Ейнджъл“? А когато се приближи, аз престанах да надушвам парфюма ѝ — започнах буквално да го вкусвам. Божичко, и ако сега ме прегърне, сигурно и децата ми ще се родят, миришещи на него.

— О, скъпа, тази сутрин се чувствам прекрасно! — изписка тя, отпусна желязната си хватка около раменете ми, хвърли палтото си на пода и се изсипа в стола ми. Защо трябваше да създавам ежедневиия ѝ вид с неутрални устни и премрежени очи? Че тези устни очевидно не знаеха що е възпитание! — Та нали ти разказвах за онзи тип, с многото пари? Та реших, че вече не ми се занимава с него и в петък вечер му се обадох, за да му кажа, че всичко между нас е свършено, а после той се появява в апартамента ми с това!

И напъха ръката си буквално в лицето ми, като едва не ми извади окото с неприлично големия камък на пръстена си — огромен, блестящ, бистър диамант, качен върху точно толкова блестяща, инкрустирана с диаманти халка. Трябваша ми няколко минути, докато се фокусирам върху него — толкова ме беше страх да не ме ослепи. Отдръпнах се и после пренасочих вниманието си от гигантския годежен пръстен към абсурдно красивото ѝ лице.

Дали е възможно да задушиш някого с гъбичка за фон дьо тен?

— Аз, разбира се, му казах, че не искам да се омъжвам за него, защото може би съм влюбена в друг — продължи тя, като ми намигна

съзаклятнически, а после изви врат и въздъхна шумно по посока на Дан. — Обаче той отказа да си вземе обратно пръстена. Идиот. Но иначе е много хубав, нали? Какво ще кажеш?

Нямаше какво да кажа. Няколко пъти отворих уста, но после веднага я затворих. Нямаше нито хаплива реплика, нито поздравления, нито дори гневно избухване. Чувствах се абсолютно пресъхнала. Всичките тези години работа по автоматичното изключване по време на работа и ето че мозъкът ми вече го правеше механично. Чудничко.

— Хей, Ана, мога ли вече да те хвърля на леглото и да ти направя малко снимки, а? — измърка зад нея Дан, постави ръка на гърба ѝ и я отведе.

— Нали знаеш, че като ме хвърлиш на леглото, можеш да ме накараш да направя всичко! — измърка в отговор тя, а после ме погледна мръснишки. Може и да беше първокласна флиртаджийка, но беше повече от ясно, че е бясна, задето са ѝ прекъснали излиянието. И не знам защо, но тя по някакъв начин се досещаше, че вината е изцяло моя, макар да не знаеше защо.

— Благодаря! — оформих с устни към Дан и се настаних в стола си. Той кимна и насочи камерите към Ана, която вече размяташе коса и се гърчеше в пози, напълно неподходящи за стекче бели памучни бикини.

„Не позволявай това да те разстройва! — казах си. — Тя си е просто такава.“ Не че наистина искам да ѝ изтръгна миглите с пресата за мигли. Само дето почти го направих. Но как някой би желал да се ожени за нея?! И не просто някой, а човек, който можеше да си позволи да сложи на пръста ѝ диамант, достатъчно голям, за да бъде домакин на някой от епизодите на „Танци върху лед“. Ана бе красива, в това нямаше спор, но бе и измамница, най-непостоянната жена на света, а освен това (не че искам да се държа като кучка, но) бе невероятно глупава. А аз съм вярна, лоялна и не чак *толкова* глупава. Вярно, че не бих се осмелила да предизвикам Стивън Хокинг на „Последно броене“ или нещо подобно, но и не бях пълна невежа. Но ето че въпреки това не можах да задържа дори мъж, който ми купи нинтендо за Коледа. Що се отнася до нея и Дан, това го разбих — те бяха женският и мъжкият еквивалент на едно и също нещо. Но някой нормален и богат мъж да иска да се ожени за нея?

Като се стараех да не се побърквам, аз отворих куфарчето си и се концентрирах върху задачата да извадя и подреда гримовеите и помадите. Едно след друго шишенцата и тубичките заемаха местата си. Ужасно много грим бе необходим, за да може една жена да бъде направена така, че да изглежда като естествено красива — а точно днес тази задача ми се виждаше почти непосилна.

* * *

Две кутийки „Вита Коко“, една „Берока“ и два ибупрофена покъсно, аз вече се чувствах почти като човек (макар че не знам как изглеждах), а Ана бе настанена отново на стола за гримиране, значително по-укротена от преди. Тя приведе очи и ме погледна така, сякаш бях трикрако кученце.

— Дан ми каза, че си тъжна — заяви, лепвайки си загрижената маска. — И че не трябва да те разпитвам за това.

Усмигнах ѝ се половинчато, отметнах назад косата ѝ и започнах да почиствам лицето ѝ колко ми бе възможно по-внимателно предвид ограничените ми възможности за координирани движения.

— Е, защо си тъжна? — запита тя само след секунда.

— Скъсах с гаджето си — рекох, методично почиствайки лицето ѝ с памучен тампон.

— Затова ли днес си с перука?

Господи, Аллах, Буда, Анджелина Джоли и всички светии, някой да ми даде сили да не ударя тази жена през лицето!

— Не е перука. Косата ми е.

— Оуу! — Тя дръпна едно кичурче, за да се увери, а междувременно в мозъка ми нещо изпищя неистово. — Да, това е гадно. А аз тук ти размахвам моя красив пръстен в лицето. Голяма тъпачка съм.

— Нямаше как да знаеш — изрекох и спокойно превключих на овлажнител. И пропуснах да ѝ възразя.

— Наистина ли всичко приключи? — надникна с едно око към мен тя.

— Наистина.

— Браво! — плесна с ръце тя и се изкиска. Малко безсърдечно, но както вече многократно изтъкнах, тя не беше най-острият нож в чекмеджето. После продължи: — И без това беше с този тип прекалено дълго. А аз имам много приятели за теб. Богати приятели! Или пък много готини. Но не съм много сигурна кои от готините, богати мъже са... твой тип. Какви предпочиташ?

Издишах дълбоко и си напомних колко добре се владеея.

— Ана, няма смисъл.

— Не, честно, ти наистина трябва да се хванеш с някого! — продължи безотказно тя. — Не си нито грозна, нито нещо подобно. Само ми позволи да звънна на едно от моите момчета. А аз и без това отсега нататък ставам момиче само за един мъж. Всички, които познавам, автоматично ще лапнат по теб, ако аз им кажа, така че не се притеснявай! Просто трябва да се срещнеш с тях, това е всичко.

— За бога, не можеш ли поне за малко да си затвориш устата? — попитах тихо.

— Ракел? — погледна ме обидено Ана. — Аз просто се опитвам да ти помогна!

— Хубаво. Само дето изобщо не ми помагаш — поясних, но вече с доста по-висок глас. Толкова висок, че всички в залата се обърнаха едновременно към нас. — Нямам нужда точно ти да ми казваш от какво имам нужда, *ти*, разглежена, разгонена, празноглава крава такава!

И преди снимачната площадка трудно можеше да се нарече особено шумно място, но сега, след като се направих на Крисчън Бейл, и муха да бръмнеше, щеше да се чуе. Ана се дръпна рязко в стола пред мен и ме погледна уплашено.

— Ракел?

— О, я се разкарай! — Вдигнах ръце във въздуха и я покрих цялата с пудра. — И не се казвам Ракел, ясно ли ти е?! Отлично знаеш, че не съм Ракел! Името ми е Рейчъл! Защо още продължаваш да ме наричаш Ракел? Глупачка такава! Да не би всичките онези разхлабителни, които непрестанно поглъщаш, накрая да са изяли и мозъка ти?

Виждах Ана да избухва в сълзи два пъти — заради счупен нокът. Затова бях относително впечатлена, че издържа чак до фразата с разхлабителните, докато се разпадне. Е, сигурно точно този куршум е

попаднал право в целта. С трепереща долна устна, тя инстинктивно подложи по един пръст под всяко от очите си, за да предпази изкуствените си мигли, и избяга от снимачната площадка.

— Какво? — извъртях се бързо на пети и героично успях да се задържа на крака. Точка за мен. — Да не съм пропуснала нещо? Да не би вече да не взема разхлабителни?

— Но какво правиш, за бога? — извика Дан, озовал се веднага до мен, докато стилистът, фризьорът и дори Колин хукнаха вкупом след Ана. — Какво беше това?

— Само не започвай! — предупредих го аз. — Тази жена изобщо не е наред!

— Не тя, ти не си наред! Не можеш да говориш на един модел по този начин и много добре го знаеш!

Двамата се вторачихме един в друг за известно време. Нямах никаква представа какво мисли Дан, но лично аз сериозно се замислих дали да не го сритам в топките. Писна ми от всичко това.

— Така ли, а значи тя може да ми говори, както си иска, така ли? — Вместо топките му сритах отвореното бурканче с пудра и го запратих в другия край на помещението и с трясък затворих гримьорското си куфарче. — Край вече! Аз не съм й изтривалка, Дан! Знаеш ли колко невероятно досадно е да търпиш глупостите на всички около теб?

— О, това ли било? Значи си боядиса косата червена и вече можеш да се правиш на огън и пламък, така ли? — изсмя се той. — Както и да е.

— Може пък просто да ми е писнало непрекъснато да се усмихвам и да кимам в знак на съгласие — продължавах аз. — Може пък да ми е писнало да слушам безмозъчните й брътвежи! Може пък да ми е писнало да търпя надменното ти отношение към мен! Може пък да ми е писнало, че ми е писнало от всички вас!

Обърнах се, за да си вървя, но той ме сграбчи за китката.

— Надменно отношение ли? — Кафявите му очи се бяха разширили като палачинки. — Аз имам надменно отношение към теб? Ти чуваш ли се какво говориш?

— Няма значение, Дан — издърпах ръката си от неговата. — Аз си тръгвам.

Грабнах куфарчето си и тръгнах по стъпките на Ана към вратата, без да обръщам внимание на отчаяното хълцане, идващо иззад вратата на тоалетната. Завих рязко надясно. Отне ми известно време, но накрая открих едно тихо местенце на паркинга. Скрита между два огромни джипа, аз поседнах за малко на бордюра. Някъде далече от мен мислите ми все така се стрелкаха с хиляди километри в час, но в непосредствена близост нямаше нищо. Нямах никаква представа какво точно правя, а аз *винаги* знаех какво правя. В това ми беше силата. И макар че бях объркана, уплашена и почти сигурна, че вече наистина ще повърна, някак си се почувствах добре. Почувствах се силна. Почувствах се така, сякаш мога да постигна всичко.

— Хей, Червенокоске, какво става?

Сякаш по магия вселената се намеси, за да прегази цялата ми неистова ярост. Пред мен стоеше Тина Морган с пакет „Малборо“ в едната ръка и запалка в другата.

— Да дръпнеш една ли?

Двете с нея сме учили заедно, работили сме рамо до рамо и по принцип сме се съревновавали за работа още от дните в колежа. Аз знаех кой номер обувки носи, какъв е естественият цвят на косата ѝ и как е презимето на майка ѝ, обаче тя така и не ми обърна достатъчно внимание, за да забележи, че аз не пуша.

— Не — промърморих. Ако откажа да я погледна в очите, може би просто ще се изпари.

— Косата ти изглежда все така добре. — Това бе комплимент, насочен по-скоро към нея самата, отколкото към мен.

— Благодаря. — Знаех, че е крайно невъзпитано от моя страна да се държа така, но просто днес не бях от най-търпеливите.

— Днес вътре е доста горещо — продължи тя и неколккратно скрита крака ми, докато накрая не вдигнах глава. И в този момент бях посрещната от широка усмивка и драматично ръкомахане. — Земята вика Рейчъл! Ехоооо, ела на себе си!

Усмихнах се.

— Ясно. Не си в настроение. — Тя паркира импозантния си задник до моя и ми предложи кутията си. — Цигара?

Поклатих глава.

— Ако трябва да бъда честна, днес не ми се работи много. — Дръпна продължително от цигарата си и издиша нагоре. Летният бриз

се появи точно навреме, за да върне всичкия дим право в лицето ми. — Слава на бога, че за днес приключих. Много мразя да съм затворена в студия, когато навън времето е толкова хубаво.

Кимнах.

— Но ако бях на твое място, не бих имала нищо против. Не мога да повярвам, че не ми каза, че и днес ще работиш с него. — От гърдите ѝ се изтръгна глухо стенание, което ме накара да се почувствам крайно неудобно. — Той е адски красив! Ръцете му са колкото бедрата ми! А моите бедра определено не са кльоцави!

Свих рамене.

— Ти не може да не си се пробвала, нали? — Тина нацупи ярко начервените си устни и присви очи в изражение, което възприех като похот. Бог да пази мъжа в другия край на това лице! Беше си ужасяващо. — Или пък не си пада по блондинки. Във всеки случай още не е отговорил на съобщението, което му оставих на гласовата поща.

Едновременно поклащане на глава и свиване на рамене.

— Обаче днес е тук, нали? — попита, развявайки късата си прическа. — Какво ще кажеш да отида да го видя?

— Всъщност можеш да направиш и нещо още по-добро! — събудих се най-сетне аз. — Извикаха ме за едно нещо и трябва да тръгвам. Би ли ме заместила, ако обичаш? Дан ще бъде във възторг от теб заради това.

— Ти сериозно ли? — Тина погледна часовника си, после мен, а накрая пак часовника си. — И защо трябва да тръгваш?

— Кучето ми умря — изрекох, без да мисля.

— Господи! Мамка му! Е, върви тогава. — Тя се изправи, загаси цигарата си с крак и изправи и мен на крака. — Болно ли беше?

— Да, имаше туберкулоза — рекох, ококорена от собствените си лъжи. Туберкулоза ли? Хайде бе!

— И кучетата ли могат да се разболяват от туберкулоза? В Лондон? — занарежда Тина, като тръгна след мен по посока на студиото. Предадох ѝ листа със схемата за гримиране и хвърлих всичко друго в куфара си. Не че тя беше толкова лоша като гримьор. Не особено. Почти. — А ти също ли си заразена?

— Не, разбира се. — Изгледах я така, сякаш беше глупачка, обаче после си спомних, че аз бях тази, която току-що бе излъгала за

несъществуващо куче, умиращо от туберкулоза, и се поправих: — Няма значение. Много ти благодаря за тази услуга. Ще се постарая да си получиш парите. Очевидно.

— Очевидно — промърмори тя, безсъмнено вече съжаляваща за щедростта си. — Ще ти пратя имейл.

— Много ти благодаря! — повторих и повлякох полузатвореното си куфарче след мен на едно колело. Трябваше веднага да се махна оттук. Нямах представа какво точно щях да правя после, но сега трябваше да се махна. Но за да може това да се случи, вселената би трябвало да е поне мъничко на моя страна. Едва бях успяла да се измъкна от паркинга и да се скрия под едно стълбище в очакване на таксито, когато зърнах Дан да върви с широки крачки по пътя, сграбчил пакетче чипс, с лице като градоносен облак.

— Какво правиш? — посочи той куфара ми с мазния си от чипс пръст. — Още не сме свършили, а и имаш сериозно да се извиняваш, преди тя да излезе от двете нули.

— Много съжалявам, но наистина трябва да вървя — промърморих и стиснах здраво телефона си. Дали айфонът може да се превръща и в оръжие? Нещо ми подсказваше обаче, че няма екстра, наречена „Секира“. — Не мога да се справя.

— Рейчъл, ти си на работа — поясни бавно Дан. — И не можеш просто ей така да си тръгнеш, помниш ли? Ти правиш моделите да изглеждат красиви, аз им правя снимките, а после всички си получаваме парите.

— Намерих си заместничка — рекох, без да обръщам внимание на саркастичния му тон. — Дадох ѝ съответните указания и тя ще се справи. Всичко ще бъде наред.

— Тази сутрин ми каза, че си добре — контрира ме той, все така недоволен от развоя на нещата. — А после започваш да крещиш на супермоделите. Направо не мога да повярвам, че се държиш толкова непрофесионално!

Това вече бе капката, която преля моята чаша. Тъпа чаша!

— Стига вече! — Усетих как по бузите ми, незнайно откъде, се стичат горещи сълзи. — Нали вече дойдох на работа? Дойдох, постарях се, но оплесках нещата, наясно съм. После обаче оправих всичко. Окей? А сега ме остави да се прибера у дома, кретен такъв! Днес просто не мога да работя!

— Слава на бога, че си тръгваш! — провикна се Дан, когато хукнах покрай него, за да се настаня в блестящо черното такси, което спря до тротоара. — Сериозно ти казвам! Не те искам на снимачната площадка в подобно състояние! Вземи се в ръце, жено!

Обърнах се и го изгледах зяпнала. Това беше ново ниво на простация, дори и за него.

— Долно копеле! — извиках, върнах се до него, грабнах пакета му с чипс и го стъпках, наблюдавайки го с поглед, за който се надявах да е изглеждал по-скоро предизвикателно, отколкото налудничаво. Но преди да успея да го закова с последната, смъртоносна реплика, той протегна ръка, махна нежно косата от лицето ми, докосна леко бузата ми и попита: — Той ли те удари така?

— Какво? — изгледах го объркано. Кой къде да ме е ударил? Той защо ме докосва? И защо бузата ми щипе?

— Имаш голяма синина под окото. Той ли те удари? — повтори Дан, свали ръце от мен и ги сви в юмруци. Браво, много мъжкарско. — Бившият ти?

Ако изобщо беше възможно, при тези въпроси Дан изглеждаше още по-бесен, отколкото бе, преди да стъпча чипса му. Ако знаех, щях да му го открадна, за да си го изям в таксито. Стомахът ми отдавна надаваше вой за някаква вкусна, солена бърза закуска.

— Но какви ги говориш, за бога? — Изведнъж много се притесних, че Дан внезапно се е побъркал. Но това беше само докато не вдигнах ръка, за да изтрия влажното си лице, и не видях по нея „Туш Екла“, когато я смъкнах. О, вярно бе. Синьото ми око. — Никой не ме е удрял. — Толкова много се старах да не докосвам грима си, че бях напълно забравила за истинската рана. Очевидно спиралата на Ив-Сен Лоран не е водоустойчива. Кое би трябвало да го знам. — Просто съм много непохватна. Сама се ударих. С една чанта.

Дан ме огледа подозрително и накрая се предаде.

— Това определено звучи в твой стил. Но не можеш просто ей така да си тръгнеш! Дай ми минутка и ще оправя всичко, после ще свършим бързо и след това двамата ще отидем в кръчмата, и ще се натряскаме, и... — Протегна ръка и хвана моята — ... и ще поговорим.

— Казах ти, намерих си заместничка — дръпнах ръката си аз и набутах куфара си на задната седалка на таксито. — Пък и не искам да се натряскам. Имам нужда от малко сън и утре ще бъда добре.

— Рейчъл, не можеш да си тръгнеш просто ей така! — извика той и хвана вратата на колата, докато се вмъквах зад куфара си. — Да знаеш, че ако сега си тръгнеш, утре не те искам на моята снимачна площадка!

— Хайде бе, Дан, няма ли да започваме? — подаде глава през вратата Тина и се нацупи. — Нямам представа колко още ще издържа да говоря за хотели с тази безмозъчна уличница там вътре!

Поклатих глава, силно удивена от скоростта на възстановяване на Ана.

— Това ли е заместничката ти? — просъска Дан, без дори да се обърне към нея. — Чума Задникова?

Предпочетох да не му отговарям.

— Тя каза ли ти за починалото си куче? — Схващах, че Тина се опитва да демонстрира съчувствие, обаче носеше толкова много грим, че по-скоро приличаше на тъжен клоун.

— Излизай веднага от колата! — изкрещя Дан и срита калниците с маратонките си.

— Съжалявам, но днес не мога повече. — Усецах как сълзите ми отново заплашват да се върнат. Не бях много сигурна дали беше от махмурлука, от унижението или от лицето на Тина, но знаех, че трябва да се махна оттук. — Утре се връщам.

— Не, няма, защото няма да стъпиш на моята площадка! — изкрещя Дан, затръшвайки вратата. — Уволнена си!

— Какво? — извиках през прозореца аз. — Че ти не можеш да ме уволниш!

— Така е, не мога да те уволня, но мога да те изритам от моята снимачна площадка! А сега, ако нямаш нищо против, моя милост и Анди Уорхол, дето ме чака там, отиваме да поправяме грешките ти.

Обърна се и изчезна в студиото. Тина ми даде знак с вдигнат палец и го последва.

ОСМА ГЛАВА

— Какъв мръсник! — Майка ми остави в чинията си леко гърчавото парче пица „Поло“ и се вторачи в мен с широко отворени очи. — Но защо не ми звънна веднага?

Двете с майка ми си имахме традиция всеки понеделник вечер да се срещаме в „Пица Експрес“. От време на време сменяхме заведенията, но, също като дъщеря си, Сара Самърс беше човек на навика. Понякога се случваше да си имаме компания — Саймън, Емили или Матю. Ако се сбъркаше, се появяваше и брат ми Пол. Предвид обстоятелствата, беше обещал да дойде и тази вечер, но ето че вече цял час седяхме на масата, а от него ни вест, ни кост.

— Защо? За да го наречеш мръсник, а после три часа подред да ме уверяваш как винаги си знаела, че той не е за мен и как по този начин вселената проправяла път за моята сродна душа ли? — отбелязах, след което топнах пърженото си хлебче в чесновото масло. Ммм, да. Има моменти, когато „Пица Експрес“ е единственото, което ти трябва. Бях избрала това относително тузарско заведение, за да се чувстваме по-специално. Не бях сигурна дали се получава.

— В никакъв случай не бих постъпила така! — развика се разгорещено мама, очевидно все още не готова да се заеме с модерната си пилешка пица.

— Аха!

— Е, може би бих намекнала, че за всичко, което се случва в живота ни, си има причина — предаде се тя. — И макар да знам, че ще ми кажеш да си затварям устата, не мога да не ти напомня, че съвсем скоро ще влезеш в сатурновата си дупка, така че случилото се е съвсем логично. Знаеш, че сатурновата дупка изяснява нещата, представя ти проблемите, които трябва да разрешиш. Сатурн винаги ни носи важни житейски уроци!

Хората постоянно повтарят, че съм истинско копие на майка ми — и са напълно прави. Или поне за периода преди пълната ми промяна. С нея имаме една и съща руса коса, едни и същи сини очи, а освен това съм наследила относително ниския ѝ ръст, малките гърди и

почти пълната липса на чувство за хумор. Онова, което бе пропуснала да ми предаде, бе неизчерпаемата ѝ вяра в доброто у хората. Двамата с баща ми са се запознали още като тийнейджъри, влюбили са се безнадеждно един в друг, оженили са се след броени месеци, направили са мен и брат ми, а после, след петнайсет години семейно блаженство, баща ми среща нова сродна душа — секретарката си, и ни заряза, за да създаде ново семейство. Пет години по-късно пак го направи. А след две седмици ще пее отново песента за единствената, но за четвърти път. Въпреки всичко това майка ми си беше останала вечната оптимистка и двамата и до днес бяха добри приятели. Говоря ви съвсем сериозно. Той най-редовно се отбиваше при нея за чаша чай, а от време на време на нея ѝ се е случвало да гледа за малко природените ми братя и сестри. За мен цялата тази работа беше невероятно странна, но двамата като че ли бяха щастливи да живеят по този начин. Но това не означаваше, че мама не беше ужасно лабилна в психическо отношение. Макар и рядко, и на нея ѝ се случваше да изпадне в свое настроение. А след това започваше да нарежда неща от рода на „за всичко на този свят си има причина“ и „вселената винаги ти дава онова, от което се нуждаеш, стига да си отворен за енергиите ѝ“. През последните две години бе преминала на по-сериозни неща — астрология. Пристрастеността ѝ не беше от най-здравословните, поради което брат ми упорито отказваше да бъде замесван в нейните истории. Веднъж му обясних, че принципът „стига това да я прави щастлива“ ще доведе единствено до още по-лоши неща — карти таро, дъски за викане на духове, екстрасенси и гадателки. Та на фона на тези алтернативи астрологията беше поносимо занимание.

— Той и без това щеше да ти бъде постоянен проблем и ти отлично го знаеше — обади се тя след две минути мълчание, защото просто не обърнах внимание на последния ѝ коментар.

— Знаех ли го?

Знаех ли го, наистина?

— Не си ли спомняш, когато ти правех хороскопа? При положение, че ти си Дева, а той Скорпион, нещата между вас никога нямаше да се получат. Вие просто сте напълно противоположни — истински кошмар! — заключи тържествено мама и най-сетне се зае с пицата си, вече с доста по-доволно изражение. Това беше астрологичният еквивалент на израза „Нали ти казах?!“.

— Ще ти бъда много благодарна, ако този път пропуснем шибаните мистични глупости, става ли? — обадих се аз, без изобщо да мисля.

— Рейчъл Лулу Самърс! — не ми остана дължна мама. — Не ругай, когато си на ресторант!

Ужасяващият музикален вкус на майка ми ме бе подложил на двайсет и осем годишно страдание. Едва шепа хора знаеха презимето ми, а двама от тях бяха вече мъртви. По естествени причини, разбира се — не съм им сторила нищо.

— Това не е ресторант — това е „Пица Експрес“! — нацупих се аз. Бях само на една тениска и на едни дънки разстояние от връщането си към старата си, петнайсетгодишна същност. Ако не внимавах, всеки момент тя можеше да ми спре джобните. Или да се разплаче. Кое не бих могла да понеса.

— Извинявай! — побързах да промърморя, поемайки си дълбоко дъх. — Просто не съм наред. Но ти си права — всичко е за добро.

Тя изтри многозначително очите си. Сякаш вече не се чувствах достатъчно кошмарно.

— Обещавам ти да не ругая, но те моля да не ми говориш повече за любов! — рекох и избутах чинията с пържените хлебчета към нея. Това бе най-драматичното извинение, познато на човечеството.

— Значи си добре, така ли? — изгледа ме тя и почеса носа си. — Знам, че си имаш Емили и Матю, и всичко останало, но пред мен не е нужно да се преструваш.

— Не, не съм добре — признах си тихичко. — И истината е, че за първи път се чувствам така, и точно затова е кошмарно. Но ще се оправя. Трябва да се оправя, нали така?

— Нямам представа откъде у теб тази чувствителност — зачуди се мама, облегна се на стола си и се усмихна. — Винаги си била толкова разумна, толкова уравновесена.

— Сигурно от вашата звездна среща — усмихнах ѝ се в отговор аз и забих зъби в поредното хлебче.

— О, това е повече от сигурно — изрече саркастично тя.

— Мислех си, че аз съм саркастичната в семейството — изрекох с пълна уста и грабнах от нейната пица. Така и нямаше да се науча да не завиждам на хората за поръчката им.

— Всичко, което виждаш в това отношение, съм го научила от теб — поясни тя. — Но кажи ми пак — наистина ли приключи със Саймън?

— Наистина и наистина. — Огледах всички двойки наоколо, доволни, че могат да похапнат пица на половин цена — нали беше понеделник. Копелета! — Да, той наистина си тръгна. Остави ми бележка. И вчера говорихме.

Няма нужда да уведомявам майка ми за нещата, които правихме преди бележката. Защото тогава тя сигурно ще го издири и ще го убие като куче. Което би било готино, обаче никак няма да ми е приятно да ѝ ходя на посещения в затвора. Затворите винаги ги строяха в средата на нищото.

— Още не мога да повярвам, че този човек се оказа толкова безсърдечен — поклати глава тя и късата ѝ руса коса проблесна под неоновото осветление над главите ни. — Но нали ги знаеш какви са Скорпионите — оперирани от емоции! Студени. Безогледни.

— Мамо!

— Извинявай.

Вторачих се в последното пържено хлебче и го гледах дотогава, докато майка ми не въздъхна и не бутна чинията обратно към мен.

— Направо не знам защо изобщо си правиш труда да поръчваш нещо друго — рече. — Ето, салатата си изобщо не си я докоснала! — И посочи с вилицата си. Маниери, няма що. — Храниш се, нали?

— Да, храня се — отговорих, докато се опитвах да се сетя кога за последно бях сложила в стомаха си истинска храна. Която да не е пица. — Матю и Емили се грижат за мен. За нищо на света не биха ми позволили да умра от глад или да заспя във ваната, или някоя друга глупост.

— Да, вижда се по косата ти — подметна тя, докато си бодваше гигантско парче риба тон от салатата ми. — Направо не мога да повярвам, че си могла да си причиниш това!

— Защо, не ти ли харесва? — завъртях леко глава и раздвижих новата си коса. — Всички останали са във възторг от новото ми амплоа.

— Е, очевидно изглежда прекрасно — побърза да се поправи мама. — Искам да кажа, че не съм убедена, че те ще могат да ти попречат да не сториш нещо глупаво. Както се доказва и от онова,

което току-що ми разказа — как си срязала косата си с кухненските ножици. Прекрасната си коса! — въздъхна шумно тя. Настъпи миг тишина, докато дъвчех хапката си.

— Ножиците от аптекката — поправих я после. — И всичко е наред. Включено е в списъка ми.

— Ти и глупавият ти живот! — отбеляза тя и погледна с любов през масата. За един безумен миг си помислих, че гледа към мен.

— Да не би да си се скарала с фризьора си, а? — чух зад гърба си и веднага след това усетих плясване по тила. — Или са наели отново Фреди Крюгер?

— Пол — посрещнах брат си с ентузиазма, който заслужаваше. Предвид факта, че беше закъснял с деветдесет и седем минути.

— Всичко наред ли е, мамо? — попита той и се приведе, за да целуне разцъфналата ни от щастие майка по бузата. Докато двете с майка ми спокойно бихме могли да изпълним ролите на Щастливко и Мързеливко, ако на Снежанка ѝ свършат джуджетата, то Пол беше пълна противоположност на нас. Беше огромен, почти толкова, колкото Матю, е, като се има предвид, че Матю беше генетичен мутант, за Пол това означаваше много. Но височината му като че ли бе единственото, което бе наследил от татко. От другата страна на масата вече ме гледаха още един чифт яркосини очи, а русата, късо подстригана коса бе почти в същия стил като на мама. Което беше малко странно, като се замисля.

— Е, каза ли ти, че я зарязаха? — без предисловия започна Пол, грабна една вилица и се зае със салатата ми. И с пицата на мама. Едновременно.

— Пол, опитай се да проявиш малко повече разбиране към сестра си — шляпна го през рамото мама, едва сдържайки усмивката си. Опитах се да ѝ обърна внимание, че него не го е предупреждавала да не ругае в ресторанта. Но също така се опитах да си напомня, че вече не съм на петнайсет. — Все пак сърцето ѝ е разбито!

— Така е, Пол, сърцето ми е разбито — повторих като папагал и побързах да си прибера салатата, въпреки че не ми се ядеше. С него си имахме въпроси за уреждане още от 1989, свързани с подялбата на едно „Лего“. — Разкарай се!

— Внимавай с езика, Рейчъл!

— Да бе, внимавай с езика, Рейчъл!

Последния път, когато видях Пол, бе, когато бе съборил Саймън на земята пред „Феникс“. Но въпреки неандерталската проява на братска обич, която ми бе демонстрирал тогава, тази вечер бе упорито решен да се прави на гъон.

— А как е твоята млада дама? — попита учтиво мама и даде знак на сервитьора, за да може Пол да си поръча нещо за пиене. Изразът „млада дама“ бе кодово название за „онова момиче, чийто глас чух последния път, когато ти се обадох, и не мога да си спомня името й, вероятно защото не го знам“. — Кажй де?

— Ами, добре — избегна въпроса й Пол и се протегна с шумна прозявка. — Като разбит съм. Напоследък в работата нещата доста се позакучиха.

— Пол, ти работиш в магазин, който предлага скейтбордове — изтъкнах с равен глас. — И въпросният магазин отваря чак на обяд. Как е възможно да се чувстваш като разбит?

— Сигурно защото е най-натовареното време от годината — промърмори той и намигна на сервитьорката, която му донесе бирата.

Беше ужасяващо да го гледаш в действие. Преди да навърши двайсет и една, Пол беше хилава върлина, вманиачен по компютърните игри и „Властелинът на пръстените“. А после трябва да му се е случило нещо разтърсващо — комбинация от пневматична блондинка на име Тереза и късно избуял тестостерон. И през последните десет години минаваше през момичетата по-бързо, отколкото четеше книгите за Хари Потър. И двете занимания минаваха под прикритието на мрака, в стаята му и далече от любопитни очи.

— Извинете ме, но трябва да отговоря — рече майка ни, извади жужащия телефон от чантата си и го размаха. — Пуснах молба за участие в онзи семинар за Богинята в Гластънбъри, дето ще се проведе този уикенд. И мисля, че това е главната жрица на вещерския събор.

— На вещерския събор ли? — повторих високо и без капка любов. Пол ме срита под масата и поклати глава, обаче мама дори не ни забеляза. Беше твърде заета да тича към вратата с телефон на едното ухо и ръка, притискаща другото.

— Много си сурова към нея — изфъфли брат ми между две хапки риба тон. — Не мога да разбера защо просто не я оставиш да се занимава с онова, което я прави щастлива?!

— Защото това не е истинско щастие, това е просто средство за разсейване — отговорих. — Как би могла да бъде щастлива, живеейки съвсем сама, все още вярваща, че някой ден татко ще се събуди и ще се сети, че всъщност открай време си е влюбен в нея, и ще напусне последната си съпруга?!

— Казваш го така, сякаш това би било най-необмисленото нещо, което някога е правил — не ми отстъпи Пол.

— Точка за теб — кимнах, въртейки замислено чашата си с вино. — Но просто ми се иска да си намери някого. Не ми е приятно да знам, че е съвсем сама.

— Може пък тя да не иска да бъде с някого — отвърна брат ми. — Някои хора обичат да си живеят сами. Като мен например.

— Ха, че ти винаги си с някоя! — изтъкнах очевидното аз. — Не ми е известно някога да си оставал без мацка.

— Това не е същото — рече той, без да отлепя очи от сервитьорката. — Вярно е, че обичам от време на време около мен да се върти някоя, но не смятам да правя грешката да се женя. Забавлявам се, а когато престане да ми е забавно с поредната, чао, всичко хубаво!

— И се чудиш защо не ти позволявам да свалиш Емили — отбелязах и го погледнах многозначително.

— Че каква е гаранцията, че с нея няма да се почувствам различно? — засмя се той. Очевидно за него всичко беше забавление.

— И въпреки това аз пък не мога да разбера защо някой няма да иска да си има сериозна връзка. Не е ли по-добре да си имаш един-единствен човек, с когото да споделяш живота си? Който да те чака, когато вечер се прибереш у дома? — Приведох се през масата и си боцнах едно чери доматице. — Някой, който на първо място винаги поставя теб?

— Аз самият поставям себе си на първо място — изтъкна брат ми. — А когато ми трябва някой до мен, винаги си намирам.

— Това е ясно. Обаче нямам предвид първата късметлийка, която е успяла да отговори на съобщението ти по фейсбук: „Коя иска изчукване в петък вечер?“.

Той се разсмя, а аз се нацупих.

— Невинаги се случва в петък, но е вярно, че са късметлийки — поясни накрая той. — Аз разполагам с най-добрата колекция от най-прекрасните дами на Лондон, лично подбирани по коефициент на

интелигентност, способности за общуване и готовност да се озоват на поканата ми и в един през нощта.

— Противен си, знаеш ли? — промърморих и си грабнах обратно салатата. Зрелостта да върви по дяволите.

— Пука ми — махна с ръка той и се насочи към остатъците от пицата на мама. — Просто искам да кажа, че не всички държат да са като теб. Не всеки има нужда от сериозен приятел или приятелка, за да бъде щастлив. Не всеки се стреми да допринесе за прираста с 2,4 деца на глава от населението и да си купи къщичка с градинка в предградията.

— На мен пък ми харесва да си имам сериозен приятел! — изрекох отбранително. — И не мисля, че в това има нещо лошо.

— Както няма нищо лошо и в това, че мама иска да живее сама — отсече Пол, изяде пицата и изтри ръце в дънките си. — Както и в това, че аз искам да играя на терен, докато не реша нещо друго.

— Стига да не въвлечеш на този терен най-добрата ми приятелка — иначе не ми пука — поясних и му подадох салфетка. — Най-много ме притеснява това, че когато престане да ти бъде забавно, разкарваш момичето. Така не се гради връзка.

Пол поклати глава и за момент благоволи да откъсне поглед от сервитьорката. Май се канеше да ме дари с най-добрите си прозрения от годините наред женкарство. Или да се оригне.

— Схванах. Наистина. Но макар ние с теб да не сме разполагали с най-добрите образци за сериозни връзки в лицето на родителите си, държа да ти кажа, че не можеш непрекъснато да натякваш на хората, че ти си права, а те грешат само защото ти не искаш да живееш сама!

— В твоите уста звуча като моногамен нацист — изломотих недоволно аз. За нищо на света нямаше да му позволя да ми мъти мозъка с неговите глупости. Само защото не харесвах идеята с неговото безотговорно бройкане на жени не означаваше, че съм откачена.

— Знаеш ли, в походката ти май наистина се усеща намек за военщина — изхили се той и се изправи. — Поне тя не се готви да се омъжва за четвърти път. Ти тръгваш ли?

— Налага се, не мислиш ли? А ти няма ли да се чупиш?

— Не, няма — отговори той и пак седна. А после, с изражението на човек, хванат да бърка в кацата с меда, промърмори: — Нали не си

говорила с Емили?

— Разбира се, че съм говорила с Емили! — отсякох и присвих очи. — Ти пък откога говориш с Емили?

— Само онази вечер — отговори той, без да ме поглежда. — След като фраснах бившия ти в муцуната, двамата си поговорихме.

— Не, всичко е наред. — Това бе гласът на мама, която се връщаше на масата. На минаване покрай мен ме погали разсеяно по главата и ми развали половината прическа. — Да, до утре! Бъди благословена!

Бъди благословена, дрън-дрън!

Надигнах чашата си и я изгълтах докрай, а после се усмихнах колкото ми бе възможно по-искрено. Очевидно не ми беше много възможно.

— Да искаш да ми кажеш нещо? — изглежда ме мама.

— Пол изяде всичката ти пица.

— Рейчъл смята, че имаш нужда от сериозен приятел.

— Ах, деца! — въздъхна мама, разтривайки чело. — Трябваше да си взема котки.

— Напълно съм съгласен с теб — вдигна чаша Пол.

— Или най-малкото да се бе ограничила само с едно — допълних аз. — Да, най-добре щеше да бъде да се бе ограничила само с едно.

След като брат ми приключи с изяждането и на нашите десерти, а аз прекарах вълнуващи двайсет минути на спирката на автобус 214, опитвайки се да не осъществявам зрителен контакт с един страховит на вид бездомник, твърдо решен да изпее всички песни от „Малката русалка“, се прибрах в празния си апартамент. Една бележка от Емили ми съобщаваше, че е трябвало да се прибере у дома, за да си вземе някои неща за работа, и че по-късно пак ще дойде. Друга, доста повитиевата словесно бележка от Матю ми обясняваше, че трябвало да отскочи до вкъщи, за да свърши нещо, но ако се нуждае от него, мога да го търся по всяко време — което автоматично ми подсказа, че е имал среща и не е знаел как да ми каже. Е, рано или късно трябва да остана и сама у дома, нали така?

Приседнах на дивана и се вторачих в тъмния екран на телевизора. Мисълта ми се защура насам-натам. Започнах да се питам какво ли прави сега Саймън, как ще изплащам ипотеката сама, кога ще

си намеря нова работа, защо още не съм купила на Матю картичка за рождения ден, който е в събота... Имаше само един начин да се справя с мозъка си, когато започнеше да ми прави подобни номера. Вдигнах чантата си от пода, където я бях хвърлила, и се разрових за бележника си. Един списък ще ми бъде от полза. Имаше толкова много за вършене. Само дето на мен не ми се вършеше. Без приятел, за когото да се грижа, вече не виждах нищо, което бе *наложително* за свършване. Освен моя списък със задачи на самотното момиче.

Усещайки приближаването на една от кошмарните депресии на Емили, съпътствана от непреодолимо желание да се обадя на Саймън и да му се примоля да се върне при мен, аз грабнах телефона. Косата ми не би понесла още един неприятен обрат на събитията. А и той каза да му звънна, ако имам нужда от него.

— Какво става? — отговори Матю още на първото позвъняване.

— Майка ми е вещица, а брат ми е задник.

— Знаеш ли, че за майка не се говори така?

— Нищо подобно. Ще става член на вещерски събор — поясних, държейки списъка пред себе си. Ръцете буквално ме сърбяха да сложа чертата на някоя от точките. — А мен днес ме уволниха.

— Да не би накрая да си забила на Дан един в муцуната?

— Нарекох модела празноглава, разгонена крава — отговорих с прозявка.

— А тя такава ли е? — Зад него дочух някакво движение, последвано от приглушени думи, които не бяха предназначени за мен.

— Напълно. Но не в това е въпросът — отговорих. — За всичко е виновна косата ми. Кара ме да правя неща, които иначе не бих направила. Ти да не би да имаш гости? Да не се обаждам в неудобен момент?

— Да и не. Но мога да говоря. — Очевидно не желаше да се впуска в повече подробности, затова реших да не любопитствам. — Но пропускаш един важен факт — може би дълбоко в сърцето си винаги си била червенокоса. Днес успя ли да изпълниш някоя от точките от списъка?

— Не — признах си аз. — Много ми се искаше, но покрай работата и вечерята с майка ми денят просто се изниза.

— Още не е прекалено късно — можеш да отидеш и да обереш някой магазин за алкохол и цигари — изрече шеговито той. — Иначе

добре ли си?

— Долу-горе. Мислех си да се заема с малко пазаруване по интернет или нещо подобно. — Измъкнах лаптопа си и го отворих върху корема си. — Все още имам нужда от рокля за сватбата на баща ми. Както и от много други рокли. И от истински дрехи.

— Вярно е, че подходи малко брутално към почистването — отбеляза той. — Обаче жените изобщо не схващат интернет. Нали знаеш, че е създаден само заради порното, а?

— Както и за да могат бившите ти гаджета да те унижават в международни мащаби.

— Да, и за това — съгласи се той. — Нали не си започнала да го преследваш, а? Чуй съвет от патил — не си струва!

През първите няколко седмици след раздялата си Матю не бе отлепил очи от телефона си. Непрекъснато проверяваше за промени в статуса, нови снимки, коментари върху бележките на приятелите. Всичко, което би му подсказало какво се случва в живота на Стивън сега, когато той вече не беше част от него. Това беше нещо като кибер мазохизъм. И едва сега разбирах напълно основанията му да го прави.

— Знаеш ли какво можем да направим? — Отворих фейсбук, поколебах се малко със стрелката около прозорчето за търсене и накрая започнах да печатам едно име. — Бихме могли да издирим първата ми любов!

— Хей, вярно бе! — възкликна развълнувано Матю в другия край на линията. — Ще бъде хем забавно, хем без прояви на насилие.

— Тогава бях на шестнайсет — започнах да реда спомените си аз. — Той се казваше Итън, беше разкошен и аз бях напълно хлътнала по него. Приличаше на Дейвид Бекъм от деветдесетте. Беше тромпетист в летния оркестър, в който свирех и аз.

— Ти си свирила в оркестър? — Усещаше се как се стареа да съдържи изкискването си. Надявах се обаче това да бе свързано с мен, а не с нещо друго, което се случва в апартамента му. — На какво свиреше?

— На цигулка. Много лошо.

— Да не би това да е разколебало Итън, а?

— Със сигурност не беше в моя полза. Свиренето ми звучеше така, сякаш насилвах морско свинче. Не съм особено надарена в музикално отношение.

— Знам. Чувал съм те да пееш — отбеляза с прозявка Матю. — Е, кажи ми всичко за този Итън. Твърдо решен съм да те зарибя пак по момчета.

— Смяташ ли, че ще клъвна по човек, когото не съм виждала от дванайсет години?

— Няма да ти навреди, не мислиш ли? Малко наваксване, може би лек флирт онлайн... Нали фейсбук е затова в края на краищата.

— А аз си мислех, че е, за да може гаджето ти да уведоми целия свят, че вече си бита карта, срещу която той не би си хабил дори слюнката.

— Как му е фамилията?

— Харисън. Итън Харисън — отговорих и напечатах името в малкото прозорче в горния край на страницата. — Беше рус. И разкошен.

— Като мен.

Оставих това без коментар.

— Целувахте ли се? Той опипва ли те зад навеса за велосипеди?

— За съжаление не. — Отказах да погледна цифрите, които се въртяха под пазарската ми количка. — Не прояви никакъв интерес към мен. Като че ли ме мислеше за момче. А аз изобщо не изглеждах като момче! Беше много травмиращо. Не откъсвах очи от него, докато свирех, пълнех петолинията си с неговото име.

— Аз получавам около седемдесет и пет хиляди Итън Харисъновци — оплака се Матю. — Не можем ли да стесним малко търсенето?

— Става — кимнах, връщайки се на първата страница. — Той замина за друго училище, за да вземе изпитите си, а след това чух, че е заминал за Канада със семейството си. Така че бихме могли да пробваме само там, а? След като замина, сигурно цял месец лежах в стаята си и слушах непрекъснато „Вечен огън“.

— Аз пък — Райън Смит — поясни Матю. — Обаче оттогава насам не мога да издържам да слушам „Сърцето ми ще продължи“. Ти продължаваш ли с търсенето?

— Да. — Вече бях свела търсенето си до пет възможности. Брей, тази работа започваше да става вълнуваща!

— Е, кой от тях е той?

— Най-красивият! — възкликнах и щракнах върху снимката на ученическата ми любов, но вече пораснал. — Той наистина е станал адски готин! Ето, тъмноруса коса, до него верният лабрадор — бащата на бъдещите ми деца!

— Като тийнейджър си имала добър вкус! — подсвирна Матю от другия край на линията. — Наистина е жесток! А по принцип никога не съм съгласен с теб по отношение на момчетата.

— И какво да правя сега? — запитах, буквално галейки екрана. — Какво да правя, а?

— Нямам представа — призна си чистосърдечно Матю. — Ако беше гей, щях да ти кажа да му изпратиш своя мръснишка снимка и да се надяваш, че и той ще ти прати своя.

— Боже, голям мръсник си! — Нямаше да му позволя да опорочи този велик момент с любовта на моя живот. — Но тъй като не мога просто да пусна по нета снимка на гениталиите си, какво друго предлагаш?

— Може би студен душ и лягане? — Хмм, предвид обстоятелствата, предложението не е лошо. И в този момент си дадох сметка, че онези от точките в списъка, които бяха по-податливи на различни тълкувания, нямаше да бъдат толкова задоволителни. Целите винаги трябва да бъдат лесни за дефиниране.

— Какво ще кажеш да му пратя съобщение?

Не можех да измъкна от профила му нищо друго, освен тази снимка, но вече си бях нарисувала цялата картина на живота му. Снимката беше само на него и кучето, затова реших, че той е необвързан, а кучето означаваше, че е любяща натура и обича да бъде сред природата. Аз също бих могла да излизам сред природата. Ако си поставя за цел. Късите панталони и тениската не ми подсказваха нищо особено. Беше си подстригал косата, което беше добре, като се има предвид, че косите тип завеси не бяха особено на мода през двайсет и първи век. И слава богу. Но очите му си бяха същите. Усмивката му си беше същата. Изведнъж усетих непреодолимо желание да започна да си драскам на някой лист „Рейчъл + Итън“ и да слушам „Удари ме, скъпи (Още веднъж)“. Не че съм си купувала въпросния сингъл. Или последвалият албум. Тъхъм.

— Ти искаш ли да му изпратиш съобщение? — запита Матю.

— Искам да се омъжа за него — отговорих.

— Няма да е зле да запазиш това послание за второто съобщение — посъветва ме Матю.

Още продължавах да допълвам щрихи в житейската история на Итън, когато чух ключ в ключалката.

— Емили се прибира при мен — съобщих на Матю. — Най-добре е да ставам, за да сложа чайника.

— Усещам кога не съм желан — промърмори престорено обиден приятелят ми. — Използваш ме, а после бързаш да ме захвърлиш, когато жена ти се прибере у дома!

— О, я най-добре се връщай към гадориите, с които се занимаваше, когато се обадох! — изграчих в телефона. — Чао, Матю! Чао, безименни, безлични страннико!

— Именно. Предай моите благопожелания на съпругата! — и затвори.

Затворих лаптопа и извадих салфетката. Щеше да се наложи да бъда по-внимателна с нея — беше само на два дена, а вече изглеждаше твърде крехка. Но, от друга страна, макар и само от два дена, аз вече бях изпълнила цели две задачи от списъка си. Трансформацията ми вече течеше, а ето че бях открила и първата си любов.

— Емили? — провикнах се от дивана. — Какво ще правиш утре сутрин?

— Ще спя — отговори тя и се хвана за рамката на вратата, като че ли всеки момент щеше да се строполи на пода. — Днес следобед все пак трябваше да отида на онази делова среща. И имах чувството, че ще умра — честна дума! Сигурна съм, че щях да одобря и ядрени ракети с Кити Кити, ако ги бяха боядисали в моя цвят и бяха нарисували отгоре им котка. А ти? Как ти мина денят?

— Нарекох една супермоделка празноглава, разгонена крава и ме изритаха от снимките — отговорих и се обърнах, за да я огледам по-добре.

— Хубаво — кимна тя, обърна се и изчезна по посока на стаята за гости. — Значи ти печелиш.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Не мога да повярвам, че правя всичко това! — простена Емили с глава между коленете, докато разгряхаме в Риджънт Парк. — Гимнастиката е в твоя списък, не в моя.

— Ти просто ме подкрепяш — напомних ѝ аз. — А освен това аз ти обещах, че ще дойда на тъпото ти благотворително събитие утре вечер, така че млъквай и започвай да бягаш!

— Но още няма дори девет сутринта, кранта такава! — простена тя, нацупи се и хукна пред мен. — И защо точно бягане? Защо не нещо приятно и релаксиращо като йога например?

— Спомняш ли си как през една неделя само за два часа унищожихме прекрасния ми кредитен рейтинг? — напомних ѝ аз. — Когато онзи приятен мъж от „Топшоп“ се принуди да се обади на банката ми, за да се увери, че именно аз съм тази, която е твърдо решена да се докара до фалит за толкова кратко време?

— Никога не съм се гордяла толкова много с теб! — кимна тя.

— Е, тогава се гордей с факта, че вече си имам маратонки и че това тук не ни струва нищо.

— Съгласна съм — кимна тя.

Аз също не бях във възторг от идеята за бягането, обаче списъкът трябваше да бъде изпълнен, а това бе единствената спортна активност, която не включваше никакви излишни разходи, нито пък купуване на бански. А както се оказа, един сутрешен крос през Риджънт Парк не бил никак лошо нещо. Най-общо казано. Аз не бях човек на ранното ставане. Нито на спортуването. Но това сега беше просто прекрасно. Около нас се бе ширнал цял Лондон, събуждащ се за още един прекрасен летен ден. Направо не беше за вярване — трети ден хубаво време! Е, прогнозите за следващата седмица предвещаваха дъжд — майка ми се обади да ме предупреди. Казали ѝ както Би Би Си, така и нейните шамани. Не, Рейчъл, казах си аз, сега не е време да се тревожиш, че майка ти може да завърши като черноработник в мините на някой култ в стил „Храмът на обречените“. Сега беше време да се концентрираш върху новото ти аз. Върху приятния крос. Да се

отърсиш от паяжините, да напомним сърцето. Паркът наистина беше красив — дървета, трева, тук-там по някой, разхождащ кучето си, който те поздравява. Направо невероятно! Точно така трябва да започва всеки божи ден. Всъщност вече реших, че точно така ще започва всеки мой ден. Новото ми аз като любител на бягането. Една червенокоса бегачка, която не позволява на никого да я гази и има мръсни сънища за това как се чука с Итън Харисън в музикалната стая.

— Знаеш ли, снощи брат ми случайно подхвърли нещо — подвигнах след Емили, като побързах да я настигна. Да ги вземат мътните дългите ѝ крака и доста по-голямата ѝ физическа издръжливост. — Говорехме за сватбата на баща ми и той внезапно запита дали съм говорила с теб за това.

— Странно — отвърна тя и малко забави крачка. Бягането било много забавно. Е, не чак толкова, но въпреки това. — Може да си е мислел, че си забравила за случая и че аз трябва да ти напомня.

— Може би. — Започвах леко да се задъхвам. Хубаво. Мазнините изгарят и прочее. — Просто останах с впечатлението, че сте говорили за това в петък вечерта.

— Е, това определено се връзва, не мислиш ли? — промърмори тя, вторачена право напред, с лице, скрито зад гигантската ѝ, мятаща се опашка. — Защото ти няма как да забравиш сватбата на баща си, нали така?

— Защо се държиш толкова загадъчно? Ооох, нещо ми прищипа мускула! Няма проблеми, продължаваме.

— Не се държа загадъчно — отговори тя и хукна още по-бързо напред. — Млъквай и бягай!

— Тогава защо гласът ти звучи толкова пискливо, че дори кучето ей там си е покрило ушите? — Прасците ми вече горяха, но не се предавах. Нито от бягането, нито от намерението да разбере какво става между Емили и брат ми.

— Нищо особено не е станало — промърмори Емили и леко забави крачка, докато накрая не се оказахме рамо до рамо. — Пол просто предложи да дойда и аз на сватбата, за да ти правя компания.

— Да ми правиш компания ли?

— Ъхъ. Да.

— А дали включи в така щедрата си покана и Матю?

— Ами, не.

Известно време тичах в пълно мълчание. Мускулите ми започваха да се отпускат. Емили забави още повече и изостана зад мен, без да казва нищо.

— А ти какво му отговори? — запитах, след като двама пенсионери ни настигнаха и надминаха. Изобщо не беше смуцаващо.

— Казах, че ще отида — отговори тихо тя.

— И като каква точно ще присъстваш на сватбата на баща ми? — продължих, фокусирайки се върху алеята пред мен. Мускулите, които уж се бяха отпуснали, изведнъж пак станаха много стегнати. Това е нормално, нали?

— Като гадже на Пол — отговори тя. — Не бил успял да покани никоя, така че ми предложи да го придружа.

Не съм сигурна дали беше от внезапното гадене в стомаха ми или от агонизиращото стягане на корема, но докато разбере какво става, вече се бях изсипала по задник върху тревата край алеята и издавах някакви нечленоразделни и крайно непривлекателни звуци, стиснала силно подутия си прасец. Там поне ставаше въпрос за крампи.

— Мамка му! — извика Емили и моментално коленичи до мен. — Разтрий го! Това е просто млечна киселина. Очевидно не си загреяла както трябва.

— Значи ти ще ходиш на сватбата на баща ми като гадже на брат ми? — провикнах се аз и сълзите ми рукоаха. — Въпреки че си го срещала не един и два пъти?

— Няма, ако ти не искаш — простена тя и покри лице с ръце. — Тогава просто не мислех. Беше след цялата онази разправия със Саймън и той ме покани, и аз се съгласих, а после не знаех как да ти кажа, и... сецаш се. Аз съм пълен идиот. И защото доста го харесвам, и защото никой друг не ми харесва, и знам, че е гадно, дето това е Пол, но въпреки това... Аз... просто не знам какво да кажа.

— Но той е моето малко братче! — провикнах се още по-силно. — И е отвратителен!

— Да, знам! — провикна се и тя. — Ще се обадя да му откажа.

Когато болката в прасеца ми започна да отминава, аз вдигнах глава и огледах най-добрата си приятелка. Изглеждаше съсипана. Но пък и брат ми е абсолютен мръсник. Защо вселената е решила да ме изпитва по този начин? Не й ли беше достатъчно, че бившото ми гадже

ме обяви за отегчителна и ме захвърли след едно нещастно изчукване, и ми открадна пастата за зъби, та сега и брат ми да ми краде най-добрата ми приятелка?! Отпуснах се бавно на тревата и по чудо избегнах едно кучешко произведение, скрито хитроумно между стръковете. Пфу! Може би бягането не е чак толкова прекрасна работа все пак. Седнах отново и тръснах глава. В крайна сметка и двамата бяха зрели хора. Аз не мога да ѝ забранявам да не ходи с него. Господи, сякаш тази сватба и без това нямаше да бъде най-гадното събитие на века, та и щеше да ми се наложи да гледам как брат ми опипва най-добрата ми приятелка цял ден. Леля Бевърли определено ще бъде във възторг.

— Няма нужда да му отказваш — промърморих нацупено. — Просто не мога да повярвам, че ти вече си имаш кавалер за сватбата на собствения ми баща, а аз нямам. И не смей да ми казваш да каня Матю, защото би било много тъжно.

Тя се хвърли върху мен и ме прегърна широко усмихната.

— Би трябвало да има хиляди мъже, които би могла да поканиш!

— Е, очевидно скоро ще трябва да измисля нещо — смотолех, докато се опитвах да се изправа на крака, без да повърна. Защо не взема да парирам това гадене с още бягане? Да бягам чак до „Старбъкс“ и да удавя мъката си в кифлички. — Някакви идеи?

— Милион — кимна Емили и ми направи знак да тръгна ходом. Шибан крак! Шибана гимнастика! Шибан списък! — Довечера бих могла да те заведа на бар, да ти поръчам питие, а после да се прибереш у дома буквално с всеки мъж там. Намирането на мъже не е трудна работа — всичко се свежда до самоувереност, стопроцентова и непобедима. Но да се приближиш до непознат и просто да му кажеш: „Хей, искаш ли да си ми кавалер на сватбата на баща ми след по-малко от две седмици?“ не е най-подходящият начин да впечатлиш мъжете. Освен ако не го предложиш в чорапи с жартиери и не го допълниш с ваучери за свирка. Но дори и тогава...

— Но нали го сложих в списъка! — простенах. — Значи трябва да го направя!

— Между другото, как върви? Имам предвид списъка? Докъде стигна? — попита тя.

Смръщих се и се опитах леко да ускоря крачка. Нищо не се получи. Е, оказваше се, че не съм родена за бегач. По дяволите!

— В неделя беше жестоко! — отвърнах. — Имам предвид с косата и тоалетите, и всичко останало. И всеки път, когато облека някой от новите тоалети, си казвам: „Да, днес ще успея“. И знам, че звучи глупаво, но ако не беше това, сигурно нямаше да кажа на Дан какво всъщност мисля за него. Освен това открих Итън във фейсбук, което е добре.

— Значи кандидат за кавалер на сватбата, а?

— Малко далечко ще му дойде да долети дотук чак от Торонто.

— О, сънародник значи! — кимна тя и стегна гигантската си конска опашка. — Изпрати ли му съобщение?

Поклатих глава и отбелязах:

— Има ли смисъл? В списъка се казва, че само трябва да го издира и толкова. А и, честно казано, само снимката му ми беше достатъчна, за да ме накара отново да се влюбя до уши, така че не мисля, че бих могла да се справя с истински разговор с него. А и не е като да сме били най-добри приятели или нещо подобно. Би било шантаво, не мислиш ли?

— Нищо подобно. Малко виртуален флирт няма да ти се отрази никак зле — изтъкна тя. — Ще прочисти емоционалните ти шкафове, ще ти припомни някои основни неща.

— Може би. — Тази липса на категоричност започваше да ми харесва. — Но сега и без това си имам куп други неща, за които да се тревожа. Разполагаме само с десет дена, за да си направя татуировка, да скоча с бърнджи, да наруша закона, да си намеря истински, жив кавалер за сватбата на баща ми, да пиша на Саймън, за да го уведомя какъв невероятен мръсник е, да си купя нещо неприлично скъпо и да отида до страна, в която никога не съм ходила.

— Е, нищо особено! — възкликна тя и неочаквано хукна напред. — Най-добре е да се заемаме веднага, не мислиш ли?

Бягането ни продължи още точно седем минути, след което Емили заяви, че ѝ е писнало и поведе малката ни групичка към близката автобусна спирка. Не бих казала, че имах нещо против тази идея. Съществуваше мъничка вероятност да не съм родена за бегачка, както се надявах. А освен това ни предстоеше натоварен ден. Днешният ден бе посветен изцяло на списъка. Тъй като Матю бе изнесъл всичко, макар и минимално опорочено от въздействието на Саймън, апартаментът ми изглеждаше почти празен. Което обаче

означаваше, че сега мога да стигна до бюрото в стаята за гости, без да се спъвам в маратонките му, в някоя полупразна бутилка водка или, не дай боже, в два пъти обувани гащи. Но защо мъжете не можеха сами да си намерят пътя до пералнята? Чувала съм ужасни слухове, че в Ню Йорк обикновено нямали перални в апартаментите си. Съжалявах онези нещастни момичета, принудени да излизат с момчета, които трябва да отидат до обществена пералня, за да изперат бельото си. Сигурно после пълзят обратно по улицата на четири крака. Дръпнах завесите, за да виждам слънцето навън, и подредих на бюрото лаптопа си, списъка със задачи и гореща чаша чай. Така. Чакаше ме сериозна работа. Идваше ми да си вдигна косата и да си сложа очилата, само дето зрението ми беше перфектно, а косата ми вече бе твърде къса, за да бъде вдигана нагоре.

— Така, та докъде стигнахме? — изрекох на глас и огледах внимателно списъка. Не, нищо не се бе променило. Отпивайки от чая си, аз си сложих моята най-добра замислена физиономия в стил Кари Брадшоу и погледнах навън към градината. Целта на списъка бе да ми позволи да наваксам с всичко, което бях пропуснала, да ми покаже колко е забавно да си сам и да разшири хоризонтите ми. Засега обаче той бе нарушил драстично банковия ми баланс, бе зацапал с червено три бели калъфки за възглавници и ме бе направил развратна на подсъзнателно ниво. Вероятно това бяха важни крайъгълни камъни по пътя към успешното съжителство със самата себе си. Не бях много сигурна дали уволнението за първи път през живота ми влизаше в тази категория, но от него определено можеше да бъде извлечена ценна поука. И тя като че ли гласеше, че не мога да си позволя да се държа като бясно куче и да крещя на хората, че не мога да ги търпя и че ако не си държа устата затворена, след не повече от шест месеца ще остана без пукнат грош и без покрив над главата.

Отключих телефона си и прегледах пропуснатите обаждания. Едно от мама, придружено от добронамерено съобщение в гласовата поща. Едно от банката, с което най-вероятно искат да ме попитат защо съм решила, че е добра идея да похарча всичките си пари в неделя. И три от агентката ми, като първото е точно един час след прословутата афера „Анагейт“. Можех да се справя. Вече бях голямо момиче. Контролирах живота си. Бях господарка на собствената си съдба. Бях готова. След като си поех дълбоко дъх, отпих глътка чай, прегледах

няколко страници в интернет, после пак си поех дъх и пак глътнах малко чай, натиснах бутона за набиране.

Но веднага след това затворих и отворих фейсбук.

Профилът на Итън не се бе променил ни най-малко през последните дванайсет часа, но като се имаше предвид, че имах на разположение само една негова снимка и че виждах, че живее в Торонто, това надали бе изненадващо. Бутонът за изпращане на съобщения в дясната част на екрана ми намигаше подканващо.

„Давай! — шептеше той. — Какво толкова може да се случи? В най-лошия случай просто няма да ти отговори. В най-добрия — той ще се окаже единственият!“

Пръстът ми кръжеше несигурно върху безжичната мишка, Едно щракване, едно съобщение. Просто съобщение. Колко съобщения по фейсбук съм имала от хора, които някога са ми били съученици? Ами от съученици от детската градина? Но повечето от тях съм игнорирала. Обаче с тях не съм си поделяла „Туикс“ по време на пътуването до Лондонската филхармония преди шестнайсет години. А това все пак беше нещо. Той не може да го е забравил. Няма начин да не си спомни как съм седяла два реда зад него в автобуса. И няма да реши, че съм откачалка. За всеки случай обаче прегледах всички свои снимки във фейсбук и магнах тези, които биха могли да бъдат възприети като дори и леко непривлекателни. Няма ги вече снимките от Хелюин, на които съм облечена като джудже. Няма ги и снимките, където Матю ме е метнал на рамото си. Няма ги и снимките ми по бански. Той може да си състави мнение по дадения въпрос ако и когато се стигне до това. Така. Само едно съобщение.

Отворих прозорчето и напечатах темата: „Здравей!“. Добро начало, не мислите ли? Нищо потенциално налудничаво в това. Нищо особено в едно простичко „здравей“.

А сега съобщението. „Здравей, Итън — започнах. — Не знам дали още ме помниш, но когато бяхме деца, свирихме в един и същи оркестър.“ Когато бяхме деца ли?

Пфу! Изтриване! Изтриване! Изтриване! Защото вече съм изхабена старица, която никой не желае, и затова съм принудена да те търся онлайн, защото ти си моят последен шанс за любов! Чудничко!

— Сега разбирам защо казват, че фейсбук разваля всички сватби, за които съобщават в „Дейли мейл“! — извих на висок глас. — Но

защо е толкова трудно?

Вероятно Матю е прав — може би една снимка на гениталиите е най-добрият начин да се представиш. „Здрасти, Итън, погледни това — това са циците ми! С обич: Рейчъл. Хохо“. Наистина е трудно. Няма начин да изпратиш съобщение, без да те вземат за вманиачен преследвач или просто за нещастник. Затова, докато реша кое е за предпочитане, просто ще продължа да съзерцавам хубавата му снимка. И ще продължа да отварям някоя моя снимка точно до неговата, за да проверя как изглеждаме заедно. Добре изглеждаме. Това би се превърнало в страхотна история, която да разказваме на внуците си, нали? Знаеш ли, че преди баба и дядо да се съберат, баба ви може и да се е отрязана от снимка от втората сватба на баща си, където шаферската ѝ рокля прилича малко на булчинска, а после да е наложила тази снимка до снимката на дядо ви. Саймън веднъж ми каза, че много негови познати използвали фейсбук като заместител на порно каналите, когато можели да си откраднат „пет минути насаме“. Не бях сигурна кое беше по-лошо — да мастурбираш пред момичето от рекламни снимки за курорти или да използваш фотошоп, за да изработиш фалшиви сватбени снимки. Да, знаех. Да, знаех!

Напълно засрамена от себе си, реших, че е време за наказание. Вдигнах телефона.

— Вероника Мантъл — отговори веднага тя. — С какво мога да ви бъда полезна?

Я виж ти!

Бях напълно сигурна, че Вероника познаваше номера ми. През шестте години, откакто ми беше агент, реакцията ѝ, когато видеше името ми на дисплея, беше обикновено „Какво, по дяволите, искаш?“ или „Скъпа, имам фантастични новини за теб!“. Така че или наскоро е претърпяла травма на главата и се е превърнала в напълно друг човек, или това е някаква абсурдна шега. Шега, с която само тя е наясно.

— Вероника? Обажда се Рейчъл.

Нищо.

— Рейчъл Самърс?

— Не, не може да бъде — рече накрая тя. — Тя е мъртва.

Става още по-интересно.

— Е, определено не съм мъртва — пробвах аз с нервен смях, обаче той излезе като леко писукане. — Макар че вчера се чувствах

точно така.

— Ясно. — Вероника не отвърна на писукането ми със свое. — Но ако Рейчъл не беше мъртва, досега щеше да отговори поне на едно от обажданията ми. Или да напусне страната, преди да отида у дома ѝ, за да я убия с голи ръце!

Последните три думи бяха изречени толкова ясно, че аз буквално се обърнах в стола си, за да проверя дали на прага ми няма наемен убиец в стил Тарантино.

— Ясно — промърморих, отпивайки успокояваща глътка чай. — Но не съм мъртва. Просто зарязана.

— Аз още не съм те зарязала. — Гласът ѝ звучеше тревожно безгрижно. — Разбира се, че не. Ако това наистина е Рейчъл и тя не е мъртва, не бих я зарязала, докато не ѝ изкарам всичко през носа, не я накарам да реве като дете и да ме моли за прошка. А после, ако има късмет, ще зарежа нещастния ѝ задник и тя няма да работи повече и ден в дай боже краткия си живот. Имаш ли изобщо някаква представа какво ограничение на щетите ми се наложи да предприема заради шибаното ти избухване вчера? И колко задника трябваше да целувам? По едно време имах чувството, че ще ми се наложи да направя свирка дори на Ана, за да я успокоя. А тя няма пишка, Рейчъл! Тогава какво трябваше да направя, а? Кажи ми!

Вероника никога не е била от пестеливите на думи.

— Нямам представа.

— Затова не, още не съм те зарязала. И предлагам да започнеш веднага с извиненията си, а аз ще бъда тази, която ще ти каже кога да спреш, нещастна кранта такава!

— Саймън ме заряза. Наистина — прошепнах. — И аз много съжалявам! Много, много, много...

— Какво каза, по дяволите?

Дали прекъсването наред изречението е същото като да ти кажат кога да спреш?

— Рейчъл, какво ми каза току-що?

— Че Саймън ме заряза.

— Кога?

— В събота.

— И ти отиде на работа в понеделник?

— Да.

— Макар да знаеше, че ще бъдеш принудена да работиш с тази абсурдна уличница?

— Да.

— В такъв случай какво мога да направя за теб днес, любов моя? За момент отдалечих телефона от ухото си, за да проверя дали по грешка не съм набрала повторно номера на майка си.

— Наистина ли? — Не че исках да си насилвам късмета, а просто да се уверя, че не ме занасят, отпращайки ме в нещо като личен рай, където всичко внезапно става много лесно.

— Досега трябваше отдавна да ми се обадиш! — заяви тя, като свали силата на звука си от единайсет на някъде към осем и половина. Което беше добър знак. — И изобщо не трябваше да ходиш на работа вчера, но тъй като досега никога не си правила гафове и тъй като отсега нататък ти си ми личната кучка, смятам да ти простя. Знаеше ли, че тя се чука с Дан?

— Знаех. — След като се успокоих, че от пощенската кутия на вратата ми няма да се покаже дуло на пушка, аз се обърнах отново към чая си. — Трябва да измислят някакво ново хапче, което да си дават един на друг.

— Може. Обаче му дължиш благодарност — отбеляза Вероника. — Именно той я успокои. Бих казала да му изпратиш цветя, но в случая може би кутийка презервативи би била по-подходяща. Оребрени, за нейно удоволствие.

— Добра идея — примигнах, кръстосвайки крака.

— Освен това получаваш покана за излизане и безразборно харчене на извънреден хонорар. Свободна ли си по-късно днес?

Тя наистина беше страхотен агент. Ако не беше фактът, че на двайсет и петия ми рожден ден заяви на майка ми, че единственото, за което си мечтае, бе да намери кой да я изчука, а после не запя на караокето „Докосвам се сама“, бих я нарекла дори приятелка.

— Мисля, че все още ме държи махмурлукът от събота. И от неделя. — Прекалено рано е за алкохол. — Но има едно нещо, с което можеш да ми помогнеш.

— Знаеш, че не мога да поръчвам да убиват никого, нали? — сниши глас тя. — Не че държа това да става публично достояние, де.

— А аз си мислех, че хората просто се самоубиват по твоя заповед — отбелязах усмихнато и докоснах списъка си за късмет. — Та

не е това. Надявах се да можеш да ми намериш някаква международна поръчка. Честно да си призная, ще ми се малко да попътувам.

— Хммм. — Клавиатурата ѝ се включи в действие. — Нали не очакваш да измъкна нещо от шапката си специално за теб, а? Защото навън няма много хора, които да те познават. Кое то си е изцяло твоя шибана грешка!

— Да, знам — кимнах. — Но наистина искам да се махна за малко от тук. Не ми пука дали става въпрос за ревюта или снимки, дали ще бъде в студио или на терен. Където и да е, няма значение!

— Ти май не си работила на терен години наред, а?

Ако не беше агент, от Вероника щеше да излезе фантастичен механик. Веднага уцелваше повредата.

— Така. Та ако Дан не ти беше толкова бесен, има снимки в Сидни след две седмици. Бих пуснала малко връзки, стига той да няма нищо против. Редакторите го обожават.

Да го вземат мътните!

— Дай ми два дена, става ли? — предложи самоуверено тя. — А дотогава разпускай. Излез, натряскай се, изчукай се с някой абсурдно мускулест идиот, който няма да може да те последва у дома. И запомни, че историята не познава по-добър момент да си необвързана, Рейчъл! Днес *жените* са тези с топките. Ние сме мъжете! Ние казваме с кого, ние казваме кога, ние казваме къде и ние казваме как! Че на кого му трябва гадже, когато ние си имаме по-големи топки и от тях, а?!

Благодарих ѝ и затворих. После си допих студения чай и прекарах остатъка от следобеда, опитвайки се да не мисля за размера на топките на Вероника Мантъл.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Реееейчъъъл! — Нечия ръка ме потупа леко по главата. — Стаааавааай!

Никога, ама за нищо на света не бих могла да простя на Матю, че ме събуди точно в средата на един сън, включващ Итън Харисън, пейка за пиано и определени действия, които шестнайсетгодишната Рейчъл би се ужасила да извърши, защото мама ѝ беше казала, че те ще я превърнат в лека жена. А това беше по времето, когато терминът „лека жена“ все още означаваше, че си малко поразпусната, а не Джейн Макдоналд, бивша барманка от „Коронейшън Стрийт“.

Изобщо не ми се ставаше. След като говорих с Вероника, прекарах остатъка от деня в разчистване на шкафовете си, в изпращане на всичките си боклуци за благотворителност и във връщане на три кутии боя, две пазарски колички и набор четки за боядисване обратно в магазина. И съвсем естествено, докато се прибера у дома и облепя рамката на вратата със защитна лента, бях вече прекалено съсипана, за да направя каквото и да било друго. Но за всичко беше виновно онова бягане. По-точно — маратон.

— Колко е часът?

— Почти десет — отговори Матю, издърпа възглавницата от ръката ми и започна лекичко да ме удря по главата с нея. — Хайде, надигай си задника! Трябва да бъдем там до единайсет и половина! Това беше единственият свободен час!

Добре че поне беше донесъл кафе, за да извиня донякъде проявите му на насилие. Измъкнах се до седнало положение и протегнах ръка за кофеиновата благодат, още преди да бях отворила напълно очи.

— Прекрасна пропорция между кафето и захарта — промърморих, докато пиех.

— Тъй като си все още в първите дни на този процес, позволено ти е да лъжеш — рече Матю, сграбчи ме за ръката и ме дръпна. — Хайде, имаме уговорен час!

— Нали няма да ме водиш да ми слагат някакво ужасяващо противозачатъчно съоръжение, а? — потърках очите си, за да се събудя. — Къде ще ходим по-точно?

— Ако ти кажа, няма да бъде изненада, нали така? — отбеляза той, измъкна кафето от ръцете ми и го вдигна над главата си.

Голям мръсник.

* * *

Ако имаше нещо на този свят, което Матю обожаваше най-много (като изключим връзките с момчета), това бяха изненадите. След като успя да ме измъкне от леглото и да извлече Емили от компютъра ѝ, той категорично отказа да сподели с нас каквито и да било подробности относно крайната ни цел. Единственото, което знаехме, бе, че ни трябват двайсет минути, за да стигнем там, и че ще вървим пеша. Бях буквално разбита, когато най-сетне се озовахме пред големи, черни, дървени врати. На този етап вече бих приела всичко, което е намислил той, само и само да мога да седна.

Кое се оказа точно така.

Тримата се намирахме пред голям салон за татуировки.

— Наистина ли ще го направя? — промърморих и изгледах последователно приятелите си. — Съвсем сериозно?

— Напълно сериозно — кимна Матю. — Но не ти, а ние. Вчера си мислих много за твоя списък и смятам, че си права. Няма нищо приятно в това да стоиш отстрани и да гледаш, така че реших да помогна. И това бе единствената от точките, която успях да организирам за толкова кратко време. Защото за бързи скоковете очевидно ще трябват още няколко дена.

Хвърлих се върху него и го прегърнах.

— Да скачам от мост с ластично въже, завързано за глезените ми, би било страхотно! — възкликнах, усещайки как авантюризмът на новата ми коса започва да се завръща. — Направо не мога да повярвам, че ще си направим татуировки!

— А аз защо трябва да си правя? — промърмори Емили и пъкна нацупено ръце в джобовете си. — Никак не обичам игли!

— Защото ще го направим заедно! — придърпа я Матю към обща прегръдка въпреки нежеланието ѝ. — А и защото вече имаш една.

Тя му отговори със среден пръст.

— Е, какво ще си направим? — попитах, изгаряща от нетърпение да вляза и да прободат кожата ми, преди да съм изгубила смелост. Защото бях леко ужасена. Щом Емили вече си има една татуировка и се държи по този начин, колко би трябвало да боли?

— Мислех си, че трябва да си направим нещо много смислено и символично — започна Матю. — Като примерно лицето на Джеймс Франко. Обаче артистичните ми таланти не се простират по-далече от това тук.

И извади лист хартия, на който се виждаха три пентаграма, преплетени с някакви изящни заврънкулки. Не знам какво точно беше това, но ми се стори разкошно.

— Къде? — запитах с блеснали очи.

— На гърдите — потупа Матю мястото точно над сърцето си.

— Сериозно? — Опитах се да си представя тази картина върху кожата си. На рамото не ми се струваше добре.

— Не чак толкова двусмислено като това тук — отбеляза Матю и вдигна тениската на Емили, под която се разкри някаква сложна заврънкулка в основата на гърба ѝ. — Ето, виждаш ли?

— Я се разкарай! — дръпна се приятелката ми и свали тениската си толкова много, че тя покри даже дънковите ѝ панталонки. — Тогава бях на седемнайсет. Всички го правеха.

— Така и нацистите са дошли на власт — промърмори Матю, но без да я поглежда. — Хайде да влизаме!

* * *

— Много боли! — изрева Матю десет минути по-късно. — Не мога да го направя!

Емили беше седнала на стол в другия край на залата, тиха като мишка, докато якият мъжага номер едно, надвесен над нея, започваше третата ѝ звезда. Матю пък лежеше на леглото в средата на залата и изобщо не си мълчеше.

— Ама много боли! — зави отново той.

Якият мъжага номер две въздъхна и дръпна иглата.

— Предупредих ви, че тази област от тялото е много чувствителна. Потрайте, почти свърших. Така че или млъкнете и ме оставете да си свърша работата, или ще изпиша „страхливец“ директно на челото ви!

Матю стисна зъби и му кимна да продължи — нали си беше открай време по саможертвите. А аз си седях тихичко до леглото му и го оставих да чупи бавно ръката ми, докато чаках един от художниците да свърши. Защо всички салони за татуировки трябва да са боядисани в червено? И всички ли татуисти са с толкова агресивни прически? Стените бяха покрити с образци от работата на художниците — очевидно имаше голямо търсене на кръстове, рози и цомби сред лондонската татуистка общност. А къде са красивите татуировки, които виждахме по звездите? Да не би това стенно изкуство да е единствено за аматьорите, които случайно се появяват в салона за нещо дребничко на глезена?

— Така, готово! — обяви якият мъжага номер едно край стола на Емили. — Хайде, вие сте наред!

— Пусни ме! — прошепнах на Матю, изтръгнах ръката си от неговата и се насочих смело към стола.

Емили се премести на съседния стол — беше малко бледничка, но поне не пицеше от агония. За разлика от други хора.

— Всичко е наред — прошепна тя и примигна, докато татуистът поставяше върху прясното мастило на кожата ѝ някаква марля. — Не беше чак толкова зле, колкото си мислех.

Обясних на татуиста какво искам — същото като на Емили и Матю, но от вътрешната страна на лявата ми ръка. И затворих очи, когато той хвана някакво ножче. Дезинфекцира го и подреди инструментите си. Нови игли. Ново мастило. Адски голям жужащ инструмент, който щеше да ме обезобрази за цял живот.

— Поемете си дълбоко дъх. Няма да отнеме повече от минутка — увери ме с усмивка той. Дълбоко под голата си глава и покритата си с черепи и голи жени кожа той изглеждаше мил човек. — Повярвайте ми, не е толкова страшно. Просто едно одраскване.

— Няма проблеми — кимнах, опитвайки се да не обръщам внимание на ускорения си пулс. Затворих очи. Ако трябва да бъда

честна, ножчето ме притесняваше повече от иглата. Или поне беше така, докато не чух звука на иглата. Беше като зъболекарска машинка. Зъболекарска машинка, която се канеше да пробие нежната кожа над лявата ми китка. — Ще се справя.

И беше така — през първите няколко секунди. А след това започна щипенето. Следвано от категоричното усещане за игла, пробиваща кожата ми. Значи беше вярно. Татуировките не се правеха с рог на еднорог. Мамка му!

— Добре ли си? — чух гласа на Матю. Липсата на вой, достигащ от неговата посока, подсказваше, че и с него са приключили.

Кимнах, но не бях в състояние да кажа каквото и да било. Това изобщо не беше толкова приятно, колкото да си седиш във фризьорски салон и някой да се суети около тебе часове наред. Но пък си правех татуировка. Аз и татуировка. Какво следва? Да напсувам даскалите и да пуша зад училище ли?

— Хубаво. Та докато не можеш да кажеш нищо, имам да ти съобщя добри новини.

Божичко! Какви ли ще да са тези новини? Че се мести в Мексико при Хосе? Или отива на конкурса „Британия търси талант“? Или е бременен?

— Нали знаеш, че и аз, и Емили знаем паролата ти за фейсбук?

— Не ме замесвай в това! — провикна се тя от стола си. Якият мъжага номер едно се смръщи. Очевидно беше деликатна душа.

— Всъщност не го знаех, Матю — просъсках през стиснати зъби и се подготвих за най-лошото. Имах ужасното усещане (което нямаше нищо общо с иглата, раздираща кожата ми), че знам какво се кани да каже.

— Всъщност е нищо особено. Нищо, което и без това нямаше да се случи. Просто ускорих малко нещата. Може и да съм изпратил съобщения на Итън от твое име! — И при тези думи прояви благоразумието да се отдалечи достатъчно, за да не го сритам.

— От мое име? — Гласът ми прозвуча неестествено пискливо. Но, от друга страна, няма нищо естествено в това да ти забиват игли в кожата и да ти я разкъсват, нали така? — Но какво си направил, за бога?!

— Нищо. Просто му изпратих съобщение, в което го питам дали той е същият Итън Харисън, с когото си свирила в един оркестър, и му

казвам „Здрасти“. Това е.

Нямаше нужда да виждам лицето му, за да го усетя, че лъже.

— И какво още?

— Нищо. Наистина!

— Матю!

— Нищо. Обаче... той отговори.

Якият мъжага номер едно завърши работата си и се усмихна.

— Готово е! — отсече, изтривайки една миниатюрна капчица кръв и излишното мастило. — Поддържайте татуировката чиста, мажете я няколко дена подред с антисептичен крем по два пъти на ден, и всичко ще бъде наред! А после вървете и го сритайте в топките! Такива копелета като него заслужават само това!

Благодарих му с прегръдка, което може и да беше малко в повечко, но посттатуировъчните ендорфини вече се бяха включили и циркулираха из тялото ми. И ако след новата си прическа се почувствах добре, то сега, след татуировката, се чувствах направо великолепно. Изведнъж ми стана ясно защо хората се пристрастяват към татуирането.

След като всички бяхме готови, не можех да отлепя очи от бялата превръзка около китката ми. Матю се пъчеше самодоволно. Емили пък изглеждаше така, сякаш всеки момент ще повърне.

— Хайде да си тръгваме! — прегърнах я аз през кръста и я поведох към вратата.

— Аз ще платя, не се притеснявайте! — подвикна след нас Матю.

— О, ще си платиш, и още как! — подвикнах многозначително.

* * *

След като Матю оправи сметката, тримата се насочихме към мястото с най-чистия въздух, което можеше да бъде намерено наблизо. Налагаше се, за да съживим Емили. Поведох моите войници към две празни пейки пред галерия „Тейт“. И тримата бяхме потънали в мълчание. Нямах представа какво искам да кажа на приятеля си. Отлично знаех какво искам да му направя, но да му кажа? Не. Беше минал малко повече от час, докато ни направят и трите татуировки и

докато стигнем до южния бряг, слънцето вече бе високо в небето, скрито зад най-великите сгради на Лондон.

— Не мога да повярвам, че си го направил — изрекох накрая, стиснах превръзката на ръката си и предпочетох да се концентрирам върху еуфорията от татуировката, а не върху надигащите се в душата ми самоубийствени желаниа. — Какво изобщо си мислел?

— Знаеш ли, когато става въпрос за мъже, старая се да не мисля — сви рамене той, седнал до мен, докато Емили заемаше съвсем сама съседната пейка. Изглеждаше като човек, който има нужда от минутка насаме със себе си. — Мислех си, че ще бъде добре за теб. Той е готин, вече го познаваш, но е в друга държава. Така че това е един напълно безопасен флирт.

— Хайде сега, цитирай ми точно какво си написал! — изрекох с въздишка.

— Не много — отговори той и метна крак на съседната пейка, като едва не цапардоса Емили в лицето. — Обичайното. Радвам се, че те открих, как си, с какво се занимаваш, аз работя това и това, и други подобни. — И ни раздаде по една кутийка диетично пепси, което бе купил по пътя насам.

— Виж какво, няма да ми казваш „и други подобни“, когато си ми хакнал фейсбук профила и изпращаш съобщения на мъже! — промърморих и опрях студената кутийка пепси о превръзката си. — Кажи ми точно какво написа! Дума по дума!

— Няма ли да бъде по-лесно, ако просто го прочетеш? — предложи той. — Аз не мога да си спомня какво точно съм писал, а ти имаш айфон.

— Не, трябва ти да ми го четеш, при това на висок глас. Така ръцете ми ще бъдат свободни, за да те удрям на неприличните места! А не мога да го направя, докато държа телефон и кутийка пепси. — Настаних се до Емили, която си стоеше все така тихо и безмълвно, с неотворена кутийка в скута. — И давай по-бързо, защото не е особено топло.

— Хубаво — кимна той и измъкна телефона от джоба на дънките си. — Но преди да се ядосаш, не забравяй, че го направих за теб!

— Няма значение, давай, чети! — Прегърнах приятелката си и се вторачих към другия бряг на реката. Двуетажните автобуси се движеха насам-натам, катедралата „Сейнт Пол“ надничаше над тях. Красота!

— „Здрасти! Не съм напълно сигурна дали ти си правилният Итън Харисън, защото беше толкова отдавна! Но ако си същият, то знай, че аз съм Рейчъл Самърс — свирехме в един и същи оркестър, когато бяхме ученици. Преглеждах фейсбук и реших да те издиря. Обади се, ако това си ти! Ще бъде страхотно, ако възстановим контактите си! Рейчъл, целувка, целувка, целувка“ — изчете Матю със смешно преправен момичешки глас. Кое то си беше... ами... смешно.

— И той отговори?

— Да, при това веднага! — И незабавно замени момичешкия си глас за боботещ мъжки с канадски акцент, въпреки че: а) седеше до истинска канадка и б) бе напълно наясно, че Итън е отраснал в английското графство Съри. — „Здрасти, Рейчъл! Да, аз съм! Много се радвам да те чуя след толкова години!“

— Не е необходимо да прекаляваш с емоцията при възклицателните знаци — отбелязах уж спокойно, но сърцето ми щеше да се пръсне. Итън Харисън! Итън Харисън се радва да ме чуе след толкова години! Е, ако не мен, то един двайсет и девет годишен гей, който се представя за мен.

— Голяма работа. Но за първи път виждам хетеросексуален мъж да проявява такъв възторг! „Здрасти, Рейчъл! Да, аз съм! Много се радвам да те чуя след толкова години! Как си? Веднъж се опитах да те издиря, но не успях. Очевидно в Обединеното кралство има много жени с името Рейчъл Самърс. Е, какво става при теб? Омъжена ли си? Имаш ли деца? Още ли живееш в Съри? Аз се преместих в Торонто, след като си взех изпитите, защото баща ми си намери работа тук. Тук е много хубаво. Сега съм учител по музика в една гимназия — кой би повярвал, като се има предвид колко лош музикант бях в оркестъра, нали? Хаха!“

— „Хаха“ ли?

— Хаха.

Хмммм. Не бях много сигурна дали бащата на моите деца би използвал това „хаха“.

— А накрая просто: „Отговори ми, много ще се радвам да науча повече за теб!“. Кое то е много мило от негова страна.

— Ще трябва да хвърля телефона ти в шибаната река — промърморих. В идеалния случай нямаше да съм се хилнала от ухо до ухо, докато изрекох това, но просяците нямат право на избор.

— Няма проблеми. И без това ми трябва по-модерен — кимна той и ме сръга.

— Трябва да те разстрелят — изсумтях и докоснах превръзката си. — Дали мога вече да я сваля?

— Защо не? Измина цяла вечност.

Не повече от час.

Матю разкопча двете горни копчета на ризата си, за да провери своята превръзка.

— Ужас! Кърви!

— Женчо такъв! — Опитах се да не изпищя, докато свалях мота превръзка. А под нея, изпъкващи ярко на фона на бялата ми кожа, се мъдреха три черни звезди. — Направо не мога да повярвам, че си направихме татуировки!

— Така си е — кимна Матю и върна превръзката на мястото ѝ. — Ще трябва да отидем да си купим сайдер и да го пием в парка, и да изпушим пакет „Ламбърт и Бътлър“ или нещо подобно.

Вижте, хора, точка номер четири! А са изминали само няколко дена!

— Тост! — Вдигна кутийката си с пепси Матю към мен. — Е, чувстваш ли се различно? Сега, когато вече си на една трета от пътя към превръщането ти на истинска необвързана жена?

— Чувствам се невероятно, ако искаш да знаеш — отговорих. — Мисля, че мога да постигна всичко, което си пожелаеш!

Ръката ме болеше. Главата ми жужеше. Искях да погледна татуировката си. Защото имах татуировка.

— Наистина можеш — разтри приятелски гърба ми той. — Това е идеята. Да ти помогне да осъзнаеш този факт.

— И точно така стана — кимнах бавно. — Не мога да ти кажа каква наслада изпитвам!

— Но не мисля, че би било добра идея да пробваш бързи скокове от моста „Уестминстър“ — отбеляза приятелят ми. — Две точки са достатъчни за един ден, не смяташ ли? — прегърна ме мило той.

— Саймън мразеше татуировките — рекох. — Ще се отврати, когато види тази.

— Да де, ама не си я направила заради него — напомни ми той. — Направи я заради себе си. Защото винаги си искала да го направиш.

И така ще си вземаш всичките решения отсега нататък. Всеки път, когато поглеждаш татуировката си, ще си спомняш за това!

— И вече мога да зачеркна и тази точка от списъка! — изписках възбудено. Като внимавах изключително много с китката си, извадих от чантата си раздърпаната салфетка, открих черната си химикалка и с най-голямо удоволствие сложих чавка на точката. — Направих си татуировка!

— Освен това вече се свърза с първата си любов, получи си пълната промяна, а от Емили разбрах, че дори си опитала с гимнастиката — допълни той, разрошвайки косата ми. — Справяш се великолепно!

— Ти също — сръгах го в ребрата аз. — А кого точно забавлява снощи, а?

От аферата „Стивънгейт“ насам Матю не бе пуснал през прага си нито един мъж. Не че не ходеше в техните къщи — просто не можеше да се справи психически с мисълта някой друг да влезе в дома, в който е живял със Стивън. Беше разбираемо — или най-малкото поне сега вече го разбирах.

— Просто един приятел — махна небрежно с ръка той. — Ще се занимаваш с мен, когато оправим теб.

— Имай предвид, че вече съм 33% по-успешно необвързана, отколкото бях в събота, така че вече разполагам с 33% повече време да се притеснявам за теб! — изрекох с не малка доза гордост. — Но вече стигаме до по-трудните точки от списъка. Така че ще трябва да почакаш до утре. Доколкото знам, довечера с Емили ще излизаме — някакво благотворително мероприятие, и тя казва, че трябва да се облека хубаво. Така че може да ми отнеме малко повече време от обичайното.

— Звучи ми като доста трудна работа — отбеляза той. — Да се облечеш като момиче?

— Като момиче. И не само по отношение на роклята, а с всичко момичешко — потвърдих, докато пъхах салфетката внимателно обратно в чантата си. — Емили, готова ли си да се прибираме? Чувствам как се изпълвам с женски блясък и... Мамка му, Матю!

На съседната пейка Емили се беше привела напред с глава между коленете, а под нея се виждаше една крайно непривлекателна локвичка повръщано.

— Емили, добре ли си? — запитах и се втурнах към нея. Приклеках, като се постарях да не бъда много близо до повръщаното. Нови обувки. Нови велурени обувки. — Емили?

— Повърнах.

— Вижда се — отбелязах и отметнах косата от лицето ѝ. Добре че не беше повърнала в косата си. — Но няма проблеми.

— Пак идва! — изпищя тя.

— Матю! — изкрещях и се обърнах към него, но видях, че мястото ми на пейката е заето от висок мъж с камуфлажни панталони, който се пъчеше и се опитваше да набуца в ръцете на Матю листче хартия. Боже господи! Всичко това би било ужасно готино, ако не беше фактът, че нашата приятелка повръщаше пред галерия „Тейт“! — МАТЮ!

Леко изкискване, приемане на листчето хартия, последвано от неловко ръкостискане, следвано от лице като градоносен облак, насочващо се в моята посока.

— Какво? — извика той и погледна преспокойно към Емили. — Какво ѝ има пък сега?

— Гади ѝ се — казах, като галех косата ѝ. Международно познатото действие за успокояване на повръщащ приятел. — Трябва да я заведем вкъщи!

— Идеално уцели момента! — промърмори той, наведе се и я метна на рамо. И точно тогава тя повърна на гърба му. — Чудничко!

Последвах ги послушно, като придържах косата ѝ на кок над главата ѝ.

— А дори не е пила — изсумтях.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Не мога да повярвам, че правим това! — промърморих, поклащайки се лекичко на високите си токчета. — Изглеждам абсурдно!

— Изглеждаш секси! — поправи ме Емили. — А сега млъквай! Вирни брадичка, изпъчи гърди и само върви след мен! Ще ти покажа как се прави това!

След публичното ѝ повръщане Емили беше прекарала два часа в банята ми и после се бе появила оттам, сякаш си е отпочинала и се е наспала. Отвратително. Косата ѝ беше блестяща и навита, кожата ѝ мека и ароматна, а след като минах и аз с моя гримьорски комплект, заприлича на богиня. Аз също бях дала всичко от себе си. Червената ми коса беше блестяща и мека. Бях положила максимални усилия с грима си, така че хем да го имам, хем да не си личи много, а след това бях добавила и черни обувки с висок ток, за да заприличам на дама. Не знам как, но май се получаваше. И трябва да призная, че изглеждахме добре.

— *Бонсоар!* — примигна с дългите си мигли Емили по посока на трима изключително добре облечени джентълмени, които пушеха пред хотел „Савой“. — Огънче?

Тримата като по команда започнаха да се потупват по джобовете, без да откъсват очи от изключително прилепналата червена рокля на приятелката ми. Накрая един от тях поднесе запалката си, триумфално избутвайки назад другите двама.

— Вътре е истинска лудница, не мислите ли? — изрече със секси глас тя, постави цигара между устните си и се остави човекът да ѝ я запали. Пламъкът освети перфектния ѝ грим и джентълменът беше дотук. Напълно влюбен в нея. — Наложил се да излезем, защото вътре е толкова... потно.

Не знаех накъде да гледам. Тя беше безсрамна. Но интересното е, че поведението ѝ имаше желаня ефект. Намирахме се на някакъв благотворителен бал, на търг на оригинални произведения на изкуството за събиране на пари за... е, за нещо депресиращо. Та Емили

беше дарила една своя оригинална рисунка на Кити Кити. Тъй като вече не бях на единайсет, понякога забравях за Кити Кити. За мен това беше просто рисунка на коте, която тя направи веднъж, когато уж трябваше да учи — същата, която Матю постоянно допълваше с разни неприлични елементи. За малките тийнейджъри на Великобритания, Холандия, Бразилия и Германия това беше най-великата марка за момичешки аксесоари. Впечатляващо, не мислите ли? А за мое щастие доходите от нея й помагаша да си купува тоалети, които аз можех да вземам назаем от време на време. Като сега. Тъй като бе провъзгласила събитието за истинска мисия, тя бе измъкнала двете най-тесни рокли от гардероба си и бе обявила вечерта за велика битка. Трябваше да ми намери кавалер за сватбата на баща ми, та ако ще и да умрем. В крайна сметка мероприятиято бе благотворително, та не можеше да не се намери някой добронамерен мъж с достатъчно време и пари, който да се съжали над мен, нали?

— Но не мисля, че излизането ще ми помогне особено — продължи Емили към насъбралите се господа, — освен ако някой от вас не донесе на мен и приятелката ми по едно питие. Какво ще кажете?

И тя загаси недопушената си цигара на земята и се усмихна щастливо. Отчасти, защото по принцип не пушеше, и отчасти, защото, както ми беше обяснила по пътя, такъв бил планът ѝ, за да ме светне на изкуството на флиртуването. Нейната роля се състоеше в това да заговаря определени заподозрени. А моята — да си мълча, да изглеждам красива и да изпълнявам онова, което ми каже. Май Мийтлоуф беше онзи, дето беше казал, че две от три не е зле... Роклята, която тя бе избрала за мен, беше истински красива. Когато я видях за първи път, буквално ахнах. Тесните презрамки по раменете ми преминаваха в толкова ниско остро деколте, че на Емили би изглеждало неприлично. Но предвид относителната ми липса на определени прелести, аз се бях самоубедила, че на моето тяло роклята изглежда елегантно. Или поне разумната употреба на двойно залепваща лента означаваше, че няма да изглеждам като порно актриса. Тясната горна половина на роклята преминаваше в множество бухнали пластове от кръста надолу, в които със сигурност бих се спънала, ако не бяха високите обувки. Те от своя страна представляваха друг проблем. Нямах да мога да пия. Или пък

трябваше да пия много — не знаех кое от двете. Бях избрала неутрално червило и моята най-специална очна линия — максимално количество драматизъм, минимално количество грим. Определено елегантна комбинация.

Емили пък не изглеждаше елегантно — изглеждаше зашеметяващо. Червената ѝ рокля без презрамки се впиваше в извивките ѝ като втора кожа, а полата ѝ падаше пищно до земята на деликатни дипли. Помръднеште ли, помръдваше и роклята ѝ. Голямата цепка в предната част на полата разкриваше метри крак чак до бедрото. Червилото ѝ в руско червено озаряваше цялото ѝ лице, а по някакъв неизвестен на мен начин бе успяла да подреди къдриците си в стил Вероника Лейк. Беше абсурдно. Ако не беше неприлично, бих казала, че изглеждаше като Джулия Робъртс, отиваща на опера в „Хубава жена“, само дето Емили беше два пъти по-красива и успяваше да създаде впечатлението, че е по-добра в леглото и от професионалистките. Повече от впечатляващо.

Собственикът на печелившата запалка предложи ръка на Емили и заяви тържествено:

— Позволете да ви взема това така необходимо питие! — И се ухили като победител от лотарията. Приятелите му приеха поражението си, спогледаха се и един от тях предложи ръка и на мен.

— Приятно ми е — кимнах и приех предложението му. Независимо дали му харесваше или не.

След около пет минути плаване през вратите на балните зали на хотела двете с Емили бяхме изгубили кавалерите си и щастливо се наливахме с шампанско на безплатния бар.

— Това тук е страхотно! — прошепнах и огледах всичко с широко отворени очи. — Защо човек не може да ходи по такива мероприятия всяка вечер?

— Всъщност са по-скоро отегчителни — възрази тя и прие едно съмнително на вид канапе от един много красив сервитьор. — Но иначе трябва да го правим по-често. Нещо като женска вечер. Защото е твърде невероятно да срещнеш любовта на живота си в някоя мрачна стая във Воксхол.

— Не ми напомняй! — потреперих. За първи и последен път отидох в онзи нощен клуб „Огън“ с Матю. Никога, ама за нищо на

света не отваряйте врата там, ако не сте сигурни какво има зад нея! Отвратително!

— Не си спомням кога за последен път сме си организирали женска вечер — отбеляза Емили, отпивайки деликатно от високата си чаша. Аз се опитах да не се задавя. Колкото и да ми беше приятно, тук не се чувствах на мястото си. Най-лесното лекарство за това състояние, разбира се, беше алкохолът. Почти съм сигурна, че и Шекспир се е изказал някъде в този дух. Е, с повече думи естествено.

— Последният път, когато бяхме на истинска събота вечер, беше миналата Коледа — продължи тя и приглади един мой непокорен кичур коса. — На онова нещо с Матю и Стивън.

— Но как е възможно? — върнах ѝ услугата аз, като бръснах не на място изсипалите се сенки изпод окото ѝ. Бях перфекционистка. — Та това беше преди месеци! А оттогава насам сме били стотици пъти във „Феникс“.

— Два часа месечно в мазе, представляващо кръчма, не могат да се броят за излизане — поясни тя. — Не че се оплаквам. Знам, че когато си с някого, не ти се иска да обикаляш из Лондон на високи токчета, при положение че можеш да си стоиш вкъщи и да гледаш любимия сериал с гаджето си, но от егоистична гледна точка сега се радвам, че си с мен. Липсваше ми.

Картината, нарисувана от Емили, никак не ми хареса. Може би я бях поизоставила малко през последните няколко месеца. В началото на връзката ни със Саймън често излизахме с приятелите ми, но след като си купихме апартамента, аз наистина се покопах. А постоянното ѝ присъствие около мен през последните няколко дни ми изглеждаше съвсем нормално. Защото бях приела приятелството ни за даденост.

— Напоследък се държах отвратително — простенах аз. — И наистина не заслужавам такава страхотна приятелка като теб! Много съжалявам!

— Я млъкни! — усмихна се тя, придърпа ме към себе си и махна с ръка. — Винаги ще бъда до теб, когато имаш нужда от мен. И да, напоследък наистина не сме се виждали чак толкова често, колкото преди, но така става в живота. Важното е, че ти винаги си била до мен, когато си ми трябвала. А това е най-важното!

— И ти ми липсваше — промърморих и също я прегърнах, макар и по-непохватно. — Просто тогава за мен времето летеше. А сега

всичко е различно. Имам чувството, че през последните две години съм била като сомнамбул. Ако бях прогледнала за истината по-рано, сигурно нямаше да стигна дотук.

— Равносметката е хубаво нещо — отбеляза Емили и кимна по посока на двама мъже в смокинги край бара. — Както и онези там. Какъв предпочиташ — блондин или брюнет?

Обмислих предложението ѝ. И двамата бяха хубави. Русият беше висок, добре сложен, с изрязани скули. А тъмнокосият приличаше по-скоро на учителя по география, по когото си падаха всички момичета в осми клас.

— Брюнет — промърморих и усетих, че устата ми е пресъхнала. А под мишниците ми изби пот. Перфектната комбинация. — Я ми припомни за какво беше този бал? В случай че стане въпрос за това!

— Просто благотворителност — винаги става въпрос за благотворителност — отговори с хълцане тя, довършвайки първата си чаша с шампанско и грациозно приемайки втората. Много ми се искаше да ѝ кажа да успокои топката — нямаше начин тази нощ да повръща в автобуса в подобен вид. — Искях да кажа, за детска благотворителност.

— Ти си голям филантроп — отбелязах и огледах всички красиви мъже около нас. Вярно, че всички бяха в смокинги, а както е добре известно, всеки мъж изглежда готино в смокинг. Неоспорим факт. Както и това, че към нас идваше един красавец. Русият.

— Дами — кимна и на двете ни, но още преди да беше започнал, аз вече знаех с коя от нас е дошъл да поговори. И дори не се обидих. На този етап аз почти бях готова да добавя към списъка си и точката „Да стана лесбийка с Емили“. — Един танц? — предложи ѝ ръка той.

Като вярна приятелка, Емили първо погледна към мен за одобрение, след което се насочи към дансинга. Аз зачаках учителя по география да направи своя ход, обаче той упорито си стоеше, където беше, и гледаше някъде вляво от ухото ми. Добре де, какво имам да губя?

— Здравейте! — изчуруликах и му подадох ръка, горещо молейки се да я поеме. След две изключително неудобни секунди той го направи. — Аз съм Рейчъл! — допълних.

— Ашър. — Не може да се каже, че се усмихна, но пък и не побягна. — Извинете, но наистина мразя тези мероприятия. Дойдох

само заради Тим, който ме довлече почти насила. Жена му е бременна и не се чувства добре, а той не искаше да идва сам, аз пък мразя да обличам костюми, и... денят беше много дълъг, и... Хммм. Да.

Защото не е достатъчно само единият от нас да бъде непохватен в социално отношение, нали така? Светът не познава по-добро начало за едно познанство от словесната диария.

— Какво работите? — попитах, докато гледах как жененият и бъдещ баща Тим размята приятелката ми по дансинга. Чудно как така си бе забравил брачната халка, докато танцува с най-красивата жена в залата?

— Инструктор по йога съм — отговори веднага той, очевидно чувствайки се доста по-спокойно на позната територия. — Затова смокингът не е сред обичайните ми тоалети.

— Разбира се — кимнах и му се усмигнах окуражаващо, като се опитах да не си го представям приведен над мен. Да, шампанското не ми се отразяваше добре. — Къде преподавате?

— О, из цял Лондон — отговори той, грабна чаша шампанско от бара и пресуши половината на един дъх. Bravo на момчето. — А вие играете ли йога?

— Въздържам се. — Ходила съм само веднъж. Обаче отказах да повярвам, че навеждането е трудна работа и автоматично си изкривих кръста. — Предпочитам бягането.

Ще му кажа, че това е било лъжа, след като ми предложи брак.

— Някой път трябва да дойдете на уроците ми — рече той и се изчерви мъничко под дебелиите си очила. Това ми хареса. — Един урок и ви обещавам, че ще мислите по друг начин за йогата!

Мозъкът ми подсказа да се изкискам по женски и да приема. Вместо това обаче от устата ми излезе нещо като цвилене, след което се изчервих от глава до пети и пресуших цяла чаша шампанско наведнъж.

— Ще ме извините ли за момент? — даде на заден Ашър. — Връщам се след минутка.

Да бе, как ли не ще се върнеш! Проследих го как едва ли не тича към изхода. Ще се върне, естествено.

Изкарах почти цяла минута, преди да започна да се чувствам неприлично сама в края на дансинга. Разтрих голите си ръце, приех следващата чаша шампанско и реших да се поразходя из залата.

Опитът ми с баловете се ограничаваше до танците, на които присъстват Мег и Джо в „Малки жени“, и до филмовите адаптации на Джейн Остин. От тях знам, че непрекъснато обикалят из залата. Не че това събитие можеше да се сравни с видяното от мен — първо, наоколо не се виждаше нито един перспективен кандидат, и второ, не виждах и Джуди Денч наблизо.

Следвайки знаците за търга, аз се насочих по един тъмен коридор. Токчетата ми потъваха в невероятно мекия килим. Тъй като вече бях погълнала три безплатни чаши шампанско и бях спечелила безплатен билет от един от организаторите, се почувствах длъжна и аз да даря нещо. Обаче това събитие не ми изглеждаше от онези, дето в края на вечерта можеш да хвърлиш десетаче в кутията в другия край, а и бях почти сигурна, че никой не обикаля наоколо, за да продава билети за томбола.

Залата на търга беше почти празна. Само няколко поканени обикаляха и разглеждаха изложените картини и снимки, като от време на време спираха, за да запишат нещо на листче хартия, което пускаха в плик до самата творба. Спрях пред една черно-бяла снимка. Беше красива. Огромно небе в пустинята, покрито с облаци, някаква жена, приклепнала в долния ляв ъгъл, с лице, скрито в сенките. Един от онези моменти, когато човек е хванат неподготвен и не се преструва на такъв, какъвто не е. Изглеждаше диво, искрено и много специално. И според ориентировъчната цена организаторите на събитието очакваха да получат за снимката пет хиляди паунда. Е, нищо чудно, че на този търг му викат „тих“. Така няма опасност да се провикна наред наддаването: „Колкооо?!“.

— Харесва ли ви?

Бях твърде заета да се правя, че не съм шокирана от цената на снимката, за да го забележа как приближава. А дори и да го бях забелязала, няма гаранция, че бих познала Дан в смокинг. Аууу! При положение че никога не го бях виждала в нещо друго освен дънки и тениски, трансформацията му беше зашеметяваща. Наситеночерното на смокинга беше в ярък контраст с ярко бялото на ризата, от което кожата му блестеше. А официалността на костюма му влизаше в леко противоречие с една идея по-дългата от нормалното кестенява коса. Брей, ама той не бил никак лош! Висок, с широки рамене, разкошни кафяви очи...

— Великолепна е! — Ако нещо бе в състояние да ме накара да откъсна очи от тази снимка, то това бе само той. Нещо странно и пърхащо започна да се случва в стомаха ми. Но това беше Дан, така че няма как да са пеперуди — най-вероятно молци убийци. — Ти какво правиш тук?

— Добър вечер и на теб — отговори той. — Работя често с тази благотворителна организация. Да разбирам ли, че си тук с Емили?

— Да. — Добре де, отговорът ми беше малко грубичък, обаче той ме свари неподготвена. — Ти откъде знаеш?

— Защото аз бях човекът, който я накара да се включи в кампаниите на тази благотворителна организация. Представих я на хората малко след рождения ти ден преди две години.

Неразбиращ поглед.

— На караокето?

Неразбиращ поглед.

— Караоке? Смитфийлд?

— О, да бе! — най-сетне ми светна. Ама той имал много добра памет! Е, както и да е. — Снимката е прекрасна.

— Това е една от любимите ми снимки — отбеляза той и ми подаде малка антология. „Пустинни серии № 4, Даниъл Фрейзър.“ Значи снимката беше негова. — И ти беше на онези снимки, не си ли спомняш?

— Да бе, вярно! — извиках и се обърнах да я огледам пак. Значи това го е правил Дан? — В Мароко ли? Кога беше това, преди четири, пет години?

— Четири — кимна той. — Изглеждаш много красива тази вечер. В началото не бях много сигурен, че си ти, но после те познах.

— Аз също не те познах веднага. — И вече не бях много сигурна какво трябва да направя. Последният път, когато говорихме, беше, за да се скараме. А после и онова мое престъпление с неговия чипс. Все още се чувствах гузна заради него. — Е...

— Разходка? — изрече внезапно той и ме хвана под ръка.

За втори път от два дена насам аз се уплаших, че някой се кани да ме убие. А когато си имах гадже, можех да карам седмици наред без страх от убийство, може би месеци. Надявах се само, че това е просто временна болка, а не обичайна част от самотния живот. Излязохме мълчаливо от галерията, тръгнахме нагоре по разкошна стълба и

спряхме на някаква огромна тераса, надвесена над балната зала. Слава богу, свидетели. Забелязах веднага Емили в нейната червена рокля. Изпълних се с гордост от нея — изглеждаше в стихията си.

— Трябва ли да сме тук? — огледах се притеснено. Патологично се ужасявах от попадане в неприятности, а терасата тънеше в непрогледен мрак. Единствената светлина, която идваше, бе от залата долу. Не ми се струваше като място, където би трябвало да бъдем.

— А ти трябва ли да си тук? — попита Дан. За щастие в гласа му долових намек за усмивка. — Не си спомням да съм виждал името ти в списъка за гости.

— Аз съм гаджето на Емили — напомних му. — И съм в списъка, само че под друго име — „плюс един“.

— Значи ще станеш и лесбийка, само и само да се докопаш до събития, на които присъствам и аз, но не можеш да бъдеш накарана да си стоиш на мястото и да довършиш работата си?

Приех това като доказателство, че той вече не ми се сърди.

— Искам да ти се извиня за понеделник. — Дълбоко поемане на дъх, искрено звучащо извинение, да го помоля да ме вземе в Сидни и да ми донесе още шампанско. Хайде, Самърс, можеш! — Някои моменти от тогава ми се губят. После тя просто отвори устата си и аз ѝ налетях като бик на червено.

— И аз така разбрах. — Пое нежно кичур от косата ми и прокара пръсти по крайчетата. И докато го пускаше върху врата ми, по целия ми гръбнак пролазиха тръпки и после се върнаха нагоре. — Червената коса ли те направи луда или просто лудостта ти доведе до червената коса?

— Списъкът доведе до червената коса — промърморих и ми се прииска сама да си зашлевя шамар. Дан Фрейзър не ме кара да потрепервам. Дан Фрейзър оправя моделки и пълни глупачки, а аз не съм нито едно от двете. Е, през по-голямата част от времето. — Както вероятно вече си забелязал, на мен не може да се вярва да се грижа добре за себе си, така че Емили и Матю ми съставиха един списък, за да мога... — Божичко, сега, като го казвам на глас, звучи глупаво!

Той се обърна с гръб към перилата, облегна се на тях и ме погледна подканващо и сериозно като Роджър Мур. Със смокинга му се получаваше много добре.

— Ами, това е един списък с неща, които трябва да ми помогнат да се справя с цялата тази работа по оставането сама — признах си аз, неспособна да спра. Значи ето как Джеймс Бонд се сдобиваше с толкова много жени. Всичко беше в смокинга.

— Би ли ми обяснила по-подробно?

Това отиваше на добре. Ще се направя на откровена за пет минути, а после той ще се съгласи да ме вземе на снимките в Сидни, а това ще означава, че всичко си е струвало. И без това значението на достойнството беше малко преувеличено.

— Ами, всъщност аз никога не съм живяла сама — започнах, погледнах набързо боядисаните си нокти и едва устоях на желанието да започна да беля лака. — И затова просто нямах представа какво да правя, когато Саймън... ами, когато Саймън ме заряза. — Все още усещах трудност да го изрека. — Пък и аз винаги си пиша списъци за всичко и ето така се роди списъкът със задачи на самотното момиче.

— И какво съдържа този чудодееен списък? — запита със заинтригуван тон той. Добре че поне не се смееше. — Освен да си смениш драстично прическата и да те изхвърлят от работа?

— Изхвърлянето от работа всъщност не беше включено в списъка — промърморих и извадих салфетката от миниатюрната си чантичка с мъниста. Не бях си помислила и за момент, че ще ми трябва, но очевидно obsесивно-компулсивното ми разстройство бе развило нови симптоми, които ме караха да го нося навсякъде с мен. — Ето, виждаш ли? Пълна промяна, гимнастика, бънджи скокове (или нещо подобно), татуировка, кавалер за сватбата на баща ми, да си купя нещо неприлично скъпо и егоистично, да напиша писмо на бившия, да открия първата си любов и да наруша закона.

Той пое салфетката от ръката ми и я огледа за момент. За един доста дълъг момент, в който сърцето ми почти спря. Накрая ми я върна.

— И наистина ще скочиш с бънджи, така ли? — изгледа ме той, не особено убеден.

Или ще умра.

— Или нещо подобно — казах на глас.

Върнах списъка обратно в чантичката си, погледнах отново към Бонд и се приготвих да го ударя на молба.

— Та вчера говорихме с Вероника и тя каза, че заминаваш за Сидни — започнах.

— Аха, следващия уикенд. Ама ти наистина ли приключи със Саймън? Нали не е някаква почивка, след която пак ще се съберете? — попита ни в клин, ни в ръкав Дан, вторачен в тъмнината на терасата.

— Наистина приключихме — потвърдих аз. Обаче разговорът относно степената ми на изоставеност не ми помагаше особено в опитите ми да бъда любезна с него. — Благодаря, че попита.

— Но ти никога не си необвързана — изрече тихо той. — Познавам те вече шест години и нито веднъж не си била необвързана!

При липсата на светлина върху лицето му не можех да разгадая изражението му, без да се втренча в него. Кое то и направих. После изрекох:

— За всичко си има първи път. Ти си професионален ерген. Затова сигурно трябваше да дойда първо при теб за съвет. Какво е разковничето за оцеляване в самота?

— Просто — не бъди сам — отговори автоматично той.

О! Неловко.

— Може би няма да ми се отрази зле известно време да поживея сама — рекох, усещайки се десет пъти по-неудобно, отколкото се чувствах с учителя по йога край бара. — Като се има предвид, че досега не съм го правила, де.

— Давам ти една седмица! — отсече той и се обърна към мен. Обичайната му подигравателна усмивка се беше върнала. — Познавам те — ти не си от жените, които могат да живеят сами.

— Благодаря за доверието — промърморих и разтрих татуировката си с палец. — За тази вечер обаче вече изгорях веднъж, а от мен се очаква да си намеря кавалер, когото да заведа на сватбата на баща ми, а не да се крия от готинягите тук с теб.

— Че ние не сме ли от готинягите? — запита той и пое ръката ми в своята. — Направо не мога да повярвам, че вече имаш татуировка! Докъде си стигнала с изпълнението на този списък, между другото?

— Ами, пълна промяна, гимнастика, татуировка, първа любов — задраскани — изброих на пръсти. — Значи четири изпълнени, остават шест.

— Първа любов ли? — промърмори той и прокара пръст по мастилениите линии по ръката ми. Божичко, пак онова треперене! А,

не! За нищо на света няма да се сдобивам с женски чувства към Дан, независимо от трите чаши шампанско и неговото докосване!

— Едно момче, с което бяхме съученици. — Гласът ми се оказва неочаквано треперлив. Очевидно тъпите ми яйчници вземаха решения вместо мен. — Открих го във фейсбук. Сега живее в Канада.

— Аха.

Обърнах глава към залата, за да потърся пак Емили, но тя не беше на дансинга. Нямахме го и жененият и очакващ дете бъдещ татко Тим. Не особено добър знак.

— Баща ти не се ли ожени миналата година? — попита Дан и се облегна на перилата на терасата до мен. Беше толкова близо, че усещах аромата на шампоана му. Браво на него, че си е взел душ за случая. Не че си мисля за Дан как е под душа. — Или беше преди две години?

— Преди две години. — Още пет точки за добра памет. — При него се случва доста редовно — почти като високосната година.

— И не ти е хрумвало да поканиш мен?

Усмихнах се и поклатих глава.

— Всъщност ми хрумна.

— Но? — Беше толкова топъл. Как бе възможно да е толкова топъл? Та на тази тераса бе същински студ?! —

— Но ти излизаше с Ана.

Никога, ама нито веднъж през шестте години, откакто го познавах, не бях виждала Дан тотално онемял. Сигурно има пълнолуние. Или синя луна. Или е дошъл апокалипсисът.

— Значи излизам с Ана — изрече накрая. — И ти, естествено, никога не би ме поканила.

— Естествено. А и последния път, когато се видяхме, ти ме уволни, а после аз стъпих върху чипса ти — поясних с леко наклонена глава. — И не евфемистично.

— Но би ме поканила, ако не беше така, нали?

— Поради липса на друг, да.

— О, я се разкарай! — Той затвори очи и се усмихна на себе си. Самодоволно животно.

— Голям чаровник си, няма спор. — Долу на дансинга забелязах Емили да се завърта обратно в кръга — за щастие, без женения Тим.

— Разбира се, аз съм Лъв — вдигна ръце той. — Очевидно.

— Дева — отговорих аз. — Очевидно.

— Най-хубавият знак от зодиака — прошепна Дан, обърна се и за първи път тази вечер ме погледна право в очите. Втъкна косата зад ухото му и постави лявата си ръка на бузата ми. — Този цвят наистина ти отива.

— Не бях ли аз професионалният гримьор, а? — опитах се да обърна всичко на смях, но единственото, за което можех да мисля, бе за ръката на бузата ми. Ако неговата кожа беше топла, то моята буквално гореше. — Мисля, че аз съм тази, която трябва да се притеснява за цветовете.

— От мен би излязло страхотен гримьор — рече той и дръпна ръката си. Хммм, може би не ми се искаше да го прави.

— И като фотограф си страхотен. — Хей, нямаше ли някаква цел на този разговор, когато го започнахме? Защото аз определено бях решила да постигна нещо и почти съм сигурна, че то не включваше влизане в гащите на Дан. — Но гримьорството е вероятно единствената друга професия, която би ти предоставила по-голям достъп до красиви жени.

Той ме изгледа накриво изпод няколко непокорни кичура и усмивката му помръкна.

— Значи ти наистина смяташ, че съм голям женкар, а?

Исках да кажа не, защото той безсъмнено очакваше от мен това. Обаче аз наистина казах не. Нищо, че после се почувствах ужасно. Донякъде.

— Не мисля, че си голям женкар.

Нали в крайна сметка казват, че дипломацията е социално приемлива лъжа?

Именно.

— А какъв? Просто нормален?

— Ами, мисля, че си излизал с доста модели. — Изобразих с пръсти кавички около думата „излизам“ и за благодарност получих един мръснишки поглед. — Както и че много обичаш да флиртуваш с останалите модели.

— Както вече казах, аз съм Лъв — сви рамене той и пак се облегна на перилата. — Не мога да бъда друг.

— Смятам, че не можеш да стоварваш цялата вина за своето поведение върху зодията си, особено когато си вече на трийсет — изтъкнах и се подпрях на перилата до него. — Ти си такъв, какъвто си.

— А ти каква си? — изгледа ме Дан. — Освен дето си обесивно-компулсивна маниачка и крава, която обича да съди хората?

Аха, отново влизаме в релси. Страхотно.

— Освен това ли?

— Освен това.

Загледах се в танцуващата Емили няколко метра под мен. Смееше се, докато се въртеше и се прехвърляше от мъж на мъж. За мен беше истинска загадка как досега не се е излъгала да се върже с някого. Може би наистина обичаше да живее сама. Може би в ергенския живот наистина имаше нещо хубаво.

— Нямам представа каква точно съм. Знам само, че съм добра в работата си. Знам, че по принцип ме бива да поддържам мира, противно на онова, което се случва сега. Знам думите на всяка песен на „Дестинис Чайлд“ и на още няколко други. — Потрих голите си ръце. Освен лампите, някой беше забравил да включи тук и осветлението. — Знам, че искам да създам семейство. Да си имам куче. И че винаги ми е студено. Мога да рецитирам всички реплики от „Кой натопи Заека Роджър“, след като изпия три чаши уиски. Какво друго искаш да знаеш за мен?

— „Кой натопи Заека Роджър“ е престъпно подценен филм — промърмори той, съблече си сакото и го метна на раменете ми. — По-добре ли е сега?

Сакото беше толкова голямо, че можеше да ме покрие цялата, и беше толкова топло от тялото на Дан, но ако трябва да бъда честна, не се стоплих толкова от него, колкото от самия жест.

— Да, по-добре. — Пъхнах ръце в ръкавите и погледнах пръстите си, които едва се подаваха от тях, след което ги скрих. — Благодаря!

— Пак заповядай!

Музиката, която долу се чуваше толкова силно, тук беше като ехо — пулсиращ звук, който отброяваше секундите мълчание между нас.

— Онази снимка наистина беше красива — изрекох, само за да кажа нещо. — Имам предвид в галерията.

— Обичам работата си — прие комплимента той с грациозно кимване. — Работата за списанията ми носи пари, но това пък ме прави жив.

— Така е. Аз също обичам работата си за списанията — съгласих се аз. — И определено съм решила да работя повече.

Сидни. Трябваше да го убедя да ме вземе в Сидни.

— Кое то ми напомня, че говорихме за Сидни.

Бях напълно готова да се впусна в обяснения на всички причини, поради които той трябва да ме вземе със себе си в Австралия, когато усетих ръката му леко да докосва рамото ми. Първо погледнах ръката, а после лицето му. После пак ръката и пак лицето. Той вече не се усмихваше. Устните му бяха леко отворени, учите му — впити в моите. Сякаш чакаше разрешение. И тъй като не разполагах с думите, необходими за справяне със ситуацията, аз прехапах устни и се вцепених. Приемайки мълчанието ми като знак за съгласие, пръстите му се плъзнаха по голата ми кожа, докато не достигнаха моите и се сплетоха с тях. Другата ми ръка сграбчи здраво перилата, а неговата си проправи път към бузата ми. Шантава работа. И когато главата му се наклони леко към моята, аз отстъпих леко назад и се откъснах от ръцете му. Той отпусна ръце и се втрени в пода.

— Какво правиш? — попитах, когато се бе отдалечил на безопасно разстояние от мен.

— Нищо — отговори, също отстъпи назад и удари с юмрук по перилата. — Това съм си просто аз, нали така? Не мога да се сдържа.

Съблякох сакото му и го захвърлих в неговата посока, след което се обърнах и се насочих към стълбите. Не можех да стоя тук. Не можех да го направя. Каквато и да беше цената. Сбогом, Сидни. Така си мислех, докато слизах непохватно по стълбите към балната зала. Какъв мръсник! И аз си мислех, че съм прецакала всичко, като му се развиках! Ни най-малко!

— Хей, ето те и теб! — поздрави ме малко поуморената Емили. Очите ѝ не бяха особено фокусирани, но телепатията ѝ на моя най-добра приятелка ѝ подсказа, че не съм в най-доброто си настроение. — Какво става? Искаш ли да си тръгваме?

— После ще ти кажа какво става и да, искам. — Грабнах най-близката чаша с шампанско и я изгълтах на един дъх. — Само трябва да мина през тоалетната.

Емили кимна и посочи надолу по коридора.

— Ще извикам такси. — И отвори чантичката си, за да си извади телефона. — Не мисля, че ще останем живи в нощния автобус,

облечени по този начин.

— Или това, или ще направим много пари — изтъкнах аз, опитвайки се да се успокоя. — Но, честно да ти кажа, не ми се ще да вписвам в годишната си декларация и доходи от дейност като „високо платена проститутка“.

— Изказване, типично за 2009 година — съгласи се приятелката ми.

След като реших, че тя сигурно се шегува, побързах да се насоча към тоалетната. Нямах търпение да се отърва от красивата си рокля и да се върна в пижамата си, за да мога да легна да спя, утре да се събудя и да се престоря, че нищо не се е случило. Но, разбира се, при мен нещата никога не ставаха толкова лесно.

— Рак... Рейчъл?

От вратата на тоалетната ме гледаше Ана. Беше странно да видиш човек, извисяващ се повече от глава над теб, който се страхува от присъствието ти. Значи тя беше тук? Тя е била тук през цялото време, през което Дан правеше нещата, които правеше? Ама този човек наистина е мръсник! В мига, в който се уплаши от някоя връзка, трябва да се прехвърли на най-близкостоящата самотна жена, до която може да се докопа! Не, това е твърде добро за него. Изобщо не му пука за нищо.

— Окей, добре — казах по-скоро на себе си, отколкото на Ана. — Съжалявам за онзи ден. Наистина не бях наред. А сега спешно трябва да пишкам. Може ли да мина, ако обичаш?

Тя се притисна до стената и създаде достатъчно място, за да минат покрай нея танк и двуетажен автобус, един до друг.

— Благодаря — промърморих. — Дан е горе.

— Знам, че просто ревнуваш — изрече тя в мига, в който се отдалечих на няколко крачки от нея. — От Дан и мен. С твоята сълзлива история за това как си била зарязана.

Заковах се на място и бавно се обърнах.

— Ти сериозно ли? Мислиш, че ревнувам теб и Дан?

Двете момичета до мивките внезапно млъкнаха и започнаха да си мият ръцете много бавно.

— Знам, че е така — нацупи се тя. — Той непрекъснато говори за теб. А ти си вманиачена по него. Тъжна работа.

— Той винаги говори за мен, а аз съм тази, която е вманиачена по него?

Това не се връзваше дори и за глупачка като Ана.

— Ана, ние с Дан сме приятели — обясних бавно. Агентката ми веднъж ми прости. Не можех да поема риска да се издъня втори път. Затова не трябваше да губя самообладание. — Познаваме се от години. Причината, поради която в понеделник си изпуснах нервите, бе, защото скъсах с приятеля си и бях още пияна от предишната вечер. Много съжалявам за това. Но повярвай ми, изобщо не съм вманиачена по Дан!

„Въпреки че много ти хареса, когато той погали ръката ти, нали?“ — обади се едно крайно нетактично гласче в главата ми.

— Както ще да е — махна с ръка тя и се изправи в цялото си величие. — Просто е много тъжно, не мислиш ли? Зарязват те, прецакваш косата си, а после налиташ на чуждите гаджета.

Не мога да не призная, че я предпочитам уплашена.

— Макар да не вярвах, че имаш толкова живец — отсече Ана и метна дългата си руса коса така, че да се разпилее по раменете ѝ. На фона на прилепналата по тялото ѝ рокля на Ерве Лежер моята официална черна рокля изглеждаше така, сякаш съм я взела назаем от кралицата. — Толкова си отегчителна.

— Отегчителна ли?

Не я удрай, не я удрай, не я удрай!

— Даже досадна. Нищо чудно, че гаджето ти те е зарязало. Сигурно сега чука баба ти, за да му стане по-интересно.

Нямах право да я ударя. Ще ме уволнят. Наистина. А тя беше от работническо градче, така че няма начин да не е усвоила бокса. Пък и онези две крави, дето си миеха ръцете по-дълго и от лейди Макбет, надали биха заели моята страна при един двубой.

— Може би — съгласих се аз и протегнах ръка към нея. С удоволствие я видях да се дръпва назад.

— О, татуировка, Радел? — върна се тя към обичайния кокетнически тон. — Ти за коя се мислиш — за Анджелина Джоли ли?

— Ни най-малко. — Протегнах се през лицето ѝ и ударих с все сили бутона на пожарната аларма. Сирените и водата се включиха моментално. — И не крада мъжете на другите!

Е, това поне разчисти тоалетната доста бързо. Ана побягна, пицейки, следвана плътно от двете свидетелки. Аз се върнах обратно на дансинга и видях, че е предприета пълна евакуация. Хммм, може би трябваше да помисля по-внимателно, преди да натисна пожарната аларма.

— Рейчъл, хайде! Пожар! — сграбчи ръката ми Емили и ме задърпа към вратата. — Това е истинска лудост! Видя ли Ана и Дан?

— А ти?

Огледах се паникьосана. И наистина, Ана ридаше на рамото на Дан и говореше нещо на мъж с оранжева жилетка. Боже! И преди да успея да направя и крачка, тя вече ме сочеше и пицеше истерично. Улових погледа на Дан за момент и си дадох сметка, че той едва сдържа смеха си. Спрях и усетих и по моите устни усмивка. Трябва да спра да пия. И да си правя татуировки. И да боядисвам косата си в червено. Всъщност отсега нататък за мен само домашен арест.

— Извинете, госпожице — привлече вниманието ми авторитетен глас до мен и в този момент водата спря. Балната зала беше почти празна. Бяхме останали само аз, Емили, Дан, Ана и двама пожарникари. Както и един полицаи. — Онази млада дама там ми каза, че вие сте включили алармата.

— Така ли? — промърморих, без да откъсвам очи от Дан. Копелето се забавляваше.

— Тя го направи! — изви Ана колкото сили имаше, забравила всички преструвки с акцента си. От този момент нататък остана само графство Есекс. — Тази шибанячка го направи!

С радост констатирах, че онзи, който се бе погрижил за грима й тази вечер, не си бе направил труда да използва водоустойчиви формули. Тя вече приличаше на рус, съсипан от живота Алис Купър.

— Вие не сте ли Анастейша Смит? — пристъпи напред Емили, незнайно защо изпълнена с благоговение. — Моделът?

— Да, аз съм — върна се автоматично в роля тя, макар и с една идея закъснение.

— Разглезената, бездарна дърта пачавра, която е твърде глупава, за да запомни имената на хората?

О, Емили!

— Това е, писна ми! — извика Ана, бутна Дан настрана и се хвърли към Емили. И ето че след по-малко от едно мигване с фалшиви

мигли аз се оказах в разгара на най-сексапилния женски бой на света. Жалко, че не можехме да го предаваме на живо, директно до „Перез Хилтън“ — сигурно щяхме да направим добри пари. Ана се спусна като котка с изкуствените си нокти, обаче Емили вече я чакаше с готови юмруци. Залагах на червенокосата. Стига тя да не беше аз.

— Мамка му! — изругах, когато получих юмрук в лицето и се строполих на колене.

— Приятелски огън! Извинявай! — извика задъхано Емили, докато полицаят я дърпаше назад, а Дан дърпаше Ана за кръста.

И така, цялата мокра и с раздрана вечерна рокля, както и с второ насинено око за седмицата, аз се оказах в полицейска кола на път към участъка.

— Емили — прошепнах, раздирана между надеждата майка ми никога да не разбере за това и желанието си да включат сирената.

— Да, Рейчъл?

— Смяташ ли, че мога да броя това като нарушаване на закона?

Тя въздъхна, отпусна мократа си глава на седалката зад себе си и промърмори:

— Определено, Рейчъл. Сигурна съм, че можеш да го броиш.

И с прикованите си в белезници ръце посочи моите белезници.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Матю беше на седмото небе, когато му се обадохме от полицейския участък, но не толкова, когато го помолихме да донесе документите ни. Проблемът с миниатюрните вечерни чантички бе в това, че не даваха възможност за носенето на много неща. Не че съм планирала да ни арестуват.

— Когато сложихме в списъка точката „Да наруша закона“, имахме предвид нещо съвсем дребно — отбеляза Матю и се прозя, докато таксито ни караше у дома. Не беше необходимо да тръгва чак по пижама, но въпреки това му бях благодарна. — Например да караш с непозволена скорост. Да сложиш котка в кофа с боклук. А не да включваш пожарната аларма в хотел „Савой“ и да забиеш юмрук в лицето на супермодел.

— Емили беше тази, която заби юмрук в лицето на супермодела — поясних. — А аз изобщо не съм включвала пожарната аларма в „Савой“. Няма никакви свидетели — само думата на Ана срещу моята, а както изтъкна и онзи приятен полицаи, тя малко не е наред. Така че е обикновен инцидент.

Емили седеше между нас и мълчеше. Гледаше право напред замаяна и обърквана.

— Радвам се, че приемаш на сериозно новото си аз — отбеляза Матю, — но когато пишеш писмото на Саймън, надявам се да не е с кръвта на жертвена девица, нали?

— Става. — Звучеше като справедлив компромис. — О, да, и Дан се опита да ме целуне.

— Какво? — излезе изведнъж от унеса си Емили, а Матю изплю кафето си по целия гръб на шофьорската седалка.

— Извинете — промърмори той и направи пълно екзорсистко завъртане на задната седалка на таксито. — Дан се е опитал да те целуне? Преди или след участието ти в „Бандата на Оушън“?

— Преди — потрих рамо аз, спомняйки си за тръпките по гърба, когато той ме докосна. — Говорехме си, а после той изведнъж се

приведе над мен. А Ана се кълне, че той мисли, че съм вманиачена по него!

— Никой друг не е вманиачен по него освен той самият! — изсумтя презрително Матю. — Независимо колко е готин, пак си остава егоистичен мръсник!

— Така си е — кимнах замислено. — Според нея обаче той непрекъснато говорел за мен.

— Пфу! Шантава работа! — възкликна Емили. — Но по-важното е, добре ли се целува?

— Всъщност не му отговорих на целувката. — И изобщо не съжбялявам. — Спрях го.

— О! — Разочарование. — О! — Изненадващо щастливо.

— Онзи тип на бара, търсеше те — каза тя и включи телефона си. — Каза, че отскочил за малко до тоалетната, а когато се върнал, теб те нямало. Даде ми номера си. Ашли или нещо подобно.

— Ашър — поясних и поех листчето, на което ми го записа. Брей! Значи той всъщност бил отскочил до тоалетната. Значи съм избягала от готин инструктор по йога, който говори истината, за да мога да избегна на косъм целувката на арогантен фотограф, който е пълен въздухар. — Боже!

— Магията на списъка! — размаха ръце Емили и започна да издава призрачни звуци. — Обади му се. Още утре. Или ще му се обадя аз!

— Мисля, че на този етап общува достатъчно от мое име — въздъгнах, отпуснах глава на рамото ѝ и се загледах в светлините на Лондон, стрелкаци се покрай нас. Не знам защо, но се чувствах много уморена. — Аз ще му се обадя.

* * *

Четвъртък сутринта дойде твърде бързо. Когато най-сетне дойдох на себе си към единайсет, лежах още близо час, опитвайки се да си дам сметка какво точно ми се бе случило предишната нощ. И какво го бе прихванало Дан. И дали някога ще мога пак да си намеря работа. Добре че имаше поне едно нещо, с което да се разсея. Молба за приятелство по фейсбук — от Итън. Лежах и си гледах телефона,

разглеждайки щастливо снимките му и радвайки се на очевидната липса на половинка до него. Ако не бе показал по безспорен начин, че се интересува от жени, щях да се притесня мъничко. Сега обаче се наслаждавах доволно на различните моменти от живота му, които ми бе изпратил. Итън как се катери по скалите. Итън как бяга на състезание. Итън как разхожда кучето си на плажа. Благодаря ти, Марк Цукерберг, всички предишни прегрешения са ти простени!

Написах кратко съобщение, наслаждавайки се на пърхащото усещане в стомаха ми.

„Здрасти, Итън! Радвам се, че се обади! Не мога да повярвам, че си в Канада, но намирам за съвсем нормално, че си учител по музика. Ти беше най-добрият в оркестъра.“

Дали не е прекалено сладникаво? Не мисля. Претърколих се по корем и реших, че това остава. От една страна, беше истина, а, от друга — мъжете обичат да четкат егото им, нали така?

„Съвсем нормално е също така, че моята кариера не прие музикален обрат. Сега съм гримьор и живея в Лондон. Живея с приятелката си в един апартамент в Айлингтън. Много е забавно.“

Реално погледнато, това си бе съвсем вярно. Да, Емили наистина си имаше свой апартамент, но откакто със Саймън се разделихме, тя не бе прекарала и една нощ там, за да ме пази от самоубийствени действия. Но не можех да му пиша това, нали така?

„Останаха ли ти тук някаква роднини?“

Коего се превежда най-грубо като: „Идваш ли често в Англия?“.

„Влюбих се в снимките на кучето ти. И аз някой ден ще си взема куче. Във всеки случай сега трябва да приключвам, защото ме чака напрегнат ден. До скоро!“

Сумарно погледнато, общо три лъжи в едно писмо. Чудничко!

След още пет минути разходка из фейсбук аз се претърколих обратно в леглото, за да открия чантата си и да извадя от нея бележник и химикалка. Списъкът на самотното момиче вървеше идеално, обаче днес беше време за по-ежедневен списък. Направо не можех да повярвам, че от 1998 година насам не бе минал и ден, в който да не действам по списък. Правех си дори по време на почивката, въпреки че точките в него включваха обичайни работи като да отида на плажа, да пия странни на цвят коктейли и да си почивам. Като си дадох сметка, че един ежедневен списък ще ми помогне да спра да мисля как се

местя в Торонто и имам красиви деца със странен акцент, аз започнах да пиша. Сега най-важното бе рожденият ден на Матю в събота. Обикновено му го правех аз, но не вкъщи, а в някое заведение, защото се налагаше да се съобразя с нежеланието на Саймън да намира останки от яденето зад дивана седмица след купона.

Тази година обаче нямаше с кого да се съобразявам. Всичко щеше да бъде у дома, а кетърингът — от „Марк енд Спенсър“. И много пиячка, разбира се. Чуйте само кой го казва!

Та първо трябваше да започна с поканите онлайн. Колкото и да не е за вярване, но животът се промени дотолкова, че нищо не би могло да се случи, докато не се случи във фейсбук. И макар че оставах само два дена до купона, не мисля, че имаше проблем. Все пак вече бяхме на двайсет и осем, така че събота вечер рядко бе посветена на излизане. На нашите години събота вечер бе време за гледане на „Х фактор“ и за семейни събития, на които си длъжен да присъстваш. Освен поканите, разбира се, трябваше да си направя и списък за пазаруването. Както и да помисля какво да облека. Между другото, за първи път от години насам ми се налагаше да мисля дълго какво да облека. Новите ми дрехи бяха подредени на дълга закачалка до прозореца в спалнята, за да спират проклетата слънчева светлина, и стаята изглеждаше като клон на „Оксфам“. Гледах роклите си и се чудех каква би била най-подходяща за деня. За какво е подходящ четвъртъкът — за рокля с презрамки или с флорални мотиви? Избрах флоралните мотиви. Божичко, та тази рокля създава талия там, където няма!

След това се преместих на дивана, отворих си комплекта с гримове и започнах да си играя с него. Дадох си сметка, че е крайно време да спра да пренебрегвам личното си гримиране, защото то би могло да служи като перфектна реклама на уменията ми. Затова сега се постарях да дам всичко от себе си. Най-подходящото за червената ми коса и бялото ми лице. Семпло, но стилно.

Преди да изляза от къщи, се замислих за момент за подаръка, който трябваше да избира за Матю. Обикновено купуването на подаръци за стари приятели е фасулска работа, но не и за Матю. Той мразеше сам да си купува дрехи, но се ядосваше и когато му ги подарявах. Ако му подариш козметични продукти, той решава, че го мислиш за стар. Ако му подариш шоколад, значи се опитваш да го

накараш да надебелее. Що се отнася до музиката, тъй като той беше абсолютен сноб в това отношение, избирането на подходящия диск бе мисия невъзможна. Може би грамофонна плоча, обаче трябваше да е много специална. Рядка. Хммм, сигурна съм, че ако въобще хареса нещо, то това би било един негов клонинг. Не, като че ли оставаше вечния подарък, който той приемаше с удоволствие — бутилка уиски и гей порно. Подаръкът, който не спираше да го дарява с наслада.

Грамофонна плоча.

Плочите на Саймън!

Втурнах се към дивана, прескочих го и се озовах до музикалния шкаф в ъгъла. Саймън бе настоял да си купим грамофон още преди години и оттогава насам събираше редки грамофонни плочи, за да се изфука пред брат ми. От гледна точка на компанията на Пол той специализираше в музика от шейсетте. Но само аз знаех, че слуша единствено първия албум на Лейди Гага и последния на „Колдплей“, при това на айпода си. Знаех още, че най-много държеше на една изключително рядка плоча на „Бийтълс“. Хммм, няма да е зле да я занеса за оценяване. Защото не е препоръчително да държа ценни вещи в апартамента си, нали така? Току-виж са ме ограбили! И без това бях тръгнала към Сохо — все ще намеря магазин, в който да я оценят.

* * *

Сохо винаги ми е изглеждал като най-странният квартал на Лондон. Беше достатъчно близо до Оксфорд Стрийт, за да пропусне по някой и друг заблуден турист, и беше любимо място за всякакви типове от средната класа, които не притежаваха достатъчно шик, за да се преместят в източния край на града. Беше и любимо място за гейовете, разбира се — тук можеха да се срещнат гей върху гей върху гей. Е, не в буквалния смисъл, разбира се. Поне не през светлата част на деня. Повечето от времето ми тук беше минавало или на снимки в някой от шикозните хотели по калдъръмените улички на квартала, или в „Приятелското общество“ с Матю и Стивън в по-добри времена.

Сега обаче ми трябваше магазин за грамофонни плочи. Огледах се и скоро намерих един. Магазините за грамофонни плочи не са

направени за жени. И това е факт. Както и магазините за комикси, турнирите по „Подземия и дракони“ и четенето на вестници в тоалетната. Всички те бяха настроени особено враждебно към Y-хромозомата. За мое щастие обаче двамата плешивци, които ме изгледаха на кръв, набързо промениха отношението си, когато видяха каква плоча им нося. Опитаха се да ме метнат с цената, но след като им казах, че мога да я продам по-изгодно по ибей, успях да изкрънкам от тях цели осемстотин и петдесет паунда. Цяло състояние! Побързах да напусна магазина, преди да са размислили, и едва след десетина крачки си дадох сметка, че бях забравила да потърся нещо хубаво за Матю. Но тъй като вече не ми се връщаше, бях принудена да прибягна до традиционното — гей порно и уиски. Реших да добавя към това и специални презервативи — селекция.

Вървейки безгрижно по улиците с моите покупки, улових с периферното си зрение някаква странна феерия на близката витрина. Божичко, френско бельо! Емили винаги си бе падала по красиво бельо и знам, че се ръсеше много за такова, но аз никога не му бях обръщала внимание. Давайки си сметка обаче, че новата Рейчъл изисква всичко по нея да бъде ново, аз влязох. Пък и разполагах с неочакваната „стипендия“ от Саймън, нали така? Е, може би от майка му, защото плочата е била на майка му, но пък така ѝ се пада на тъпата крава, задето не ми даде рецептата си за шоколадовия сладкиш! Колко я молах, а тя — не, та не. Сигурно е знаела, мизерничката, че със сина ѝ все пак няма да се оженим, и е държала рецептата да остане в семейството. Кранта.

Преобличането в пробната бе странно преживяване. Никога не бях слагала по тялото си толкова метри дантела. Знаех си, че нямам цици, че бедрата ми не са станали по-тънки и че нямам никакви заоблености, но с това френско бельо изглеждах по съвсем друг начин! Е, вярно, че се наложи продавачката да ми помогне с чорапите с жартиери, защото нямах никакъв опит с такива неща, но нали човек цял живот се учи?

След около час напуснах магазина с всички цветове от комплекта, който пробвах, и твърдо решена никога повече да не слагам захабени сутиени с отпуснати ластици и леко подаващ се навън край на банела.

* * *

След като прекарах утрото в купуване на дизайнерско бельо, мотаене в секшопове за гейове и продаване на скъпи грамофонни плочи, които не са мои, аз реших, че следобедът принадлежи на задачи, които майка ми би одобрила. Захвърляйки покупките си в спалнята, аз метнах отгоре си една тениска и огледах обстановката. И реших, че е крайно време да боядисам. Отдавна съм си мечтала за червен диван и стени в наситено розово — още откакто гледахме онова предаване на Лора за красивото студио в Клапъм. Саймън беше ужасен от реакцията ми тогава. Категорично беше отказал да направим нашата дневна така, но за мое щастие постепенно бях успяла да го навия да си купим червен диван. Та дивана го имах. Сега оставаха само стените. Нямах представа колко време още ще живея в този апартамент, защото Саймън като нищо може да реши да го продаде, но си казах, че ако ще да е само един миг, си струва той да бъде прекаран сред стени в наситено розово.

Покрих всичко в стаята с найлони, прихванах ги с тиксо и отидох да си взема боята, която отдавна бях скрила тайничко в едно чекмедже. Все така по тениска и гащи, аз си пузнах Мадона и хванах четката. Пеейки заедно с нея, аз започнах щастливо да мацам боя по стената. Тръгнах от ъглите, а след това преминах на по-експериментални дизайни. Като например да изпиша „Саймън е мръсник“ с еднометрови букви точно в средата на стената. Спрях, но само за да увековеча това произведение на изкуството с камерата на телефона си, след което се заех със същинското боядисване. И докато се вихрех в ритъма на музиката и боядисването, чух, че се звъни. Прекалено отнесена в задачите си, аз натиснах бутона за отваряне на външната врата, без да се замислям. И едва тогава си дадох сметка, че още съм по гащи и тениска. Трябваше да си сложа панталон. Но как? Бях мръсна. Няма значение. Сигурно е някой търговски представител. Или пък от „Свидетелите на Йехова“, а доколкото знам, те няма да имат нищо против. Пък и аз отдавна бях на „вие“ с Десетте божии заповеди, така че това, че някакъв си небесен представител ме е зърнал по гащи, надали би сложило кой знае каква черна точка в и без това съмнителното ми досие. Оказа се обаче, че щях да бъда много доволна, ако наистина бе

човек от „Свидетелите на Йехова“. Или дори търговски представител. Всъщност бих била много по-доволна да видя когото и да било друго, освен Дан Фрейзър.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Здравсти! — застана пред мен Дан, отново в обичайните дънки, тениска и маратонки, изглеждащ доста по-самоуверен, отколкото имаше правото да бъде. — Може ли да вляза?

— Защо?

— Защото? — Прокара ръка през косата си и къдриците му паднаха пред очите. Не че обръцах внимание на очите му. Или на къдриците му. Или на начина, по който бицепсите му опъваха бялата тъкан на тениската му, когато свиваше ръката си. — Рейчъл, просто ме пусни.

За миг ми мина през ума да трясна вратата пред лицето му, обаче после се смилих над него и я отворих. Червенокосата Рейчъл ще трябва да се прибере обратно в дупката си за известно време.

— Наистина умът ми не го побира защо изобщо си тук — казах, затваряйки вратата зад него. — Освен ако Ана не те е изпратила да ми сриташ задника.

— Ана е в състояние и сама да ти срита задника — отбеляза той, влезе в дневната и огледа творбата ми. — Но на Емили може би не. Ти боядисваш ли или просто обсипваш с графити къщата си?

Погледнах към ругатнята, кацнала в едър шрифт на стената ми, и свих рамене.

— Той наистина е мръсник.

— Значи всичко е свършило, наистина? — попита той.

— Мисля, че вече говорихме по този въпрос. И мисля също така, че това беше, преди гаджето ти да откачи насред едно много тузарско събитие — отбелязах и приседнах на ръкохватката на фотьойла, — в случай че на него отново му хрумне да се опита да ме целуне. Защото целуването с Дан би било ужасно. Всъщност кошмар. А и аз изобщо не съм се сещала за това и изобщо не съм стояла будна цяла нощ, припомняйки си как от целувката му сърцето ми се разтуптя и как устните ми изтръпнаха. — А аз очевидно съм отегчителна.

— Няколко неща — промърмори той, грабна четката и започна да боядисва около моето красноречиво послание. — Първо, тя не мие

гадже. Второ, ти беше тази, дето накрая я изкараха с полицейска кола. И трето, никой няма право да те нарича отегчителна, както се доказва от втората точка в изказването ми.

Защо изобщо не спомена, че не съм обути в панталони? Защо не споменава нищо за това, че се опита да ме целуне? И тя не му е гадже? И защо изобщо е тук?

— Не бях в особено добро състояние — промърморих, взех друга четка и започнах да боядисвам втората стена. — В момента нещата при мен не са особено стабилни. А тя беше толкова... толкова...

— Отвратителна?

— Ами да — отговорих и го погледнах. Той боядисваше с щастлива усмивка на лицето. Помислих си, че би било истински срам да имаш наблизко подобни бицепси и да не ги включиш в употреба. Бицепсите и прекрасните гръбни мускули, които се движеха под тясната му тениска всеки път, когато вдигнеш ръка. Нямах представа доколко задните му части помагаха във всичко това, освен да ме доведат до абсолютен транс всеки път, когато той се привеждаше, за да натопи четката си в кутията. — Съжалявам, Дан. Знам, че вие двамата сте... ами... каквото и да е там, но аз лично не мога да издържам повече. Тя е кретен, Дан.

— Така е, донякъде. Не знам какво съм си мислел.

— Възможно е и изобщо да не си мислел. Както винаги.

— Между другото, как върви изпълнението на списъка? — обърна се изведнъж той и ме хвана как го гледам най-безсрамно.

Аз се изчервих и се обърнах, за да продължа с боядисването на стената си. Надявах се да не забележи изчервените бузи на задника ми.

— Добре. — Нямах намерение да се впускам в показване на покупката си на секси бельо точно сега. Каквото види, това е.

— Хубаво.

Продължихме да боядисваме в мълчание. По едно време аз се обадох:

— Дан?

— Рейчъл?

— Без да искам да звуча неблагодарно, но защо си тук?

Той спря да боядисва, обърна се и рече:

— Добър въпрос. Ами, ходих до един магазин за фотоапарати на Олд Стрийт и се върнах по Ейнджъл Стрийт, а после изведнъж, без да знам защо, се озовах тук.

— Аха. — Забелязах розово петно от боя по бузата му и едва се сдържах да не го изтрия.

— Реших да проверя дали са те пуснали от полицейския участък. — В този момент забеляза розовото петно и върху бялата си маратонка и се наведе, за да го изтрие. — Просто исках да проверя дали си добре.

Е, това е хубаво. Даже много хубаво.

— Но можеше и да се обадиш? Или да изпратиш есемес? — отбелязах.

— Можех — съгласи се той.

Така. Вече беше крайно време да си сложа някакви панталони. Очевидно за непреодолимото желание да съборя Дан по гръб и да проверя докъде би могла да доведе онази целувка бяха виновни единствено новите ми френски гащи.

* * *

Няма съмнение, че обутите панталони допринесоха много за напредването на работата ни. След по-малко от два часа бяхме свършили. Стаята бе напълно розова, такава, каквато винаги съм искала да я виждам. Беше истинско чудо.

Дан си изми ръцете в банята ми, излезе и се подпря на прага.

— Какво ще правиш в събота? — попита.

— През деня или вечерта?

— Вечерта.

— Ами, всъщност организирам рождения ден на Матю. Тук — промърморих и сведох очи.

— Аха — кимна той и бръсна едно изсъхнало петънце боя от тениската си. — Звучи интересно.

— Ако искаш, можеш да дойдеш и ти! — Думите излязоха от устата ми, преди да успея да ги спра. Да те вземат мътните, Червенокоса Рейчъл! Налага се да стана по-внимателна. Цялата тази раздвоена личност започва да намирисва много на „Черния лебед“.

Само дето аз не бях Натали Портман и никоой не смята да ми дава награда, задето полудявам. — Някъде към девет?

— Става — ухили се той и се насочи към вратата. — До събота, Самърс!

Не знаех за какво повече да се притеснявам — за това, че ще го видя в събота, или за това, че бях свръхвъзбудена при тази мисъл. Очевидно се налагаше да предприема сериозни превантивни мерки.

Върнах се в дневната и се вторачих в прясно боядисаните си розови стени. Какво точно се бе случило току-що? Придърпах чантата си от пода и извадих телефона си. С него излезе и листчето хартия с номера на Ашър. Така. И без това трябваше да му се обадя. Мисля, че една прочистваща ума среща с учител по йога в стил Кларк Кент е точно онова, от което имам нужда в момента. Може би. Набрах номера бързо, преди да се бях отказала.

— Ало? — Отговори веднага, което беше много мило.

— Здравсти, Ашър. — Не бях много добра в говоренето. Текстовите съобщения не са измислени случайно. — Обажда се Рейчъл. Запознахме се на онова мероприятие в „Савой“ снощи. — „Където включих пожарната аларма и причиних щети за милиони“ — довърших наум.

— О, здравей! — Не затвори! Даже звучеше щастлив! Нямахше представа, че аз съм психарката, която му е струвала депозита за смокинга. — Не се надявах да се обадиш.

О.

— Но се радвам, че го направи.

О!

— Успя ли да се измъкнеш навреме? Стана голяма суматоха с тази вода.

— О, да. — Добре че не виждаше лицето ми. — Истинска лудост.

— Чудех се дали имаш някакви планове за утре вечер? — попита без заобикалки той. Брей, среща! Нали това ѝ се случва непрекъснато на Емили!

— Нямам — отговорих, полагайки усилия да звуча като флиртуваща жена. В крайна сметка това беше потенциалният баща на децата ми. Божичко, майка ми би умряла от щастие, ако ѝ кажа, че се омъжвам за учител по йога! Въпреки че, като се има предвид, че още не сме били на нито една среща, май слагах каруцата преди коня.

— Страхотно! — Вече със сигурност звучеше щастливо. — Имам един урок в Айлингтън, та си помислих, че може би би желала да дойдеш и да ни видиш.

Така ли? Значи си е направил труда да дава на Емили телефонния си номер, за да може да ме вербува за часовете си по йога? Съжалявам, мамо.

— А след това бихме могли да излезем и да пийнем някъде?

Аха, значи все пак сватбата не се отменяше!

— Звучи прекрасно! — излъгах най-нагло аз. Пиенето звучеше фантастично, йогата — истинско мъчение. — Нямам търпение да се видим!

Той ми каза в колко часа и къде и затворихме телефоните. Хммм, среща на йога. Идеята или беше страхотна — големи възможности за докосване и за разказване после на децата, или ужасна — аз бих могла да завърша на мускулни релаксанти, а после да имаме деца само защото той се е оженил за мен от чувство на дълг, задето ме е наранил и изложил. О, не, май пак слагах каруцата пред коня.

Така и така бях загряла, проверих си профила във фейсбук за някакво ново съобщение от Итън. За моя изненада такова имаше.

„Пак здравей! Не мога да повярвам, че още не си се омъжила! А все още си невероятно сладка — би ли ми припомнила защо така и не тръгнахме заедно? Би могла да бъдеш първата ми целувка вместо онази Верити Смит. Виждала ли си я наскоро? Не особено приятна картинка.

Извинявай. Не е много любезно от моя страна. Но наистина е гадно, че не си с някой готин тип. Ако аз не бях тук, а ти — там, със сигурност щях да те поканя да излизаме. Мислила ли си някога за емигриране? Торонто е страхотен град!“

Очевидно не бях мислила за емигриране в Торонто, но на този етап вече мислено си събирах багажа. Бих могла да живея и в Канада. Какво, ако е малко студеничко! Какво от това, че там не познавам никого друго, освен любовта на моя живот? Пък и беше достатъчно близо до Ню Йорк, където бих могла да си намеря високо платена работа... Не че там няма да има такава. Не че хората в Канада не носят грим и не четат списания, нали така? Поне Емили го прави. А тя е родена канадка. На теория.

Накрая се отказах да мисля и отидох да си взема една вана. Размислих се за списъка си. Надявах се, че Вероника ще бъде достатъчно упорита, за да ми уреди онази работа в Сидни. А писането на писмо до Саймън ще изисква ниво на концентрация, което постигам само когато съм в по-стабилно състояние на духа. Или в по-нестабилно. Едното или другото. Значи ми оставаше единствено да си намеря кавалер за сватбата на баща ми и да скоча с бърнджи. Или нещо подобно. Не знаех кое от двете е по-стресиращо. Не че нещо бе по-стресиращо от факта, че не можех да престана да мисля за Дан. Потъвайки в пяната на ваната, аз се постарях да не си представям задника му, докато се навеждаше да топне четката си. Да, бърнджи скокът определено би бил по-лесен от това.

* * *

Беше петък. Боже, колко неща могат да се случат за една седмица! Емили и Матю най-сетне бяха изплували, за да ми пожелаят успех със срещата. Емили тъкмо изпращаше съобщение на Пол, докато си похапваше пилешко, а Матю изпращаше съобщение на „никого“, докато се опитваше да си направи най-добрата снимка на новата си татуировка, за да я пусне във фейсбук (казваше фейсбук, но аз бях сигурна, че говореше за „Гриндър“). За съжаление, на нито един от двамата не им се идваше на йога с мен. Матю обаче бе така добър да ми даде назаем килимчето си за йога, а Емили — да ми остави презервативи до леглото.

Както и можеше да се очаква, автобусът закъсняваше, което означаваше, че успях да стигна за часа по йога точно в последния момент. Ашър вече седеше в средата на стаята. Погледна ме с облекчение и започна:

— Добър вечер на всички! — Междувременно аз едва не извадих очите на двама души, докато опъвах килимчето си. Ашър беше доста готин, въпреки че очилата му ми липсваха. Надявах се да ги сложи за срещата после. — Нека започнем вечерта с три пъти „Оммм“, а след това да успокоим умовете си!

Затворих очи и си поех дълбоко дъх, но гласчето в главата ми отказа да ме слуша. Вместо да напява „Оммм“, то досадно шепнеше

нещо, което звучеше по-скоро като: „Господи, това наистина ли се случва?“.

„Да, мозъче — отговорих му тъжно. — Наистина.“

И така се започна най-ужасяващото ми преживяване, включващо половин урок лежане в поза мъртвец, през която плачех тихо, и другата половина — в старание да скъсам сухожилията си, при което плачех високо. Няма нужда да казвам, че след това ми се наложи доста да лъжа, докато отговарям на въпросите на Ашър за прекрасния му урок.

Добре, че в крайна сметка реши да ме заведе на бар. Разказах му за изпълнението си с Ана и той възкликна:

— Брей! Аха! Това е... хммм... Да. — Многословен, няма що.

И надигна третата си бира. За учител по йога не пиеше малко. Минус за него като кандидат за баща на децата ми.

— Да поръчам по още едно? — попитах, само и само да се махна.

— Ами... да. Може.

Докато чаках на бара за моята чаша червено вино и неговата бира, аз се обърнах към нашата маса. Изглеждаше ми много утихнал. Но пък защо не. Не може да е лош човек, щом преподава йога, нали така? Нарочно го бях довела в „Лексингтън“ — надявах се, че ако сухожилията ми окончателно откажат, поне ще мога да допълзя до нас. Барманът Джейми ми кимна усмихнат и ми подаде питиетата.

— Всичко наред ли е, Рейчъл? — попита и пое двайсетачката ми.

— Не е зле — върнах му усмивката аз и си взех рестото. — Тежка вечер, а?

— Не чак толкова. Горے има оркестър, така че тук тази вечер е по-спокойно. Нова звезда, а? — кимна по посока на Ашър, който си играеше с телефона.

— Ами, не точно. Това е един нов... приятел — отвърнах смутено. — Ние със Саймън скъсахме.

— Ясно. Но този ми се вижда доста голям бързак. Има ли нужда да се намесвам?

— Засега не, не мисля. Струва ми се мил човек.

— Дано — за негово добро е — кимна барманът, усмихна се накриво и се премести по-нататък, за да сервира на следващите клиенти. — Щом се забавляваш.

Хммм, забавлявах ли се наистина?

— Е, откога се занимаваш с йога? — попитах, докато поднасях на Ашър бирата му. Дългите му крака бяха сгънати под стола, килимчето за йога беше навито и поставено до него.

— Наздраве! Ами, вече от две години — отговори той и бутна очилата си назад. — Много ми харесва.

Кимнах. Хубаво. Здравословен начин на живот.

— А какво те накара да започнеш?

— Всъщност в йогата ме вкара бившият ми — призна си той, отпивайки от бирата си. — Той беше играл години наред и стана ясно, че ако искам да бъда с него, трябва да се заема и аз с йога. Обаче днес се радвам, че го направих, и вече съм много по-щастлив, че останах с йогата, а не с него!

Усетих как очите ми се разширяват въпреки гласа на здравия разум. И много бавно изплюх глътката вино обратно в чашата си. Не знам защо, но не бях в състояние да я глътна.

— Говориш за *твоя бивш*? В *мъжки* род? — Надявах се гласът ми да не звучи толкова пискливо в реалността, колкото бе в главата ми.

— О, да, това не е проблем, нали? — попита той.

Ни най-малко. Само дето един грамаден бог на йогата се материализира във въображението ми, приведе се над Ашър, за да го целуне, докато измислените ни деца пицяха: „Защо, тате, защо?!“.

— Не, никакъв — промърморих. И този път успях да пийна от виното. — Абсолютно никакъв.

— Радвам се. Беше много отдавна всъщност.

Да, няма проблеми. Че кой мъж в наши дни не е обратен? Освен баща ми, разбира се. Тук голяма точка за майка ми.

— И след това изкарах курса за учител по йога — продължи той. — Не мога да повярвам, че нещо толкова случайно накрая осмисли живота ми.

— Мисля, че те разбирам — кимнах и пак отпих от виното си. — Наистина.

— Радвам се.

После се отпуснахме на столовете и се загледахме нанякъде. По едно време той стана и попита:

— Онова там нали е тоалетната?

Кимнах, все така вторачена напред, без да казвам нищо. Стоях като вцепенена. Е, значи онази поза на труп все пак се оказа от полза.

В мига, в който той изчезна в тоалетната, аз извадих телефона си и изпратих на Емили уговореното ни съобщение за „веднага ме махни оттук, помощ“. Писна ми. Дойде ми до гуша.

Оказа се обаче, че имам и съобщение от Дан. Сигурно иска да ми каже, че е размислил и няма да дойде. Ана сигурно го е хванала пак за топките и го е върнала на мястото му.

„Утре да донеса ли нещо?“ — гласеше съобщението.

Ха, много сладко! Почувствах се перверзно поласкана. И отговорих: „Само себе си. И пиячка. Много“.

— Проверяваш си съобщенията ли? — чух изведнъж гласа на Ашър до себе си. — Или просто уведомяваш приятелите си, че не съм сериен убиец?

— Последното още не го знам, нали? — Не, наистина не желяех да седя повече с този гол майстор на йога оргиите. — Просто получих съобщение. — И размахих телефона си във въздуха кат доказателство.

— Нещо интересно?

— Не, просто един приятел — смотолевих. — Един колега точно.

— И той ли е гримьор?

Реших, че възторгът в очите му, когато си представи мъж гримьор, бе твърде голям за бисексуален учител по йога.

— Не, фотограф е — поясних. — Работим за една и съща агенция.

— Никога досега не бях срещал гримьор — отбеляза Ашър. — Не мога да си представя по цял ден да червиш устните на хората. — Усмихнах се учтиво и изгълтах половината от чашата си. Или това, или щях да запокитя чашата към него, а не исках да правя сцени. — Но не мога да разбера какво толкова му е хубавото да покриваш лицето си с боклуци. На всичко отгоре викат на гримьорите „художници“! Не мислиш ли, че истинските художници ще се обидят, като го чуят?

— Не — гласеше краткият ми, просъскан през зъби отговор.

— Но пък винаги съм си мечтал да бъда фотограф. Ето. — И ми показва най-незабележителната снимка на Лондон от мост „Ватерло“. — Винаги съм имал добро око за тези неща.

Не си спомням вече колко пъти съм виждала Дан как се справя с фотографите аматьори. Как ги изрязва само с един поглед. Обикновено това е покровителствена усмивка или учтив смях. Вече ми ставаше

ясно — според Ашър и двамата имахме професии, в които всички останали се смятаха за специалисти.

— Мисля, че тази работа е много по-трудна, отколкото хората съзнават — изрекох дипломатично. — Дан наистина е талантлив. — Спомних си снимката в галерията. Да, той наистина имаше око да създава шедеври. Когато не снимаше Ана по гащи, разбира се.

— Може. Ако не бях принуден да си намеря работа, сигурно щях да уча фотография — промърмори нацупено Ашър. — Защото това не е нещо, което може да те издържа, не мислиш ли? Ако на някой му провърви, това си е жив късмет!

— Нищо подобно! Това няма нищо общо с късмета! Да бъдеш фотограф не е въпрос на късмет! Изискват се години чиракуване, учене на техники и работа с все ново и ново оборудване. Без да броим дългите часове работа и пътуването. А ако си толкова добър, колкото е Дан, спокойно можеш да се издържаш и с фотография!

Ашър вече изглеждаше окончателно вбесен.

— Същото важи и за гримьорите — промърморих в чашата си. Телефонът в чантата ми беше все така тих. Но какво, по дяволите, прави Емили? Ако изпраща съобщения на брат ми, когато трябва да ме спасява от килията, в която ще вляза, след като пребия този тип пред мен, ще си има големи неприятности. — Нещата са малко по-сложни от обикновено червене на устните на хората.

— Разкажи ми — промърмори той и демонстративно погледна часовника си.

— С удоволствие, обаче приятелката ми току-що ми изпрати съобщение и вече трябва да тръгвам! — отсякох внезапно, изправих се рязко, метнах чантата си на рамо и с нея съборих чашата си с вино. — Благодаря за вечерта.

— Приятелката ти наистина ли ти изпрати съобщение? — запита той и също се изправи. Но не изглеждаше особено изненадан.

— Не! — просъсках аз и се стрелнах покрай него. — Чао!

— Забрави си киличето за йога! — провикна се той през целия бар.

— Не ми пука! — провикнах се и аз.

Кое си беше съвсем вярно, докато не излязох навън и не си спомних, че киличето за йога всъщност не беше мое и че сега дължа на Матю двайсетачка. По дяволите!

Най-добрата първа среща на света, няма що.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Аууу, колко добре ме познаваш! — разкрещя се Матю, опитвайки се да надвика музиката, и размаха доволно подаръка си. — Може ли да ги сложа?

— Презервативите — не. Компактдискете в плейъра — да — отговорих аз.

Партито по случай рождения ден на Матю вървеше по-добре, отколкото бях очаквала. В отчаянието си да изтрия изцяло спомените от предишната вечер аз бях хвърлила всички сили в планирането на събитието. Кухнята бе пълна с абсурдни количества алкохол, с много повече храна, отколкото гостите биха могли да изядат, а освен това се бях сетила да извадя и коледните лампички, които създаваха допълнителна атмосфера. И всички очевидно се забавляваха. Матю беше започнал да се изчерпва, Емили се справяше превъзходно със задачата си на втора домакиня, като се грижеше всички чаши да бъдат пълни, а аз не се бях паникьосала нито веднъж. Точка за мен!

— Е, какво прави днес? — запитах рожденика, присядайки на дивана до него. Не подкачаше от щастие както би могло да се очаква. Кое то не беше добре. — Не си много на себе си.

— Така ли? — погледна ме стреснато той. — Извинявай, разсеян съм.

— Да, виждам. И тъкмо това ме притеснява — отбелязах и разроших косата му. Предположих, че страда, защото това беше първият му рожден ден без Стивън. — Добре ли си? Добре ли ти мина денят?

Без да отлепя очи от телевизора, той отговори:

— Ами, спях, погледах телевизия, къпах се. Какво прави онзи висок тъмнокос красавец в кухнята?

Говореше, разбира се, за Дан. Той беше пристигнал точно в девет часа с бутилка уиски, бутилка водка и каса бира. Не може да се каже, че не умееше да изпълнява заповеди. И въпреки това от мига, в който бе прекрачил прага ми, почти не бяхме говорили. Все повече имах усещането, че оня ден бях изтълкувала погрешно ситуацията — че той

просто се е опитвал да се държи любезно и приятелски с мен, защото съм зарязана. И не може да се каже, че тази мисъл не ме успокояваше.

— Бях забравил колко красив е всъщност — добави Матю, наливайки и на двама ни по едно уиски. Отдавна се бе отказал от вариантите бира и вино в полза на твърдия алкохол.

— Но да се върнем на теб, рожденико! — Уискито си го биваше. — Наистина ли нещата при теб са наред? Струваш ми се малко поувесил нос. Искам да кажа, повече от обичайното.

— Да, знам, аз съм нещастно копеле — изгълта на един дъх той чашата си и си наля ново уиски. — Просто... нали знаеш... на рождения си ден човек често се натъжава.

— В такъв случай си гледай порното и мълчи! — изкомандвах го аз, целунах го по темето и се запътих към кухнята в търсене на чипса. Партито беше от класа.

— Матю забавлява ли се? — запита Дан, когато се вмъкнах покрай него. Тази вечер тоалетът му включваше индиговосини дънки, бяла риза на тесни ивици, бледосин кашмирен пуловер с остро деколте и тънка черна вратовръзка. Не можех да не призная, че изглеждаше много добре. Макар да се питах дали не му е малко топло така. Аз пък бях облечена в новата си безръкавна, небесносиня копринена рокля и се чувствах на седмото небе.

— Нали си е дете, вече е доволен, защото му разреших да си пусне дивидитата — отговорих и надникнах обратно в дневната. Знаех, че Матю не би желал да го връщам към сърцераздирателната му раздяла, затова си мълчах. — Ами ти?

— Аз ли? Говорех си с Емили. Изглежда приятна жена. Така де, когато не се бие с гаджето ми.

— Такава си е — отговорих. Гадже ли? Пак ли са се събрали? Хммм. — Да знаеш дали не е останал някъде чипс?

— Даже е много секси — поясни Дан и вдигна ръка към горната лавица, където бе скрил чипса.

— Такава си е. — Няма начин да е дошъл на партито ми само за да набие най-добрата ми приятелка, нали така?

— Но ти няма нужда да ревнуваш — допълни, свали чипса и ме погледна право в очите, допълвайки: — Защото ти си по-секси от нея.

Задавих се с парченцето чипс и се закашлях.

— Рейчъл! — провикна се Матю от дневната. — Някой звъни!

— Тогава му отвори — отговорих, без да свалям очи от Дан.

— Аз гледам порно! — провикна се в отговор той. — Пък и нали аз съм рожденикът!

— Аз ще отворя — рече Дан и ме хвана през кръста, плъзвайки се в тясното пространство до мен. Ха, пак онова странно чувство на затопляне. Крайно време е да престане да ме докосва. Или пък да го прави по-често. Не знаех кое от двете искам. Уискито ме правеше крайно нерешителна.

— Партието е страхотно — отбеляза Емили, заемайки мястото на Дан в кухнята. — Толкова много гости!

— Изненадана ли си? Аз съм много популярна.

— И пак си облечена с рокля — прегърна ме лекичко тя, огледа се дали някой не я гледа и налага цяла шепа печени фъстъци. — Много е красива!

— Благодаря! — завъртях се щастливо, за да ѝ покажа роклята си в пълния ѝ блясък. — Да си призная честно, започнах да поизчерпвам новите си тоалети, но и не ми се обличаше нищо, което оцеля след разчистването. Там няма нищо подходящо.

— Старите ти тоалети не бяха подходящи дори за доене на крави — отбеляза тя. — Сред тях имаше тъкани, които дори аз не знаех какви са.

Спрях въртенето си, пъхнах ѝ в устата една от любимите ѝ бисквитки със сирене чедър и заявих:

— Обаче сте изхвърлили вълненото ми палто. По-точно — единственото ми палто.

— Рейчъл, скъпа — изфъфли тя с пълна уста, — то не беше вълнено. Никога не беше помирисвало овца. А дори и да беше, сигурно щеше да се измъкне от раменете ти, за да отиде да огледа онова пухкаво нещо на четири крака и после да те пита защо то вика „бе-е-е“.

— Обаче вече нямам палто — промърморих. — А за теб се радвам, че днес си избрала небрежния вид.

За партието на Матю Емили определено беше прекалила. Нямам представа обаче как, въпреки цялата си модна мъдрост, приятелката ми бе решила да съчетае яркочервени панталонки на пайети, черни мрежести чорапи и отпусната тениска, която падаше от рамото ѝ точно толкова, колкото да разкрие новата ѝ татуировка. Блестящата ѝ

кестенява коса беше петорно по-обемна от обикновеното, няколко от къдриците ѝ падаха небрежно на рамото ѝ, а онези черни сандали на платформи, които се виждаха до дивана, сигурно бяха нейните. Приличаше на високо платена проститутка.

— Реших за разнообразие да пробвам нещо ново — отговори тя и погледна към дневната, където Дан седеше в другия край на дивана, максимално далече от Матю, и се преструваше на заинтригуван от онова, което вървеше по телевизията. Което, независимо от сексуалната ориентация, беше наистина интересно. Никога не бих допуснала, че в една гореща вана могат да влязат толкова много хора. Сигурно полагат огромни усилия да се притискат един о друг, за да има място за останалите. — Между другото, говорихме с Дан.

— Сигурно е било интересно — промърморих и добавих: — Да знаеш къде е майонезният сос?

— Той вече не ходи с Ана — продължаваше тя, без да ме изпуска от поглед. — Както разбрах, имали са жесток скандал след... ами, след като ти пушна върху главата ѝ пожарната аларма, а аз я цапардосах в лицето.

— Каква трагедия! — Интересно как е успяла да му измъкне всичко това за броени минути? Онзи ден престоя толкова време при мен, помагайки ми да боядисваме, а аз въобще не успях да схвана какво става между него и Ана. — И всичко това ти го каза той? Със същите думи?

— Ами да. Още не мога да повярвам, че и той е тук тази вечер — сви рамене тя. — Между другото, хипотетично погледнато, ако той си падаше по теб, ти би ли си паднала по него?

— Ако искаш от мен разрешение да го пробваш, позволи ми да ти напомня, че се съгласи да бъдеш дама на отвратителния ми брат за сватбата на баща ми, както и че Дан е голям женкар!

Предпочетох да не обръщам внимание на факта, че току-що се почувствах така, сякаш се бях наръгала в корема с ръждясал нож за масло.

— Нямах предвид аз — поясни тя, за да намигне свалчески на Пийт — съседът ми по етаж и местен пощальон на средна възраст, който влезе в кухнята, за да си вземе нещо от хладилника. Горкичкият, едва не получи инфаркт! — Ти!

— Ама това е Дан! — вдигнах ръце аз, за да подчертая абсурдността на онова, което ми предлага. — Дан, с когото работя години наред! И с когото сме приятели. Така че не мога да си представя да имам нещо с него!

— Е, и? — не се отказваше най-добрата ми приятелка. — Нещата се променят. Ти също се променяш. А което е най-важното, той е висок, разкошен и ти е под ръка! Тук!

Е, не можеше да се отрече, че в тези думи има някакъв смисъл.

— Не можеш да си представиш как мечтая да заровя пръсти в косата му! — въздъхна Емили и подръпна собствените си къдрици. — Ами очите? Божичко, какви очи, Рейчъл! Огромни кафяви очи! Само не ми казвай, че не ти си е искало да ги видиш над себе си!

— О, я стига! Не виждаш ли, че ям?! — Брей, от мен би излязло страхотен политик. Донякъде.

— Рейчъл! — провикна се Хелена, съседката от горния етаж, появявайки се на прага на кухнята с бутилка водка. — Защо имам чувството, че на стената пише „Саймън е мръсник“? — Честно казано, аз също имах подобно чувство, но се опитвах да го игнорирам.

— Да, май има нещо такова — свих рамене. — Не успях да го скрия добре и като че ли ще се наложи да ударя още един пласт боя на стената.

— Свирни, ако имаш нужда от помощ — провикна се Дан през стаята. — Не я бива много в тази работа — поясни на останалите.

Божичко, през цялото време ли ни е слушал? А дали е чул какво ме попита Емили?

— Нищо подобно — побързах да го контрирам. — С ръбовете се справих съвсем сама!

— Щом казваш — подвикна той и се обърна към Матю, за да продължи разговора си. Аз пък се обърнах към Хелена с бузи, малко по-червени от преди.

— От фейсбук разбрах, че сте скъсали — промърмори леко притеснена тя. — Ти добре ли си?

Хелена беше страхотна съседка. Събираше ми пощата, когато отсъствах, никога не пречеше с излишни шумове отгоре и винаги имаше под ръка прясно мляко и чай. Но въпреки че бе красива и преуспяваща жена, тя все още не бе в състояние да си намери мъж, а

наближаваше трийсет и осем. Предвид начина, по който зяпаше Дан, бих казала, че свенливостта не е сред причините за самотния ѝ живот.

— Напълно. — Нямах желание точно сега да навлизам отново в историята с моята раздяла. Все пак вечерта бе на Матю.

— Някой път ще трябва да излезем заедно — намигна ми приятелски тя. — Освен ако вече не си продължила напред! — допълни и кимна към Дан.

— Не, засега съм съвсем официално необвързана — отговорих. — А той е просто колега.

— Прекрасно — изломоти тя и ме прегърна. — Никой не знае повече за самотния живот от мен. Откакто се помня, съм сама, скъпа. Така че ще ти покажа всички спасителни сламки.

Приех с усмивка думите ѝ. Хммм, откакто се помни, е сама. Успокояваща мисъл.

Телефонът ми иззвъня, уведомявайки ме, че имам съобщение. Грабнах го, минах покрай гостите, насъбрали се около дивана и вперили очи в порното, и се насочих към спалнята си. Съобщението беше от Итън. Малко преди купона му бях отговорила на предишното съобщение с предупреждение, че трябва да внимава какво си пожелава, защото аз като нищо бих могла да отскоча до Торонто в някоя командировка. Не че имаше такава вероятност, но исках да проверя реакцията му.

„Здрасти! Надявам се, че съботният купон е във вихъра си! А моят ден мина много тежко. Имаше един инцидент с обой, превърнат в лазерен меч... Дълга история. Понякога не е много лесно да си учител.“

Сладур.

„Питаш ме защо съм сам. Добър въпрос. Предполагам, че не знам отговора, иначе нямаше да бъда сам, нали така? В интерес на истината, до началото на тази година имах много сериозна връзка, но нещо не се получи. Тя продължи напред, а аз не пожелах. И така дойде самотата. Но не мисля, че ми се отдава. Ако ми се отдаваше, щях да имам по-вълнуващи планове за събота вечер, отколкото да си седя вкъщи с кучето и да гледам телевизия. Някакви по-вълнуващи планове при теб, заради които да завиждам?“

Втъкнах косата зад ухото си и започнах да пиша отговора. Емили би била ужасена — за нищо на света не можеше да си представи да

отговори на мъж веднага. Но той беше толкова сладък! Как е възможно все още да е толкова сладък? Искаше ми се да звучи интересна и забавна, но не чак като луда купонджийка. Реших обаче да запазя инцидента от „Савой“ за себе си. Божичко, писането на писма било много трудна работа! Как изобщо хората успяват да се запознаят по интернет?

„Здрасти! Честита събота!“

„Браво!“ — поздрави ме Червенокосата Рейчъл. Но този път се надявах писането да не ми отнеме цял час като днес следобед.

„Тази твоя работа никак не ми харесва — обои като лазерни мечове! Плащат ли ти вредни? В момента у дома има купон за рождения ден на един мой приятел. Сега той седи на дивана и гледа гей порно, докато всички останали се надпреварват да му носят пиене. Мисля, че се забавлява.“

И тук вече не знаех как да продължа. Какво да добавя, без да включа времето и да го питам какво ще вечеря? И трябва ли изобщо да продължавам? Знаех, че е безсмислено, че имейл флиртовете на дълги разстояния никога не завършват добре, обаче още не бях готова да се откажа от вълнението, което ме изпълваше при всяко иззвъняване на телефона.

„Да си стоиш къщи с кучето ми звучи много приятно за събота вечер. Особено в сравнение с рожден ден, включващ гей порно. Надявам се, че и ти имаш същите интересни планове за уикенда?“

Изпратих го, преди да съм си дала време да размисля, а после се излегнах за малко на леглото. Обичах приятелите си и ми харесваше, че всички са се събрали тази вечер тук, но имах нужда да остана мъничко сама. Чувствах се много изтощена. Да бъдеш сама не било никак лесна работа. Цялото това организиране на парти, правене на татуировка, пищене по супермоделите, ходене на йога, излизане с идиоти, бягане, рязане и боядисване на косата, нарушаване на закона, продаване на невероятно рядката грамофонна плоча на бившето гадже и после похарчване на всичките пари за дизайнерско бельо, плюс боядисване на апартамента — и всичко това само в рамките на една седмица, ми идваше малко повече.

— Какво правиш? — надникна в стаята ми Емили.

— Нищо.

Емили се хвърли до мен и промърмори:

— Удобничко.

— А сега и доста широко — добавих и се протегнах.

— Това е една от основните причини, поради които не позволявам да остават при мен за сън — поясни мъдро приятелката ми. — Правилото ми е: „Викай им такси, преди да им е станало прекалено удобно при теб!“.

— Вземам си думите назад — промърморих с притворени очи. — Ти и брат ми сте родени един за друг.

— Ха! — възкликна тя. — Ще видим.

Замълча, а накрая попита:

— Всичко наред ли е? Имам предвид с теб?

— Да. Или поне така мисля — отговорих, без да си правя труда да отварям очи. — Просто имах нужда от малко почивка.

— Много се гордея с теб! — стисна лекичко ръката ми тя. — Справяш се като професионалист!

— Какъв по-точно?

Но преди да успее да ми отговори, телефонът на леглото между нас зазвъня.

— Международен номер — отбеляза Емили, изправи се и се измъкна. — Мале мила!

Изправих се рязко. Международен номер ли? Възможно ли е...

— Ало? — изрекох с разтуптяно сърце и пресъхнала уста.

— Рейчъл?

Беше Саймън. Точно осем дена, почти до секундата, откакто ме бе зарязал.

— Здравсти — прошепнах и ми се прииска да му затворя. Или да се разпищя. Но продължих да слушам.

— Цяла седмица се каня да ти се обадя — започна бавно той. — Да проверя дали си добре.

— Днес е рожденият ден на Матю — рекох. Бях твърдо решена да изляза от тази ситуация здрава и читава. Но къде е Червенокосата Рейчъл, когато толкова ми трябва? — Имаме парти.

— В такъв случай го поздравя от мен. — Смутено изкашляне. — Виж какво, днес говорих с един агент по недвижими имоти. Относно продажбата на апартамента.

Вече урежда продажбата на нашия дом? Стиснах здраво телефона, без да казвам нищо, и го усетих как се сгорещява все повече

и повече до ухото ми.

— Но ако искаш да откупиш моя дял, можем да поговорим. — Същият хладен тон, с който бе говорил при последния ни разговор. — Предпочитам да оправим този въпрос колкото е възможно по-скоро.

В подобни моменти красноречието никога не е било сред силните ми страни. Както бе доказала случката с Ана, никога не съм била от жените, на които им хрумват точните реплики в точните моменти. Вярно, че обикновено промърморвах нещо, но точно сега не ми хрумваше нищичко. Затова направих единственото, което можех да направя — затворих му. Точно сега няха сили да се справя с този проблем.

— Може ли да вляза? — надникна Емили. — Итън ли беше?

— Саймън — прошепнах, вторачена в стената. — Искане да продаде апартамента.

— Мръсник! — просъска приятелката ми. — А ти какво му отговори?

— Затворих му.

— Браво на теб! — кимна ми тя. — А какво смяташ да правиш по този въпрос?

— Виж какво, в момента тук има рожден ден, нали? — промърморих и се опитах да дойда на себе си. Нямаше да му позволя да ми проваля вечерта. — Давай да вадим тортата!

— Съгласна! — плесна с ръце Емили и оправи роклята ми. — Изглеждаш прекрасно тази вечер! А онзи идиот да си гледа работата!

— Така е. Да си гледа работата! — повторих, а после още няколко пъти наум. Успокояваща мисъл.

* * *

— Честит рожден ден! — викна Емили, загаси лампите и свещите, подредени върху моя чийзкейк, осветиха стаята. Тя го вдигна високо. И имаше защо. Това бе първият ми сладкиш от много време насам. Надявах се да става за ядене.

Гостите като че ли бяха пооредели от последния път, когато ги видях, но поне Дан беше все още тук. Приклучен в един ъгъл от Хелена. Джереми го играеше най-добра гей дружка на Матю и следеше

чашата му винаги да е пълна. Всички се усмихваха. Да, купонът си го биваше.

— Откъде взе това? — Реакцията на Матю към моите домакински умения не беше такава, каквато очаквах. — Надявам се, че си взела рецептата.

— Тя го е правила, глупчо такъв! — разсмя се Емили. — Така че сега млъквай и яж!

— Ама ти не можеш да направиш и чай! — възкликна той, но се подчини.

Всички затаиха дъх, когато той хвана вилицата, за да си набоде парченце. С вид на мъченик си напълни устата и започна да дъвче. По едно време промърмори:

— Хммм, никак не е зле. Даже много добре.

Стаята се изпълни с колективна въздишка на облекчение. Всички бяха доволни, че рожденикът не е отровен.

— Браво на теб, Рейчъл! — обади се по едно време Джереми, докато дъвчеше. — Късметлия ще бъде онзи, който те вземе. От теб ще излезе добра съпруга.

— О, благодаря! — усмигнах му се с най-блестящата си усмивка аз. — Но сега ви моля да ме извините.

И се запътих директно към банята. Където нададох най-сърцераздирателния вой, на който бях способна. Вой, какъвто не бях чувала, откакто Матю си прави татуировката. Присъстващите в стаята ми отговориха с колективно замълчаване.

— Ама и уста имаш, Джереми! — чух писъка на Емили, а след това нейна доста по-спокойна версия попита до вратата на банята: — Рейчъл? Добре ли си там?

— Не съвсем — отговорих от елегантното си място върху тоалетната.

И започнах да развивам ролката тоалетна хартия, докато накрая не запратах всичката скъпарска трипластова ароматизирана хартия, купена специално за случая, на пода.

— Може ли да влезем?

— Май не е препоръчително.

— Хелена казва, че искала да пишка.

— Хелена може да си се качи у тях и да си пишка в нейната тоалетна. — Божичко, гласът ми започваше да звучи маниакално!

Отвън се чу някакво мърморене, последвано от стъпки, тряскане на врати и още мърморене. Аз реших, че в момента приоритетната ми задача е да навия тоалетната хартия обратно на рулото.

— Рейчъл! — провикна се пак Емили. — Матю и Джереми искат да потанцуват, така че всички отиват в „Попстарз“.

— Всички ли? — Опитах се да си представя пощальона Пийт наред разгорещени гейове. Е, човек все пак не може да познава напълно съседите си.

— Да. Обаче на мен ми се спи и смятам да остана тук, за да довършим чийзкейка. Стига да е останало от него нещо, де.

Това беше най-дипломатичният начин, по който можеше да каже, че ще остане, за да ме пази да не се самоубия, както и че имам за какво да живея, защото мога да правя хубав чийзкейк.

— Не, върви — изгъгнах. — Ще се оправя.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Ако искаш, после можеш да дойдеш.

— Ще видя — измъгнах.

— Хубаво. До скоро тогава.

Изчаках да чуя затръшването на входната врата и се изправих. Намирах се наред море от тоалетна хартия. Червената Рейчъл ме погледна на кръв в огледалото, докато отворях вратата. Огледах се. Навсякъде празни чаши, кутийки и хартиени чинийки. Останките от купон са най-депресиращото нещо на света. Трябваше да почистя. Трябваше да съблека тази рокля, за да почистя. Смъкнах ципа на гърба си и роклята се свлече в краката ми. В мига, в който се измъкнах от синята локвичка на пода, чух в коридора стъпки.

— Боже господи! — извика Дан, застанал на прага на дневната. Веднага сложи ръце на очите си. Запитах се дали е добре, задето стоя пред него в най-палавото си бельо, което купих преди няколко дена. После той смъкна ръце, съблече пуловера си и ми го хвърли.

— Съжалявам — промърморих, докато се напъхвах в мекия пуловер. — Мислех, че всички са заминали.

— Забравих си ключовете — рече той. — А и вратата не беше затворена добре.

Кимнах. Неловка ситуация.

— Добре ли си?

Вдигнах очи. Глупав въпрос.

— Исках само да знаеш, че заслужаваш много повече от това! Ти не си някоя си преждевременно остаряла домакиня! И не си отегчителна! Ти си невероятна, възхитителна!

— Невероятна ли съм? — изгледах го слисано.

— Разбира се! И мисля, че не е необходимо да си седиш вечно вкъщи и да приготвяш чай на гаджето си. Цялата тази работа с раздялата може да се окаже полезна за теб.

— Може — промърморих и се опитах да смъкна пуловера до коленете си. — Но може и да ми е приятно да правя чай на гаджето си. — Нищо, че за пет години съжителство със Саймън не го бях направила нито веднъж.

— А може би просто трябва да дойдеш в Сидни с мен! — допълни Дан. — Никой от гримьорите, предложени до момента, не става.

Вярно бе, Сидни! Нали идеята беше такава? Огледах се. В стаята все така цареше сумрак. Единственото осветление бяха свещите върху тортата на Матю.

— Говорих с Вероника — промърморих. — Мисля, че е решила да ме предложи.

— Няма начин да не те изберат. Ти си една от най-добрите в бранша! — отсече той, напускайки прага. Направи няколко крачки към мястото, където стоях, потънала в пуловера му. Наистина бях доста нисичка.

— Освен това си много забавна — продължи. — Ти си умна, непредсказуема и с малко обучение би могла да станеш свестен помощник бояджия.

Не знаех какво да кажа.

— Благодаря!

— И не е необходимо да отмяташ нещата по списък, за да се справяш страхотно с живота! — Вече беше доста близо до мен. Достатъчно, за да забележа, че не се е бръснал. Достатъчно, за да забележа тъмните кръгове под очите му. Достатъчно, за да усетя аромата на шампоана му. — Гарантирам ти, че преди да си успяла да мигнеш, ще си имаш ново гадже!

Мигнах.

И тогава Дан ме целуна.

Беше кратка, мека и нежна целувка, но аз се паникьосах. Поставих ръка върху устата си и го погледнах ококорено. Това вече бе истинска целувка, а не като онова в „Савой“. Истинска целувка по устните. Но Дан не помръдна. Стоеше си там и ме гледаше с големите си кафяви очи, със сочните устни и шоколадовите къдрици, галещи бузите му. Не се извини. Не каза нищо. Само хвана ръката ми, свали я нежно и пак ме целуна. И този път не го спрях.

Ръката, която не държеше моята, се плъзна по бузата ми, а после пръстите ѝ обгърнаха лицето ми, за да преминат галювно към косата ми и да се сплетат с нея. Устните му бяха меки, а нежните му целувки бързо преминаха в нещо друго, усетили реакцията на тялото ми. Обаче моят мозък си беше все още в банята, опитващ се да измисли как да върне тоалетната хартия обратно върху ролката ѝ. Не че ми пукаше къде точно се намира хартията. В момента услугите ѝ не бяха необходими. Ръцете ми се издигнаха и обгърнаха врата му, пръстите ми потънаха в косата му, краката ми се вдигнаха на пръсти, за да достигна по-добре целувките му. Но това беше истинска лудост! Аз целувах Дан! Сърцето ми биеше силно в ушите ми, твърдо решено да заглуши гласа в главата ми, който не се уморяваше да повтаря, че всичко това е много глупаво и че се дължи единствено на уискито, и че на сутринта ще съжалявам. Но не можех да намеря думите, с които да накарам Дан да спре. А и не исках да спира.

Вместо това се оставих да ме повдигне нагоре към себе си и да ме бутне нежно върху големите пухкави възглавници на моя диван. Топлата му тежест се настани върху мен. Устните му все така не се отлепяха от моите, обаче ръцете му започнаха странно пътешествие. Плъзнаха се под неговия мек като милувка пуловер и се настаниха на кръста ми. В началото.

— От толкова време си мечтая за това! — прошепна той и плъзна устни от ухото ми чак до врата ми. Аз все още не разполагах с никакви думи, ала накъсаният ми дъх бе достатъчно красноречив. После ръцете ми неохотно напуснаха косата му и преминаха към широките му рамене, обгръщайки мускулите му. Разнасянето на цялото онова фотографско оборудване наистина компенсираше ежедневните тренировки по фитнес. Изглеждаше толкова як и силен. Той разхлаби вратовръзката си, разкопча горните две копчета на ризата си и насочи ръцете си на друго място.

— Ох! — изпищях. — Ръцете ти са студени!

— Извинявай — промърмори той със свенлива усмивка. Но не спря. Най-вече, защото бе твърде зает да се опитва да ми свали пуловера, който ми бе дал само преди пет минути. — Това ли носиш всеки ден под онези твои клинове?

— Не. — Гласът ми прозвуча много странно. — Всъщност да. Така е, да.

В сравнение с останалите лъжи, които ръсех напоследък, тази не беше нищо особено.

— Възхитително!

Пръстите му се плъзнаха по дантеления ръб на суперновото ми бельо, а веднага след това той се зае да се освобождава от собствените си дрехи. В обичайния случай звукът от смъкващ се цип би бил достатъчен, за да ме вразуми. Та това беше Дан, мой приятел! А аз бях сама съвсем отскоро! Обаче усещането от силните му ръце върху тялото ми беше несравнимо. Бях много разстроена от обаждането на Саймън. Това не е реално. В мига, в който дънките му се свлякоха на пода, краката ми обгърнаха кръста му. Не си спомнях кога за последен път съм била толкова желана. Или пък кога за последно аз съм желала някого толкова силно. Но това определено беше почти най-глупавото нещо, което можех да направя, освен, разбира се, да изляза на улицата и да си довлека вкъщи първия непознат. Не, не мога да го направя!

— Не си спомням вече колко пъти съм искал да направя това на работа — продължи да шепне той. — Просто да хвърля фотоапарата, да те избутам до стената и просто... Години наред... — Думите на Дан преминаха в тихи стенания, а зъбите му ухапаха нежно ухото ми. Брррр!

— Наистина ли? — чух се да изричам. Звучах като изненадана. Останалият ми в банята мозък също призна, че да, това наистина е изненада. По едно време и на него му се прииска да се върне в дневната, но аз все още не бях готова за това.

— Наистина — отговори тихо той, повдигна се на лакът и ме погледна с тъмните си, страстни очи. Поставих ръка върху сърцето му и усетих ритъма му. Това е то, последен шанс за мен да включа разума си. — Толкова отдавна мечтая да бъда с теб! Толкова отдавна!

Всичко изведнъж започна да става твърде горещо и шумно, и замъглено и в този момент телефонът в спалнята ми започна да звъни.

— Остави го — промърмори Дан и закова ръцете ми над главата ми.

— Това е Емили — промърморих и аз, обаче гърбът ми се изви в дъга и по него премина мощен спазъм, който слезе чак до краката ми. — Трябва да вдигна.

— Ще схване намека — рече той, зарови лице във врата ми и ох, пак онази игра с ухото ми. Ама не е честно! — Моля те!

Обаче аз си знаех, че Емили няма да се откаже. И ако не я успокоя, че всичко е наред, тя ще дойде лично, за да провери какво става. А това бе последното, което ми трябваше точно в този момент, защото, ако трябва да бъда честна, и аз не знаех точно какво става.

— Само за секунда — прошепнах, неохотно измъкнах ръцете си и краката ми намериха пода. — Наистина идвам веднага!

Вдигнах пуловера от пода, облякох го пак и пътьом си оправих презрамката на сutiена. „Струваше си всяко пени“ — казах си наум, втурвайки се към спалнята толкова бързо, колкото можеха да ме носят омекналите ми крака. Телефонът ми светеше в мрака с три пропуснати обаждания, всичките през последните пет минути, всичките от Емили. В мига, в който го вдигнах, той пак започна да звъни.

— Здравсти! — побързах да отговоря. — Добре съм. Но точно сега не мога да говоря и...

— Рейчъл, онзи твой чийзкейк, дето го направи, беше ли му сложила орехи? — прекъсна ме Емили. — Защото лицето на Матю е вече като футболна топка, поне петнайсет пъти по-голямо, отколкото трябва да бъде!

— Мамка му! — притиснах ръка към устата си аз. — Не проверих бисквитите! Напълно бях изключила за проблема му с ядките!

— Няма проблеми, ще се оправи. В момента пътуваме към болницата — отговори тя. — Просто искам да знам какво да кажа на доктора.

— Не си ли носи инжекциите? — промърморих, минавайки покрай полуголия Дан по посока на кухнята, в търсене на комплекта, който пазех за подобни случаи. Каквито имахме вече два пъти през последната година. Матю не е никак внимателен към себе си, но сега не можех да повярвам, че е бил толкова глупав, че да не си вземе инжекцията.

— Не, не ги носи — отговори Емили. — Твърди, че дънките му били прекалено стегнати и спринцовката в тях приличала на постоянна ерекция.

— Браво. Е, тръгвам към вас.

— Не е необходимо да идваш — рече Емили. — Почти стигнахме до болницата.

— Нищо подобно. Идвам! — изрекох, връщайки се обратно в дневната, игнорирайки напълно красивия мъж на моя диван. Влязох в спалнята. Дънки. Трябваха ми дънки. Отровила съм най-добрия си приятел на рождения му ден. Това беше съвсем ново ниво на провал от моя страна.

— Хей, аз... О, боже!

При третото си завръщане в дневната бях посрещната от невероятна гледка — Дан, опънат на дивана, с напълно разкопчана риза, разкриваща неочаквано гръдно окосмяване, без дънки, но с боксерки, под които се разкриваше нещо също напълно неочаквано, но много жадувано. Мамка му!

— Наред ли е всичко? — попита той. Очевидно се чувстваше прекрасно в голотата си. И ако трябваше да бъде честна, имаше всички основания да се чувства така. — Ела тук!

— Не мисля, че моментът е подходящ — промърморих и се постарях за нищо на света да не се доближавам до дивана. Хванах се за всеки случай в рамката на вратата, държейки се на безопасно разстояние от изкушението. Очевидно някъде по пътя съм успяла да си взема мозъка от банята. — Трябва да изляза. Матю има алергия към ядки и моят чийзкейк е събудил алергията му, и сега е на път към болницата. Много съжалявам!

Което си беше адски вярно.

— Нали Емили е с него? — попита Дан, изправи се, хвана ме за ръката и ме придърпа при себе си. Безопасното ми разстояние вече стана опасно. — Изглеждаш страхотно с този пуловер, но сега е време да го свалиш.

— Дан, наистина трябва да вървя! Работата е много сериозна! — въздъгнах и плъзнах отново пръсти в косата му. Идеята бе да не му позволя да насочи целувките си към някое по-убедително място, но това като че ли само го окуражи да продължи. Усетих дъха му върху

ухото си и почти се разтопих. — Наистина. Трябва да отида в болницата.

И когато не успях да му отговоря, той се дръпна, а блясъкът в очите му започна да угасва.

— Сериозно? Точно сега?

Най-сетне.

— Да, точно сега — кимнах, благодарна на себе си, че си бях обула дънки, преди да се върна в дневната. Колкото повече пластове между нас, толкова по-добре.

— Добре. Дай ми минутка и идвам с теб! — каза той и започна да закопчава ризата си.

— Не, не се притеснявай. Тръгни си, когато пожелаеш. — Чантата ми си стоеше под дивана, в бойна готовност. Грабнах я и проверих положението в портмонето си. Да, достатъчно, за да си хвана такси. Ако изобщо успея да хвана такси. — Ами... ще говорим по-късно, става ли?

— Рейчъл, искам да дойда! — отсече Дан, напъхвайки се обратно в дънките си. — Колата ми е отвън. Ще те закарам.

— Глупости. — Ръката ми вече беше на бравата. С всяка изминала секунда тази работа ставаше все по-неловка. Аз очевидно не бях създадена нито за връзки за една нощ, нито за приятели с привилегии, нито за каквото и да било друго от този род. — Наистина. Всичко е окей.

— Би ли спряла за момент? — повиши глас той, но само толкова, колкото да му обърна внимание. — Искам да те закарам до болницата! Искам да дойда с теб!

Спях. Това вече ми идваше в повече. Трябваше веднага да изляза навън, да прочистя главата си.

— Не е необходимо да се държиш... ами... прилично. — В мига, в който думата излезе от устата ми, аз си дадох сметка, че е огромна грешка. — Това беше... каквото ще да е... обаче сега трябва да вървя.

— Не трябва да се държа прилично ли? — извика той, грабна вратовръзката си от пода и я напъха бързо в джоба си. Аз пък се вторачих неловко в татуировката си. Добре, че я направих. Тъкмо да си имам какво да гледам в подобни ситуации.

— И какво би трябвало да означава това? — продължи той. — Аз не се ли държа винаги прилично? Да не си мислиш, че насила се

опитвам да се държа като възпитано човешко същество?

— Не, просто... Не е необходимо да го правиш — промърморих към пода. — Не е като да си ми гадже или нещо подобно. А и мога да стигна до болницата и сама.

— Но какъв съм аз, Рейчъл? — запита той, този път доста тихо. — Кажи ми какъв съм аз за теб, а?

— Ти си просто Дан — отговорих с тежка въздишка. — И това е, което правиш. И ние сме приятели, и от моя страна беше много глупаво да позволя това... *Защото* сме приятели!

— Значи аз съм просто Дан, така ли? — изсмя се той. — Аз съм ти глупавата дружка Дан, а? Достатъчно добър, за да ме ползваш за въргалъне по дивана, но не достатъчно добър, за да те закарам до болницата, когато имаш нужда от помощ, така ли? Не достатъчно добър да ти бъда гадже, защото не приемам нищо на сериозно, така ли?

— Престани. — Нямах търпение да се махна отук. И да престана да се чувствам толкова ужасно. — Знам какво си мислиш, но...

— Как можеш да знаеш какво си мисля? — прекъсна ме той, докато напъхваше краката си в маратонките. — Нямах ни най-малка представа какво си мисля!

— Трябва да тръгвам.

Това поне беше истина. В разстояние само на пет минути бях преминала от бясно желание да бъда колкото е възможно по-близо до този човек към неистов стремеж да се отдалеча от него колкото е възможно повече. Защото Матю би могъл да умре по моя вина. Или това, или езикът му вече е отекал така, че едва успява да ме псува.

— Хубаво, но нека само си изясним едно нещо — каза той, отметна косата от очите си и се приближи. — Значи това беше... какво... Едно бързо изчукване, така ли?

— Дан, недей!

— Нещо, което трябва да отметнеш в списъка си, така ли?

Да не съм пропуснала нещо?

Този път мълчанието ми не бе в положителен смисъл.

— О, много благодаря, Рейчъл! — извика той, минавайки покрай мен по посока на вратата. — Но честно да ти кажа, не съм те мислел за такава!

— Не съм такава! — извиках накрая аз и вдигнах безпомощно ръце. — И нямам никаква представа какво беше това! Ти си такъв!

— Какъв по-точно? — попита той, отваряйки вратата. — Засега единственото, което знам, е, че съм идиот.

— Виж какво, започваме да се въртим в кръг. Аз искам да изляза, ти също искаш да излезеш. Какво ще кажеш да се престорим, че това никога не се е случвало, а?

— А какво ще кажеш аз да се престоря, че дори не те познавам? — изсъска той и ме изгледа ядосано. — Защото очевидно не те познавам!

Вратата зад гърба му се хлопна и аз подскочих. Както винаги, последната дума беше неговата. А аз нямах време да схвана какво става. Или почти стана. Да. Сега обаче ми предстоеше прекрасна събота вечер в спешното отделение.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

След събитията на дивана, скандала и няколкото пияници, изскачащи пред таксито ми при първа възможност, успях да се добера до болницата за около час. И докато убедя рецепционистката да ми каже къде са закарали Матю (не бях роднина, а след като го беше видяла, тя категорично заяви, че той не може да си има приятелка), той вече бе в леглото, облечен в приятна зелена нощница и с лице като подпухнала гръмотевица.

— Здравсти — изрекох предпазливо, държейки пред себе си инжекцията. Знаех, че и тя няма да ме спаси, ако той реши да ми го върне. — Как се чувстваш?

— Шъ умра — изфъфли той. Сините му очи бяха станали червени и подпухнали, а езикът му бе удебелен. Ако не бях пряко виновна за това, щеше да бъде смешно.

— Преувеличава — отбеляза Емили, приседнала в другия край на леглото, изпънала крака до Матю. — Докторът каза, че реакцията е слаба. Очевидно в бисквитите са сложили смлени орехи, а не че в чийзкейка е имало такива. И няма да умре. Даже изобщо не трябва да остава, обаче той се надява по това време на нощта в болницата да се появят много готини пичове.

Матю потвърди с кимане на глава. Отокът му бе започнал да преминава. Жалко, още не бях успяла да го снимам.

Настаних се на пластмасовия стол до леглото и притворих очи.

— Слава богу! Какво ли не ми мина през ума по пътя насам. А и се чудех как да обясня на майка ти, че си умрял, защото не мога да готвя.

— А ти добре ли си? — попита Емили и отпусна глава на рамото на Матю, обаче бе бързо изблъскана, защото в стаята се появи красиво момче в тесни жълти дънки и неоновото розова тениска, качено в инвалиден стол с един гипсиран крак, а другият — в розова маратонка. — Притесних се да не би да си отишла да удряш друг супермодел.

— Това е по твоята част — напомних й аз. — Не, тази вечер предпочетох да изчукам набързо Дан на дивана.

Пълна тишина.

Въпросителни погледи.

— Дойде да си вземе нещо, което бил забравил — чанта ли, ключове ли, не си спомням. А после ме целуна, а след това вие се обадихте и аз трябваше да тръгна и той се омете вбесено.

— Защото е трябвало да отидеш при приятеля си в болница? — изписка възбудено Емили. — Е, как беше?

— Странно. Беше много ядосан. Май защото не съм лудо влюбена в него.

— Нямах предвид скандала! — простена нетърпеливо приятелката ми. — Как беше целувката? А ти обичаш ли го?

Матю откъсна за момент очи от момчето с розовата тениска и повдигна вежди към мен. Или поне изглеждаше, че ги повдига.

— Разбира се, че не. Все пак това е Дан. Помните ли го? Онзи с тесните дънки, дето чука всички модели и е пълен мръсник? И с който си струва да говориш само тогава, когато се налага да го питаш защо те сърби отдолу.

— Гадно, но вярно — съгласи се Матю.

— А ти с онова бельо ли беше? — попита Емили.

— Май да — кимнах и се вторачих в пуловера му. Добре, че все пак бях облечена. — Ти как се досети?

— Това обяснява всичко — вдигна ръце Емили, сякаш се подразбира от само себе си. — Мъжете мислят с оная си работа, защото е извън тялото им и ги води за носа. А ние не го правим, защото всичко при нас е скрито. Обаче облечеш ли скъпо еротично бельо, това е. Всичко приключва.

Тази теория ми хареса. Тя ме освобождаваше от всякаква отговорност и обясняваше защо не можех да се отърва от спомена за топлите, силни ръце на Дан около кръста ми.

— Та като стана въпрос за това, и гол ли е толкова як, колкото изглежда като облечен? — попита небрежно Емили.

— Е, не е точно Попай, но го бива. Непрекъснато повтаряше, че ме мислел за такова момиче, а аз, че той е такова момче, и сега сигурно няма да замина за Сидни.

— Нямам представа как се вмести Австралия във всичко това, но мога да ти кажа едно — когато си решила да използваш някого само за секс, обикновено не му го казваш.

— Не смятах да го използвам само за секс! — провикнах се възмутено.

— Ще го преживее — успокои ме тя. — Сигурно вече те е търсил.

Погледнах тайничко към телефона си, който най-нахално не бях изключила, въпреки че на рецепцията ме бяха помолили да го направя. Нямах пропуснати обаждания. Само едно съобщение във фейсбук.

— Имам писмо от Итън.

Прекрасният, неносещ усложнения Итън, намиращ се на хиляди километри оттук. А той си мислеше, че ако е тук, ще си прекара похубаво уикенда. Стига да няма алергия към ядки, разбира се.

— Рейчъл — погледна ме сериозно Емили. — Тази работа с Дан. Сигурна ли си, че няма нищо? В крайна сметка, познавате се от години, а и не ми се струва той да полага кой знае какви усилия да ти влезе в гащичките.

Замислих се. Да, бяхме приятели — до известна степен. И до известна степен бе вярно, че нещата се промениха малко, откакто му казах за раздялата си със Саймън. И не е като да не го намирах за красив — всъщност ставането от дивана преди час и нещо бе едно от най-трудните неща през живота ми. Но, от друга страна, колкото и забавен и сладък да бе, той си оставаше просто Дан.

Матю промърмори нещо и ние забелязахме, че вниманието му е насочено другаде — към съседното легло. Схванахме намека и станахме.

— Време е да оставим инвалида на мира — промърморих и прегърнах Матю. — До утре.

— Стига да може да говори — изхили се Емили, а на мен намигна съзаклятнически и прошепна: — Хайде, разказвай всичко!

* * *

След като разказах на приятелката си цялата порнографска версия на вечерта си — за нейна наслада и за радост на целия втори етаж на автобус 205, изпитах невероятно щастие да се свлека на дивана си съвсем сама. Емили бе отишла направо в банята, за да си мие зъбите — вълненията ѝ дойдоха в повечко и искаше да си ляга. Аз пък си

лежах сама на дивана, все така носеща пуловера на Дан, което, за съжаление, не беше чак толкова вълнуващо, колкото носенето на самия Дан. Но пък доста по-интересно, отколкото да лежа със Саймън. Макар че Саймън не беше вълнуващ — той си беше Саймън. Сладък, умен, прекрасен и забавен, но ме захвърли, защото не съм била тази, която търси. Което, преведено от мъжки език, означава, че иска да пошета по повечко легла, а използва тази абсурдна терминология, за да се освободи от чувството си за вина и да я стовари върху мен.

А какъв е проблемът на Дан? Направи всички ходове и сега трябва да се радва, че не го изхвърлих като мръсно коте. Ами Итън? Той пък на какъв играе? Може би трябва да пренасоча енергията си към нещо по-продуктивно. Щеше ми се да имах машина на времето, за да се върна в деветнайсети век. По онова време вече щях да бъда отдавна омъжена, с минимум четири деца. Е, и холера. Може би. Отврат!

— Рейчъл? — потупа ме по рамото Емили. — Нали няма да се натряскаш и да започнеш да пееш нещо посред нощ, а?

— Нито ще се напивам, нито мога да пея — промърморих. — Просто се опитвам да разбера как стана всичко това.

— Ако разбереш, обади се. Това си е тема за цяла дисертация. Хайде, лека нощ!

— Лека нощ! — кимнах аз.

Приятелката ми бе невероятно добра към мен. Имаше си огромно легло в Уест Хампстед, което цяла седмица стоеше празно, само и само да се бута тук на второто по изгодност легло на „Икеа“, но да бъде сигурна, че няма да се обеса. И това ако не е приятелска обич!

Въпреки че приближаваше три през нощта, на мен въобще не ми се спеше. Извадих изпод масичката си комплекта за писма — подари ми го майка ми, а в замяна аз я научих да си служи с фейсбук. Не бях писала писма от девети клас, но си давах сметка, че това е класическа ситуация за писма.

Изправих се в седнало положение, грабнах любимата си тюркоазена химикалка и започнах:

Скъпи Саймън,

Има няколко неща, които исках да ти кажа, но за които не успях да намеря думи при последния ни разговор. За щастие разполагах с повече от час, за да помисля, затова сега ще получиш обмисления, красноречив отговор, който заслужават действията ти. Ти си страхливец. Слаб, тъжен страхливец, който не заслужава да бъде щастлив. Не заслужаваш да бъдеш дори нещастен. Заслужаваш да си отчаян и самотен, да бъдеш един от онези дребни човечета, които умират в къща, пълна с лайна, защото на никого не му е пукало за тях и никой не е отишъл да провери как са и да им изхвърли боклука, а после, когато хората нахлуят със сила, защото са доловили смрадта ти чак от улицата, да намерят в боклука ти кутии от храна за вкъщи, датираща още от 1997 година. И много котки. Заслужаваш да умреш, обграден от вбесени котки.

Направих кратка пауза, за да си поема дъх. Ама това не било много трудно. Писането на ядосани писма дори било много забавно. Особено след като малко преди това си изпила няколко, но изобщо не си пияна. Изобщо.

Да се захващаме за работа!

Не съм ядосана, задето скъса с мен — ядосана съм от начина, по който го направи. Ти каза, че било само почивка, че не се разделяме. Каза го ти! И обикновено когато някой каже на някого нещо, особено ако е на човек, когото обича, с когото живее и с когото притежава обща къща, говори искрено. За теб, разбира се, това може и да изглежда безсмислено, защото имаш penis, и си давам сметка, че е възможно да се объркаш. Особено когато става въпрос за правилно и погрешно, и за истина и лъжа. Би трябвало да те улесня. Обаче ти, дребна невестулке, се оказа прекалено безгръбначен, за да си признаеш, че просто искаш да ме напуснеш, и затова само се премести в стаята за гости с надеждата да ми писне и аз първа да пожелаая да скъсаме.

Прекъсване за бърза проверка на фактите. Така. Всичко е наред.

А това е жалко. Ти самият си жалък. Вбесена съм, защото си много жалък! А аз наистина си мислех, че двамата имаме бъдеще. Мислех, че искаш да имаш деца от мен и да бъдем семейство, но ето че на теб ти се иска друго — да си развяваш оная работа из цял Лондон. Надявам се всичко в този смисъл да се нареди добре и да не лепнеш нещо, от което да ти опада носът и някои други работи. Защото не е добре да се отнасяш към някого, пред когото си се кълнял, че го обичаш, по този начин. Не е добре да казваш едно, а две секунди по-късно — друго. Не е добре да очакваш от някого да ти чете мислите. Не е добре да му казваш да дойде в Сидни или в Торонто с теб и да очакваш от него да знае какво имаш предвид.

Препрочетох последното изречение. Съществуваше известна вероятност малко да съм се отклонила от темата, но тъй като не разполагах с коректор, просто го оставих. Дали хората използват все още такова нещо като коректор? А какво ли правят уволнените от фабриките за коректори? Както ще да е.

Както и да е. Единственото, което исках, е да бъдем щастливи. Съжалявам, че за теб това не е било достатъчно. Съжалявам, че ти си слаб и емоционално изостанал и че на практика допусна най-голямата грешка през живота си, но ако трябва да бъда честна, мисля, че ми направи огромна услуга. Защото се чувствам страхотно. А това е добре за теб. Защото искам да знаеш, че когато се засечем на улицата, аз ще пресека на другия тротоар и няма да те поздравя. Защото ние не сме приятели. Ти си невестулка. Кой би искал да бъде приятел с невестулка? Лично аз не.

Приятен живот,

Рейчъл.

Брей, че това се получи по-добре от всичките ми есета в училище! Сгънах писмото, сложих го в съответния плик и написах отгоре му адреса на Саймън. После го оставих на масата. Преди да прибера химикалката, извадих намачканата салфетка и отметнах задачата „напиши писмо“. Единственото, което ми оставаше от списъка, бе бърнджи скокът, да отида в друга държава и да си намеря кавалер за сватбата на баща ми. Значи остава най-интересното.

Беше крайно време да си лягам.

* * *

Когато телефонът на следващата сутрин иззвъня, ме извади от сън, в който преследвах невестулки близо до къщата на майка ми, следвана от полуголия Дан, който незнайно защо размахваше канадското знаме. Съвсем разбираемо ми трябваша няколко секунди, докато осъзная къде съм и какво става.

Грабнах телефона си, готова да се развикам на онзи, дръзнал да наруши разкрасителния ми сън. Само че беше Матю.

— О, значи не си мъртъв.

— Ни най-малко — отсече бодро той. Боже, с какво го бяха дрогирали този човек в болницата? — Но след преживяване, близко до смъртта, човек размисля. Стигнах до извода, че е много лесно да умреш. Затова аз реших, че трябва да ускорим онзи твой списък и да се опитаме да вземем от живота всичко, което можем. Затова се надигай и се приготви. Запазил съм билети, а не ги пазят много дълго време! След един час ще мина да ви взема с Емили. Не си забравяйте и паспортите!

— Ама, Матю, аз трябва да стоя тук и да чакам Вероника да ми се обади! Трябва да работя! А и може да ме уреди да замина за Сидни!

— Смяташ ли, че след случилото се снощи Дан ще се съгласи да те вземе в Сидни?

Логичен въпрос.

— Хайде, ставай, изкъпвай се и стягай багажа! — отсече приятелят ми.

Искаше ми се да му напомня, че аз нямам баща, който да ми е оставил несметни богатства, въпреки че не съм го виждала от двегодишна. Че се налага да работя, за да оцелявам и да си плащам все по-нарастващите сметки по кредитните карти. Но не успях да му кажа нищо, защото той затвори.

Отпуснах се за момент на леглото, наслаждавайки се на широкото пространство. Надявах се, че където и да е онова място, където ще ни води Матю, ще имам много възможности за почивка.

Заварих Емили в кухнята. Дояждаше парче пица от снощи. Понякога можеше да бъде отвратителна. Освен това четеше писмото ми до Саймън.

— Матю току-що ми се обади, за да ми каже да си надигам задника, защото щял да ни води някъде. Да не би да са го упоили с нещо в онази болница? Или пък е получил мозъчно сътресение? — промърмори тя, докато аз тътрех крака към кафеварката.

— Доколкото схванах, резервирал е билети за самолет и ще дойде да ни вземе след час — поясних. — Това е единственото, което знам.

— Не че имам нещо против да съм приятелка с мека китка — започна Емили. — Просто той никога не се е обаждал, за да ни заведе в Хонолулу например. Ако пак ще ни води в Дюселдорф, аз никъде не отивам!

— В Дюселдорф не беше лошо — смотолевих, припомняйки си един особено добър шницел. — Така де, като място.

— Така ли? — повдигна вежди Емили.

— Не че много държа да ходя където и да било. Ще ми се да имаме една спокойна неделя, да отидем някъде на обяд и после да легнем да поспим.

— Амин — кимна Емили. — Кажи му го, когато се появи. След като приключиш с извиненията, че си го натровила.

— Хммм — изръмжах, докато отпихах от хладкото си нескафе. — Може би няма да е зле да отида да стегна багажа.

* * *

Когато ключовете на Матю изтракаха в ключалката, аз си седях на дивана, впила очи в миниатюрното си куфарче, и поглъщах втората си чаша с кафе. Беше едва осем сутринта, затова държах да съм съвсем будна, когато Матю обяви, че отиваме в задника на географията за една седмица. Емили беше в другата стая и пицеше на някакъв чифт обувки на Джими Чу, които отказваха да се пъхнат в куфара ѝ. Странно колко много свои неща бе успяла да пренесе тук за една седмица. Повече, отколкото всичките мои.

— Кой е готов за приключение? — извика възбудено Матю и се стовари на дивана.

Стиснах устни и го изгледах с присвити очи.

— Накара ме да си изплюя кафето.

— Ти пък ме отрови — отговори той със същия котешки поглед.
— Е, квит ли сме вече?

— Може би — предадох се аз. — И къде отиваме?

— Така — потри ръце в дънките си той. — Цялата тази работа с близостта до смъртта поради твоя чийзкейк ме накара да се замисля. Знам, че се опитваме да те тренираме да станеш добро необвързано момиче. Но смятам, че е време за предприемане на рискове. Затова заминаваме за Канада!

— Никакво заминаване за Канада! — отсякох моментално аз.

Почти веднага след мен Емили надникна от стаята си и отсече:

— Канада ли? Невъзможно. Имам натоварена седмица.

— От 2003 година насам не си имала нито една натоварена седмица — подметна насмешливо Матю.

— Може. Обаче сега имам. Свързано е с новите продукти от серията „Кити Кити“ — поясни със стиснати устни тя.

— А аз какво да правя с теб? — запитах. — Итън ще ме помисли за откачена, ако просто ей така се появя на прага му!

— Няма да се появиш просто ей така. Обмислил съм всичко. Тръгнала си към Ванкувър по работа и просто се отбиваш за два дена в Торонто. Ето, виждаш ли?

Погледнах към възбуденото лице на Матю. И към вбесеното лице на Емили. Зачудих се как ли изглежда моето. Защо пък да не отида? Не че имах да правя нещо особено през следващите няколко дена. Затова не би било зле да сложа няколко хиляди километра между мен и апартамента ми. А при положение че Сидни окончателно отпаднаше от

плановете ми, какво ми пречи да се поразходя, а после да се върна точно за сватбата на баща ми?

— За теб ще бъде добре да се откъснеш от всичко това — обеща Матю.

— Така си е — признах си аз. Червенокосата Рейчъл вече дърпаше куфарите си към улицата, за да вика такси. — Освен това е в списъка.

— Сериозно? И няма да ме караш да рецитирам цялата си пледоария?

Посочих към куфара си и размахах чантата си.

— Побързай, преди да съм си променила решението!

— Никъде няма да ходиш! — развика се срещу мен Емили, размахала тънко токче.

— Виж какво, или си признай, че там те издирват за убийство, или млъквай и си занасяй задника към таксито, което ще бъде тук след три минути! — срязва я Матю. — Няма да ви вода и Гуантанамо, бе, хора! Вода ви със самолет първа класа в един красив град, за да отседнете в луксозен хотел с най-добрите си приятели! Или поне се броят за такива. Така че, би ли спряла за момент да мислиш за себе си и вместо това да ми благодариш?

Емили стисна устни. Нямах представа какво ще каже, но бях сигурна, че няма да е хубаво.

— Виж какво, това, че помагаш на Рейчъл да изчука някого, когото не е виждала от шестнайсетгодишна, няма да ти помогне да си върнеш Стивън, разбра ли?! — изкрещя.

Олеле мале! Тежката артилерия!

Матю не каза нищо. Само стана, махна Емили от пътя си и тръгна към вратата.

— Но защо говориш така? — прошепнах ѝ аз.

С пребледняло лице тя отговори:

— Трябва да си поговориш с него по този въпрос. Знам, че не ти е казал.

— Но какво да ми е казал?

В този момент Матю, който беше излязъл, влетя отново в дневната и събра цялата поща от масичката. Обичаше да рециклира, също като майка ми. После пак трясна входната врата.

— Като че ли излезе навън — отбеляза тя, надниквайки в коридора.

— Само да не вземе да се подпали или нещо подобно! — промърморих от дивана. — А сега ми кажи — какво става с вас двамата? И какво е онова, което не знам?

Обаче Матю не й даде възможност да ми отговори. Отвори пак външната врата, трясна я зад гърба си и влетя обратно в дневната, заявявайки:

— Емили, престани да хленчиш, слагай тази обувка в куфара си и слизай долу! Рейчъл, това беше Саймън.

— В осем сутринта? — погледна ме объркано Емили. — В неделя? Да не е болен?

— През уикенда винаги става рано — отговорих с равен тон. — Ходи на футбол.

— Дойде за пощата си — поясни Матю. — Обаче вече си я взе и никога повече няма да те притеснява. Освен това няма да говори с никакви агенти по недвижими имоти за продажба на апартамента, докато ти не му разрешиш. А сега, таксито е тук и аз предлагам вече да тръгваме!

Втренчих се в него тотално онемяла. Матю Чейз — човек на действието!

— Е, в такъв случай да тръгваме — кимна Емили, пъкна обувката в куфара си и щракна ключалката. — Като сте казали Канада, Канада да бъде.

Наистина друго не ни оставаше. Оставих обикновената Рейчъл с бившето й гадже, дългата й руса коса и пакета бонбони да седи на дивана и да гледа телевизия и позволих на Червенокосата Рейчъл да издърпа куфара ми надолу по стълбите към голямото черно такси на улицата.

Канада, ние идваме!

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Четиринайсет часа, един полет в първа класа и няколко чаши шампанско по-късно Червенокосата Рейчъл вече беше в Торонто и отмяташе точката „пътуване в чужбина“ от списъка си. Приведох се над бюрото, което се точеше по протежение на цялата стена, и се вторачих през прозореца. Вярно, че гледката от друга сграда към няколко гаража не е нищо особено, но все пак не бяхме в Айлингтън. Да, определено не бяхме в Айлингтън. Намирахме се в шибаната Канада. А самият хотел бе точно онова, което ни бе обещал Матю — абсолютно луксозен, даже малко стряскащо луксозен. Приличаше ми малко на декор от „Момчетата от Медисън Авеню“, в който обаче щъкат героите от „Клюкарката“. Когато най-сетне се настанихме в стаята си, Емили се хвърли върху мекото легло и отсече:

— Окей, с вас двамата ще се видим по-късно. Вие, деца, се забавлявайте! Аз съм съсипана! — И затвори очи.

— Надигай си задника веднага! — Матю я сграбчи за крака и я измъкна от леглото. — Слизаме в бара. Все пак е само... — Погледна часовника си, осъзна, че е забравил да го настрои на място време и сви рамене. — Е, рано е.

Емили ме погледна за подкрепа. Обаче аз си седях с кръстосани крака върху големия квадратен стол и оглеждах менюто на румсьорвиса.

— Тук предлагат вибратор за четиристотин долара! — възкликнах и усетих, че пребледнявам. — Матю, къде си ни довел?

— О, глупости. Просто се правят на оригинални. Надали някой ще посмее да си поръча подобно нещо, а ако го направи, сигурно веднага ще му кажат, че в момента са се свършили.

— Хмммм. — Не бях особено убедена. — Хей, аз добре ли съм или душът наистина е в средата на стаята?

Емили и Матю вдигнаха едновременно глави.

Очевидно приятелчето на Матю, което ни бе уредило всичко, бе пропуснало да му спомене, че стаите са без бани. Душ-кабинките бяха директно до леглото. По-точно в долния му край. Кабинки с прозрачно стъкло. Без нищо, което да пази свенливостта ти.

— О, не! Нали няма да се събличате пред мен? — извика ужасен Матю. — Ще чакам отвън.

— Ти наистина ли смяташ да излизаш навън всеки път, когато някоя от нас поиска да си вземе душ? — подкачи го Емили.

— И какво да правя? Да седя и да ви гледам ли?

Горкичкият Матю, нали си беше гей!

— Най-добре още сега се обърни — разпореди Емили. — След пътуване винаги се чувствам вмирисана.

Заех мястото ѝ на леглото и промърморих:

— Побързай! След теб съм аз.

— О, боже! — хвана се за главата Матю и се насочи директно към вратата. — Аз пък отивам в бара, за да се напия така, че да престане да ми пука. После обаче може да се наложи да ме носите до стаята.

След душа Емили легна и веднага заспа. Въпреки предупрежденията ми, че умората от смяната на часовите зони не се гони така, когато излязох от душа, тя вече спеше дълбоко. Или поне се преструваше. Коего остави само мен като отговорник за Матю. Понякога ми писваше да се правя на майка, но нямаше как. Имайки предвид хората, които видях в хотела, реших, че няма да е зле да се пооблека. Избрах черни панталони и най-дългата тениска от колекцията си, надявайки се това да мине за континентален шик, а не за мързел. Сложих си също така и малко очна линия и червило, после хвърлих ключа от стаята в старата си чанта, излязох и заключих вече хъркащата Емили. И се опитах да не ѝ завиждам.

Въпреки че беше неделя, барът беше пълен с народ. И след две обиколки не открих Матю. След като се почувствах достатъчно неловко, се затътрих към празна масичка в дъното и започнах да оглеждам хората, докато чаках сервитьорката. Всички тук бяха дразнещо готини и шикозни. Надявах се Матю да не ме е зарязал за някой свой събрат по ориентация. Извадих телефона, за да му изпратя съобщение. От известно време избягвах това устройство от страх да не получа есемес от Саймън или Дан, но за щастие нямаше от нито един от двамата. За сметка на това имаше ново съобщение от Итън. Бях му се обадила с писмо от летището, за да му кажа за внезапно изникналата си работа във Ванкувър, включваща двудневна отбивка в Торонто за среща със стилиста. Извинението ми изглеждаше

приемливо — или поне такава, което не би накарало един учител да задава въпроси.

Съобщението се зареди бавно, но накрая се появи точно до прекрасната снимка на Итън с кучето му.

„Здрасти, пристигаш в Торонто, така ли? Всъщност, когато четеш това, сигурно вече ще си тук. Това е страхотно! Ще имаш ли време да се видим? Не е за вярване, че се случи да дойдеш точно когато отново се намерихме. Обади ми се, когато пристигнеш — плановете ми са ти ясни.“

Значи искаше да се видим. И хранеше само леки подозрения. Даже ми беше написал номера на мобилния си телефон. Това бяха все хубави неща. Защото, ако не хранеше никакви подозрения, значи би бил или умствено изостанал, или религиозен, или нещо подобно. Но точно сега не бях напълно готова да му се обаждам. Отговорих му само с текст, за да му кажа, че би ми било приятно да се видим. И докато натисках бутона за изпращане, по гърба ми премина лека тръпка. Това било доста вълнуваща работа!

— Май някой е много доволен от себе си — чух до масата и вдигнах глава. Пред мен седеше болезнено красиво създание и сочеше свободния стол. — Това място заето ли е?

— Ами, точно сега не — кимнах и се загледах в жената как сяда съвсем непринудено.

Така ли правят в Канада? Хората просто седат до непознат по баровете? А и това момиче не беше какво да е — беше същинска красавица, изпратена от боговете на списъците, за да ме проверят дали полагам усилия. С бляскави къдрици с цвят на кафе, маслинена кожа, перфектен маникюр и свеж грим. Автоматично я приех за професионалистка. Но в моя бранш, а не от онези, дето висят по хотелските барове.

— Готина тениска — огледа ме тя от горе до долу. — „Американ Апарел“?

— „Топшоп“. — Бях твърде притеснена и твърде много англичанка, за да ѝ върна комплимента навреме. До нас се материализира сервитьорка с изискано облекло — черни прави панталони, сива тениска, класни бижута.

— Нещо за пиене, дами? — изгледа ни тя с типичния за сервитьорките отегчен поглед изпод очната си линия.

— Ами, вино? — Втренчих се в менюто пред мен. — Бяло вино?
— Имаме страхотно шардоне — предложи тя.
— Нищо подобно! — отсече жената на моята маса вместо мен.
— Тя ще поръча совиньон. Аз също. Всъщност ще искаме една бутилка.

— Веднага! — кимна сервитьорката и се завъртя на високите си токчета.

— Шардонето толкова ли е лошо? — осмелих се да попитам.

— Просто го разреждат — поясни момичето. — Между другото, аз съм Джени.

Надявах се Емили да не реши да слезе точно в този момент. Ако тези двете се окажат на едно и също място по едно и също време, сигурно ще има експлозия или нещо подобно.

— Рейчъл, приятно ми е — представих се и аз. — От Торонто ли сте?

— О, не. Канада никога не би ме пожелала — отбеляза тя и отметна коса назад. — Не съм достатъчно красива за тук. Просто съм по работа.

Кимнах, все така несигурна какво още да кажа.

— Обаче не съм проститутка — допълни Джени без следа от усмивка. — Ако така си мислите, де.

— О, не! Нищо подобно! Наистина!

— Спокойно, просто се шегувам — рече тя и постави супермеката си ръка, пълна с тежки пръстени, върху моята, едва сдържайки смеха си. — Вие, британците, сте толкова чувствителни! Не, тук съм по работа. Иначе съм от Ню Йорк. Твърде голяма кучка съм, за да мина за канадка.

— И какво работите? — попитах просто от любезност, оглеждайки заведението за Матю или за виното. Без значение кое ще дойде първо.

— Стилистка съм.

— Хайде бе! — Сведох очи към размяната на съобщения във фейсбук между мен и Итън. Много обичах, когато съдбата нареждаше нещата така, че да не изглеждам като лъжкия.

— Така си е — кимна Джени. — Знам, че е скучна работа. Изкарвам си прехраната, като обличам хората.

— Не мисля, че е скучна. — Да, оказа се права — совиньонът беше много добър. — Аз пък съм гримьорка.

— Наистина ли? Страхотно! — възкликна тя и вдигна чашата си. — По работа ли сте тук?

Телефонът ми на масата изжужа. Итън ми беше отговорил.

— Не, просто на разходка с приятели. — Огледах се с надеждата поне един от въпросните приятели да се появи, но този път съдбата бе решила да не бъде толкова благосклонна към мен. — И може би заради един мъж. Нещо такова.

— Че кога не е заради мъж? — отбеляза тя. — Но нещо като мъж в чужда държава? Това вече ми звучи като една от онези истории, които се споделят само с непознат в бара в неделя следобед.

Усмихнах се. Не ме биваше много по разговорите с непознати. И въобще с други хора. Но човек не можеше да не хареса това момиче. Така, в продължение на около чаша и половина вино, аз ѝ разказах средно дългата история за Итън, включително за списъка, като включих и Саймън, но изключих Дан. А после прочетохме съобщението. Той предлагаше да се видим за късна закуска в моя хотел.

— Е, значи можеш да приемеш — ухили се Джени. — Късната закуска е много добро начало, не мислиш ли?

— Може би. — Замислих се само за секунда, преди да отговоря с едно сдържано „дотогава“, и върнах телефона обратно в чантата си.

— Зависи какво очакваш от този тип — поясни Джени, вдигна косата си и я пусна. — Дали просто забавно прекарване или очакваш нещо от рода на вълшебните приказки.

— Нямам представа.

— Хубаво. Значи няколко неща. Първо, да оставим настрана вълшебните приказки особено когато става въпрос за британски момичета и чуждестранни момчета. Второ, не ме разбирай погрешно, но ти не ми изглеждаш като жена, която просто си прекарва забавно. И трето, да имаш някаква представа какво очаква той от теб?

Продължих да пия виното си. Въпросът, който тя постави, си струваше да се замисля.

— Нямам никаква представа какво очаква той от мен — отговорих накрая.

— Ясно. Та ако си мисли, че той наскоро е останал сам и ти наскоро си останала сама, и се познавате от училище, така че какво лошо има в това да се отдадете на страстта за една нощ? Ти какво би казала по този въпрос? — запита тя и започна да потраква с пръсти по масата.

— Може би няма да ми хареса особено.

— Сериозно? — Повдигна и двете си вежди. — А какво би станало, ако се срещнете, между вас отново припламне искра и ти осъзнаеш, че той е твоята сродна душа?

— Сродна душа ли? — усмихнах се аз и втъкнах косата зад ушите си. — Има ли такова нещо?

— Със сигурност има — увери ме Джени. — И, без да искам да те обидя, ти гарантирам, че когато го видиш, ще разбереш.

Изгледах я невярващо.

— Ама, разбира се! — продължи тя. — Потни длани, гадене, лудо биешо сърце и както става при нас, съвременните жени, пълна убеденост, че не може да бъде той. Обикновено е.

Помълчахме известно време, през което аз се опитвах да се самоубедея, че няма начин тя да говори за Дан.

— Та значи си отметнала всичко от списъка, така ли? — попита по едно време Джени.

— Останаха ми само две точки.

— Нещо, с което бих могла да помогна?

— Ами, като че ли нищо. Останаха ми само бърджи скокът и да си намеря кавалер за сватбата на баща ми. Но на този етап скокът като че ли изглежда по-лесен. Имай предвид, че говориш с човек, който не може да се качи дори по стълбата в стаята си, за да си боядиса тавана, без да получи световъртеж.

— Знаеш ли, може би си права! — възкликна Джени. Боже, тази жена бе в състояние да ти разреши всички проблеми. — Сигурна съм, че на Ниагарския водопад предлагат скокове с нещо като прашки. Освен това започват от земята, така че не е необходимо да се качваш на нищо, за да скочиш. Това дали ще се брои?

Ако знаех за какво точно ми говори, сигурно веднага бих се записала. Тази жена беше невероятна!

— Сигурно — кимнах и веднага започнах да го записвам в бележника си. Нямах представа, че сме толкова близо до Ниагарския

водопад, а съм влюбена в него още откакто гледах „Мръсни танци“. — Ще се радвам, когато зачеркна всичко от списъка си. А после сигурно ще трябва да отида на специалист за това мое обесивно-компулсивно разстройство.

— Аз също обичам да правя списъци. Цели, решения, все такива неща. Така че напълно те разбирам — отбеляза Джени. — Обаче сега трябва да разбереш как да приложиш всичко научено на практика. Няма никакъв смисъл да си правиш списък, да отмяташ задачите, а после да забравиш за тях. Трябва да ги живееш всеки божи ден.

— Е, не бях планирала да си направя татуировка и да нахлуя неканена на благотворителен бал, но да, права си, мисля, че това ми помогна да се поотпусна мъничко — кимнах аз. — Все пак само преди седмица още бях блондинка.

— Сериозно? Е, значи ще се оправиш — махна с ръка тя. — Имаш страхотна работа, страхотни приятели, адски готина си. Така че всичко ще бъде наред!

— Ти сериозно ли? — разсмях се аз. — Ще трябва да го кажеш и на майка ми. А ти сама ли си?

Джени си пое дълбоко дъх, завъртя чашата си, а после изпи на един дъх останалото вино.

— Да, сама съм.

— Мога ли да попитам защо?

Тя се усмихна, но усмивката не достигна до очите ѝ.

— Защото мъжът, когото обичам, не ме обича. Премести се при друга.

— Мислиш ли, че човек всъщност избира дали да бъде сам или не?

— Всъщност да — кимна тя. — Но да го избереш и да го искаш са две различни неща. Сигурна съм, че мнозина смятат, че имат нужда да прекарат известно време сами със себе си, но нещо не вярвам да лягат всяка вечер в широките си легла с усмихнати лица. Лично аз предпочитам да бъда сама, отколкото с неподходящ мъж, но не мисля, че хората искат да бъдат сами. Аз също не искам.

— Напомняш ми за една моя приятелка — отбелязах, напомняйки си да предам мъдрите ѝ слова на Емили и Матю.

— Ти също ми напомняш за една моя приятелка — каза Джени. — Е, как стоят нещата наистина? Искаш ли да се събереш с бившия

си? Той ли е любовта на твоя живот?

— Не! — отсякох аз, без да се замислям. — Той просто ми беше под ръка. А аз бях твърде заета да тикам дните да вървят един след друг. И не обръщах много внимание на онова, което става. Ако трябва да бъде честна, това трябваше да свърши много отдавна.

Беше много странно да се чуя да изричам подобни думи, но едва сега осъзнавах, че са самата истина. Как не съм си давала сметка за това досега?

Джени наклони глава настрани, дръпна кичур коса от главата си и го пусна свободно надолу, при което той се нави.

— Случва се и с най-добрите, скъпа. Не се упреквай за това. А моят номер пък е, че се притеснявам твърде много за онова, което нямам, и не обръщам внимание на това, което имам. Едва когато той си събере багажа и ме напусне, осъзнавам, че ми липсва. Гадно, нали?

— Ще ми се и аз да разполагах с някакъв мъдър съвет за теб — промърморих и приех трета чаша вино.

— Според мен изразът „Да не ти пука“ сработва в повечето ситуации — рече тя. — Лошото е, че не следвам собствения си съвет.

— А наясно ли си какво искаш сега? — попитах.

— Разбира се. Искам да бъда с него, обаче той продължи напред. И аз не мога да сторя нищо по този въпрос.

Не можех да си представя някой да не иска да бъде с това момиче. Тя беше сладка, красива и толкова умна. Какво не му е наред на онзи тип?

— Ще ми се да ти кажа, че ако толкова много го желаеш, никога не трябва да се предаваш. — Знаех, че съветът ми е глупав, но бе единственото, което успях да измисля. — Просто му кажи как се чувстваш.

— Може би — кимна Джени и отново фокусира очите си върху мен. — А ти какво искаш? Сега, след като знаеш всички тези нови неща за себе си?

— Искам да бъда с някого, който също иска да бъде с мен — отговорих, но без да се замислям. — Някой, който иска да бъда щастлива. Който иска най-доброто за мен.

„Може би като Дан?“ — попита едно тъничко гласче в главата ми.

— Значи да бъде готин, да те обича, да бъде солиден, но и страстен? Това е мъжът мечта. Но дали наистина съществува?

„Може би да“ — повтори онова дразнещо гласче в главата ми.

Накарах го да млъкне и вдигнах чаша за наздравица. А после попитах:

— Защо? Толкова ли много искам?

— Определено — кимна Джени, погледна си часовника и изпи чашата си на един дъх. — Беше ми много приятно, скъпа, обаче сега трябва да бягам! Аз съм в стая триста и седем. Ако искаш, утре ми се обади, става ли? Мисля, че имам още малко работа с теб.

— Много благодаря за терапията! А на теб приятна вечер! — Не можех да не се почувствам малко тъжна, че тръгва.

— Терапията беше удоволствие за мен! — извика тя, метна на рамо красива и много скъпа на вид чанта и се приведе през масата, за да ме целуне и по двете бузи. — А господ ми е свидетел, че за вас, британките, тя е жизнено необходима!

Тълпата в бара се раздели като по магия, докато тя подскочаше леко към изхода. Е, това беше интересно. Още по-интересно обаче бе, че бяха изминали близо два часа, откакто Матю тръгна към бара и сега май официално трябваше да го обявя за мъртъв. Леглото ме зовеше. Сигурно и с Матю се бе случило същото, само дето той не спеше в своето легло.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Не мога да повярвам, че наистина отиваш на среща с ученическата си любов! — изфъфли Емили, щастливо дъвчеца бисквита в леглото, въпреки че многократно ѝ напомних да не прави трохи по чаршафите. Аз пък бях прекалено заета да пробвам всеки тоалет, който си бях взела. Но нито един от тях не изглеждаше подходящ. По някаква непонятна причина Червенокосата Рейчъл не бе успяла да се появи тази сутрин и аз се чувствах нервна като момиче, отиващо на прослушване за „Х Фактор“, на което никак не му се е ходело, обаче е било обещало на покойния си баща да го направи.

— Всичко ще бъде страхотно! И ти непременно ще се омъжиш за него!

— Нямах равна по методите си за успокояване — промърморих в огледалото, сложено от задната страна на вратата. — Това става ли?

Бях облечена в бледожълтата рокля с презрамки и миниатюрни лястовички в бяло, която падаше точно над коляното ми. На краката си имах бели балетни пантофки, а тъй като щеше да ми се наложи да изиграя тази роля без суперсамоувереното ми алтер его, бях взела и една жилетка. За всеки случай.

Емили кимна, преглъщайки хапката кроасан, и избоботи:

— Наистина всичко ще е наред. Ти ще се омъжиш за детската си любов, а аз сигурно ще завърша като жена на похотливия ти брат — точно като на филм.

— Дори не се шегувай по този въпрос! — промърморих, докато си играех с косата си. Но защо нищо не изглеждаше както трябва? Защо трябваше да е толкова трудно? — Знаеш, че не бих го пожелала и на най-големия си враг!

— Ами, не знам — измънка най-добрата ми приятелка. — Мисля си, че ако не се намърдам на това място първа, от него и Ана ще излезе прекрасна двойка.

— О, Емили! — простенах. Този разговор изобщо не ми помагаше да запазя самообладание. — Стига вече! Ти наистина ли харесваш Пол или това е някакъв отчаян вик за помощ?

Тя направи най-привлекателната си физиономия на прасе, специализиращо в търсенето на трюфели, и се концентрира върху кифличката, която си похапваше. После промърмори:

— Не знам. Знам само, че според теб това е отворително, но не мислиш ли, че вече ми е крайно време да се откажа от случайните си забежки?

— Може, но не и с брат ми — отбелязах и побързах да грабна една малка датска бисквитка от подноса, преди тя да е омела и нея. — И не защото е отворително, а защото той не е достатъчно добър за теб.

— Ако ще и да стоеше всяка вечер под прозореца ми, за да ми изнася серенади, ти пак нямаше да го смяташ за достатъчно добър за мен — изтъкна тя. — Никога няма да го видиш по друг начин, освен като свой брат.

Сетих се за Джени и за разговора за сродните души. Дали пък и Емили не усеща същото към Пол? Възможно ли е години наред да съм стояла на пътя между тях? Ако не се опасявах, че ще ме заболи коремът, бих се почувствала ужасно.

— Господи, обичам този град! — Вратата се отвори с трясък и в стаята влетя Матю, все така с дрехите, с които беше облечен по време на пътуването ни в неделя сутринта. А с петчасовата разлика, това правеше повече от двайсет и четири часа с едни и същи дрехи. Въпреки че, ако се съдеше по изражението на лицето му, а и по самите дрехи, снощи определено бяха прекарали известно време далече от тялото му. — Срецнах един човек!

— Не думай! — изсмях се аз и се завъртях пред него за одобрение.

— Изглеждаш прекрасно — кимна той, захвърли дрехите си и се запъти към душа. — Сигурен съм, че изглеждаш прекрасно!

— Ехо, голият! — провикна се Емили от другия край на стаята, когато боксерките му паднаха на пода. — Ако не си забелязал, ям! А и нали доскоро беше най-свенливият човек на света?!

— Само защото аз не желая да те виждам гола не означава, че трябва да ти отнемам привилегията да виждаш мен така! — изрече Матю, поклони се тържествено и се намърда в душ-кабината. После се провикна към мен: — А ти къде отиваш?

— На късна закуска с Итън — отговорих, поех си дълбоко дъх и грабнах чантата си. — Навън топло ли е?

— Нямам представа. Не съм напускал хотела — провикна се той. — Долу се запознах с един великолепен художник. Казва се Далас и отсяда тук, когато идва в Торонто. Иначе живее в някакво забравено от бога място, където, за да се хранят, трябва да убиват разни неща.

— Ама в буквалния смисъл на думата ли? — провикна се скептично Емили, за да я чуе на фона на течащата вода.

— Не казвам, че някъде наоколо няма някое „Теско“ или друго от този род, но все пак е превъзходно като идея, не мислите ли?

— Аз вече трябва да тръгна — промърморих, погледнах си часовника и се опитах да не обръщам внимание на призляването в стомаха си. Стига де, чак толкова! Едни пеперудки биха били достатъчни! — Хей, ама кажете ми, наистина ли изглеждам добре?

— Много си сладка — потвърди Емили. — Ако и аз не те бях виждала от шестнайсетгодишна, бих била много впечатлена!

— О, на шестнайсет бях пълна неудачница — промърморих, оправих си косата за пореден път, метнах чанта на рамо и проверих дали съм си взела ключа за стаята. — Скоби, тиранти и всякакви други глупости. Лоша картинка.

— Е, значи вече си победител — отбеляза Емили, отпусна се назад върху възглавниците и пусна телевизора. — Значи той ще очаква да види нещо много грозно. А ето че ще получи картинка!

— Така си е — съгласих се аз. — Е, пожелайте ми късмет!

— Късмет! — помахна ми тя. — Изпрати ми есемес, за да ми кажеш как върви.

Матю залепи нос о стъклото на кабинката, усмихна ми се и помахна. А после ми показа как ще ми стиска палци с вирнатия си гигантски penis. Приех това като знак, че е крайно време да се омитам.

* * *

Въпреки стълпотворението в кафенето веднага забелязах Итън. Нямахше как да не го забележа наред хилавите тийнейджъри с кльоцави рамене и орфани тениски. Големите му сини очи и русата

коса изпъкваша ярко на фона на чорлавите прически наоколо. Изглеждаше си точно както преди — докато се изправи. Боже, сигурно през последното десетилетие не е излизал от фитнеса! Беше огромен, наистина огромен! Погледите ни се срещнаха, той огледа стресната косата ми (за която внезапно си спомних, че вече бе яркочервена, а не тъмноруса) и после ми помахаша. И внезапно коленете ми се подкосиха. Както някога.

— Рейчъл! — В мига, в който се озовах на една ръка разстояние от него, той ме сграбчи и ме притисна до себе си. Да, значи раздялата наистина действала по този начин — започваш да цениш човека повече. — Много се радвам да те видя след толкова много време!

— Аз също — промърморих и изпитах страх да седна. Та той беше толкова красив! Макар и не лоши, снимките във фейсбук не бяха успели да отразят истинската му красота. Той беше зашеметяващ! Почти очаквах някой лабрадор да изскочи отнякъде и да оближе лицето му. Ако първо не го направех аз, разбира се. Не беше точно обичайния ми тип мъж, но просяците нямат право на избор. Особено когато изборът е между Адонис или нищо.

— Изглеждаш страхотно! — изрече Итън и протегна ръка към чашата вода пред себе си. — Ако те бях срещнал случайно на улицата, никога не бих те познал. Преди беше такава мъжкарана. А косата ти... Невероятна е!

Божичко, аз седях в кафене в Торонто заедно с Итън Харисън! С моята голяма любов Итън Харисън! Божичко! Въздиш, припад, туп!

— А ти си си все същият. — С изключение на мускулите и допълнителните сантиметри височина. И на мускулите. Нямах сили да го погледна в очите, затова се спрях на яката на бялото му поло и си обещах, че с течение на времето ще се постарая да погледна и понагоре. — Но пък звучиш малко по-различно.

— Е, да, сигурно съм хванал малко от местния акцент — разсмя се той. — Но пък баща ми си е истински канадец, така че и в Англия акцентът ми не беше типично британски. А после, когато се озовах тук, всичко си дойде естествено.

— Една от най-добрите ми приятелки е от Монреал, така че съм свикнала — изрекох, поръчах си кафе и погледът ми успя да стигне до брадичката му. Хубава, солидна, квадратна челюст. Сламенорусата му коса се къдреше лекичко около ушите му и макар че в предната си част

беше много по-къса, отколкото я помнех, сърцето ми се разгуптя при мисълта, че бих могла да протегна ръка и да я отметна от очите му. Стига да не се чувствах толкова притеснено. В едно кафене в Канада. Седнала срещу Итън Харисън. Но къде е Червенокосата Рейчъл, за бога?! Шестнайсетгодишната Рейчъл не бе в състояние да се справи с тази ситуация!

— Не е ли странно, а? — почеса се Итън по главата и бицепсите му опънаха ръкавите на тениската. Ръцете му бяха по-едри дори и от тези на Дан. Не че си мислех за Дан. Ни най-малко. — Ако преди десет години някой ми беше казал, че двамата ще си седим тук и ще говорим, никога не бих му повярвал!

— Да, често споменавана тема напоследък — съгласих се аз, избутвайки всички мисли за Лондон назад. — Въпреки че, ако трябва да бъда честна, и преди седмица някой да ми беше казал, че ще си седя тук с теб, пак не бих му повярвала.

— Значи работа в последната минута, а? — запита той. — Във Ванкувър?

Вторахих се в него само една идея по-дълго, а после побързах да потвърдя:

— Да, във Ванкувър. В последната минута. Работа. Става въпрос за снимки. За едно списание.

— И ти си гримьор, а? — Звучеше изненадано, но все така продължаваше да се усмихва. — Направо не е за вярване. Не беше от онези момичета.

— От кои момичета по-точно? — Много ми беше любопитно да науча какво мислят за мен другите хора. Освен от Дан. Никак не ми се искаше да чувам отново какво мисли Дан за мен. Защото изобщо не мисля за Дан. Хммм.

— О, нямам предвид нищо лошо — обясни той и по бузите му изби сладка руменина. Ах! — Просто в училище имаше цяла група момичета, които се мацаха с много грим. Виках им „Гланцираните момичета“.

— Аха, Гланцираните момичета! — засмях се аз. Помнех ги отлично. Ревнувах ги всичките. — Да, ужасна работа.

— Нали се сещаш, Луиз и Клеър, и всички останали непрекъснато мацаха устата си с гланц за устни. — Направи пауза, за да позволи на невероятно красивия сервитьор със сладка плетена

барета да ни поднесе кафето. Не беше сервитьор, а по-скоро фотомодел. — Помня как тогава имах чувството, че имат лепило на устните си. Че на кой ще му се прииска да се занимава с такива?!

— Даааа. Е, тогава не бях много по тези неща — отбелязах и притиснах силно намацаните си с гланц устни, надявайки се лепкавата течност да попие по-скоро. — Но пък работата ми харесва. Срецам много интересни хора.

— Сериозно?

— Не — отговорих автоматично. — Почти всички модели са ужасни. Направо непоносими.

— Ти винаги си била много забавна — отбеляза Итън и постави ръка върху моята. Постарах се да не получа удар. — И затова наистина много се радвам да те видя отново. Не мога да не призная, че точно сега съм много благодарен на интернет. Това определено компенсира всички кошмарни срещи, уредени онлайн, на които съм ходил.

— Значи си фен на сайтовете за запознанства, а? — запитах с глас, за който се надявах да звучи небрежно, макар че отчаяно чаках да чуя отговора. В този човек имаше нещо ужасно сбъркано, само че не можех да схвана какво. Да не би да е симпатизант на нацистите? Или маниак на видеоигрите? Или пък биее кученца? Защото или в него имаше нещо сбъркано, или във всички жени на Канада. Бях на косъм да му направя предложение.

— Не особено — отговори той и дръпна ръката си. Сърцето ми се разби на милион парченца. А съществуваше и голяма вероятност да се бях разболяла от епичен случай на хиперболизация на вътрешния монолог. — Не съм живял сам чак толкова дълго. С бившата ми скъсахме преди няколко месеца и аз прекарах цялото лято в цупене. А сега учебната година пак приближава, така че няма да ми остане много време за ходене по срещи. Работата ми не е от най-лесните.

Но няма да си твърде зает за връзка от разстояние с някогашната си любов, нали? Питам се какво ли ще прави следващата събота. Е, май пак слагах тигана на огъня, преди да съм хванала рибата.

— А при теб как стоят нещата? — изгледа ме той. — Ползваш ли често интернет?

— Ха! — изцвилих аз. Много секси, Рейчъл, няма що! — Не съвсем. Аз също не съм била сама чак толкова дълго.

Снощи, докато пийвахме в онзи бар с новата ми най-добра приятелка, си направих сметката и изчислих, че за дванайсет години не ми се събират дори и два месеца самостоятелен живот. С първото си гадже тръгнах през октомври на дванайсети клас, а със Саймън сме скъсали едва от осем дена. Нищо чудно, че имах нужда от помощ.

— Тук е много приятно — махна с ръка той, след като поръчахме закуска. Избрах си сандвич, точно както ми предлагаша в менюто със закуските. Итън се бе опитал да поръча някакъв заместител на пърженото, но получи единствено озадачения поглед на сервитьора. Когато, между другото, нямах търпение да видя като модел на бельо на Армани. — Част от приятелите ми често идват тук и са ми препоръчвали заведението, но лично аз идвам за първи път.

— Да, и аз вече чух добри отзиви за това място. — Нямаше нужда да развалям мистичността на момента, като му кажа, че съм отседнала в хотел „Дрейк“ само защото най-добрият гей приятел на моя най-добър гей приятел бива ощастливяван всеки път, когато отседне там.

— Е, какви са ти планове в Торонто? — запита Итън, протегна ръка и пак стисна лекичко моята. Не, този път определено щях да получа удар. — Тук си за днес и утре, нали?

— Точно така. Два дена, а оттам — Ванкувър. — Когато си изяснях нещата, бях доста сносен лъжец. — Обаче нямам никакви планове, защото се оказа, че още снощи се срещнахме със стилиста.

Това беше не толкова лъжа, колкото граматическа грешка. Защото в крайна сметка Джени наистина беше стилистка.

— Тогава какво ще кажеш да те разведа наоколо, а? — дари ме той с поредната снежнобяла усмивка и аз се разтопих. — Не ме бива много като екскурзовод, но мисля, че ще се справя със забележителностите на града.

Лично на мен една забележителност ми беше напълно достатъчна — тази срещу мен. Но любезността изискваше да се покажа заинтригувана.

— Звучи чудесно! — кимнах усмихнато. — За мен ще бъде удоволствие!

* * *

Не ми отне много време да се влюбя в Торонто. На фона на чаровния ми екскурзовод и престъпно любезните хора наоколо, без да броим изобилието от кленов сироп, който се лееше навсякъде, нямаше начин да не се влюбя в този град. Към средата на следобед се чувствах вече деветдесет и пет процента захарна. И това ме правеше невероятно щастлива.

Вървахме по улиците и Итън ми сочеше всяка художествена галерия, всеки бутик за стари дрехи и всяко отделно куче, покрай което минавахме. Макар че градът бе заприличал мъничко на Ню Йорк, бе успял да запази усещането за топлина и приятелство между хората. След втория си кленов сироп макиато вече се чувствах една от тях. По някое време получих съобщение от Емили и Матю, които ми казаха, че смятали да се качат на покрива на хотела и бавно да се напиват, опустошавайки всичко в менюто. Не можех да не призная, че мъничко им завидях.

Иначе Итън беше перфектният кавалер. Отваряше ми всяка врата, дръпваше винаги стола ми и не ми позволяваше да плащам за каквото и да било. Всяка дума, която излизаше от устат му, беше приятна и интересна. Беше внимателен и интелигентен. Разбрах, че обича работата си и че се подготвя изключително сериозно за всеки свой урок. Разказа ми и как ходели на излети със Сейди, неговия златен ритрийвър. И беше невероятно честен. Почтеността му струеше от цялото му същество. Аз задавах въпрос, той отговаряше. Той задаваше въпрос, искаше да знае отговора. С други думи, беше мъжът мечта.

Затова единственото, на което можех да се надявам, бе, че само умората от пътуването и смяната на часовите зони са виновни за тоталното ми безчувствие към неговото внимание. Седяхме на малка масичка край брега и аз наблюдавах как залязващото слънце осветява косата му и хвърля сенки върху красивото му лице. Но защо не чувствах нищо? Щом преодолях първоначалното опиянение и пристъпите на омекване на краката, с мен се бе случило нещо много странно. Нищо не усещах. Харесвах Итън, но не по онзи начин. Колкото и да се опитвах, отвътре ми оставаше празно.

— Ти наистина ли включи пожарната аларма в „Савой“? — попита Итън за пореден път, докато ни сервираха нещо крайно

съмнително — приличаше на чипс, обаче отгоре беше покрито с нещо като повръщано. Тук обаче било много на мода.

— Наистина — кимнах. — Но ако попита полицията, всичко е било чиста случайност и няма нищо общо с мен.

Засега бях предпочела да не споменавам за моя списък на самотното момиче. Но усещах, че общите ни теми започват да се изчерпват и се страхувах да не стигнем и до него. Аз не обичах хокей, а той вече не се интересуваше от футбол. Оцеляването сред дивата природа бе един от най-големите ми страхове, а Итън не гледаше телевизия. Представяте ли си? Човек да не гледа телевизия!

— Ти си луда — усмихна се мило Итън. — Винаги съм знаел, че си готина, но не подозирах, че си толкова ненормална!

— Е, чак толкова — промърморих и разтрих татуировката над лявата си китка. — Според някои хора съм дори скучна и отегчителна.

— Не го вярвам! Кой би могъл да те определи като скучна и отегчителна?!

Облакът се на масата и деликатно прикрих прозявката си. Бях пийнала само две глътки, а главата ми вече се въртеше. Сигурно бе от умората и коктейлите. Умора и коктейли. И като се замисля, че е едва понеделник.

„Знаеш какво не е наред тук — прошепна Червенокосата Рейчъл, появявайки се изневиделица. — Отлично знаеш какво не е наред в тази ситуация!“

Браво на нея — да се появи едва в края на този шибан ден! Но това сигурно е единственият случай, в който максимата „по-добре късно, отколкото никога“ можеше да се окаже вярна.

— Всъщност аз съм почитател на спокойния живот — изрекох, пренебрегвайки своето алтер его. Но още докато изричах тези думи, вече знаех, че не са верни. — Нямам желание да се бия със супермоделите всяка сряда.

Окей, част от това беше истина, но освен това бе истина и фактът, че нямах намерение всеки вторник да правя спагети болонезе за мъж, който не го заслужава. Предпочитах да си приготвя само за себе си. Или най-много за Емили. Що се отнася до Матю, за него никога повече не бих сготвила каквото и да било. Изражението на Итън обаче подсказваше, че все така е зациклил на темата за моя бой.

Вдигнах едно парченце чипс, относително свободно от разните там сосове и бебешко повръщано, помирисах го и веднага го върнах обратно в чинията си. Отврат.

— Направо не мога да повярвам колко си се променила — отбеляза кавалерът ми и се зае с огромна наслада да поглъща порцията си. — Нали знаеш, че си невероятна, а?

„Да, ти си невероятна — прозя се до мен Червенокосата Рейчъл. — А той е пълна скука.“

Е, малко гадно от нейна страна. Но пък напълно вярно.

— Не чак невероятна, но... Трябваше да ме видиш преди месец — отбелязах. — Тогава бях много различна.

Да, обаче преди месец нямаше да можем да се видим, защото без списъка аз никога нямаше да се сетя да те издиря, а Матю никога нямаше да ти изпрати съобщение. И сега нямаше да бъда в този бар в Торонто.

— Е, Рейчъл Самърс, гримьор от международно ниво — започна Итън и сви юмрук пред мен, поднасяйки ми въображаем микрофон, — как виждаш себе си след пет години?

— Още един въпрос, който само преди месец ужасно би ме затруднил — отговорих, чудейки се какъв наистина е отговорът. — Труден въпрос, господин Харисън.

— В какъв смисъл?

— Ами, само преди месец бих изпаднала в ужас дори от самата мисъл на колко години ще съм след пет години. На трийсет и три. Втрисащо! — Затворих очи и преглътнах. — Тогава със сигурност бих отговорила, че до пет години ще бъда омъжена и с дете. Може би дори две. Най-вероятно.

Итън се усмихна щастливо и отбеляза:

— Това е отговорът, който исках да чуя!

— Просто сега не съм много сигурна дали вече е мой — отбелязах и пак разтрих татуировката си. — В момента идеята, че ще бъда на трийсет и три, не ми изглежда чак толкова плашеща, колкото мисълта да имам деца.

— В такъв случай какво искаш? — попита той.

Разсмях се и отбелязах:

— И аз не знам. Наистина не знам. Може би да разбера какво искам.

— Смяташ ли, че ще останеш да живееш в Лондон? — запита Итън, докато обръща стола си, за да погледам залеза. Никога не бях допускала, че този град може да бъде толкова красив. Всъщност не се бях сещала дори за Канада. Но сега се радвах, че Матю ме бе довел тук. Светлините на кулата започваха да се открояват на фона на настъпващия мрак, а в далечината проблясваше езерото Онтарио. — Чух, че напоследък в Торонто имало остра нужда от гримьори.

— Така ли?

„Досадник! — проплака до мен Червенокосата. — Той е мазен досадник! Не минахме ли вече тази част?“

— Така.

Това би бил идеалният момент за целувка. Седнали рамо до рамо, с крака, допиращи се под масата, съзерцаващи залеза след десет години раздяла. Обаче пеперудките ми бяха отлетели незнайно къде.

— Човек обикновено не осъзнава колко много е свикнал с определено място, докато не го напусне — отбеляза Итън и се отдръпна лекичко. — Свикваш с всичко, което то може да ти предложи, и не му обръщаш внимание, докато не ти го отнемат. След колежа живях едно лято в Ню Йорк, а когато се върнах в Торонто, всичко тук ми изглеждаше като движещо се с костенурчена скорост. Обаче сега не бих сменил този град за никой друг на света. Искам просто да ходя на работа, да се прибирам вкъщи, да разхождам кучето си и да си почивам.

— Звучи приятно — изрекох. Рейчъл отпреди една седмица би приела това за сбъдната мечта. Обаче Червенокосата Рейчъл вече я беше хванала за гърлото. А някъде между тях истинската Рейчъл си даваше сметка, че не това е животът за нея. Колкото и романтично да изглеждаше да пристана на ученическата си любов, това нямаше да се случи.

— Знаеш ли, мислех си за нещо... — започна Итън и се приведе към мен.

Устните му бяха върху моите само за миг. Дори не беше истинска целувка, а по-скоро като докосване за проверка. Иначе си беше мека, сладка и идеална първа целувка.

Само че не беше от Дан.

— Мислех си, че напълно хлътнах по Рейчъл Самърс — отбеляза Итън, изчерви се и стисна лекичко ръката ми. — Чакай само да кажа на

момчетата!

— Само дето ти бяха необходими дванайсет години — изрекох тихо, опитвайки се да се усмихна. Но какво ми ставаше, за бога? Защо непрекъснато мислех за Дан? Но толкова дълго време се опитвах да направя тази ситуация с Итън реална, че пропуснах нещо много важно.

— Е, какво искаш да правим сега? — попита той. — Да отидем на кино, а? Или на вечеря? Виждам, че чипсът не ти хареса.

— Съжалявам, но се чувствам като пребито куче — промърморих и демонстративно се прозях. — И сега единственото, за което си мечтая, е едно легло.

— Легло ли? — Ако продължи да си пилее времето все така в изчервяване, няма да има нужда от никого в стаята си. Всеки грам кръв очевидно бе решил да се насочи към бузите му.

— За моето легло — побързах да поясня. Боже, не си представях, че и това изречение може да бъде изтълкувано погрешно. — Трябва да си легна в моето легло и да поспя. Смяната на часовите пояси си казва думата.

В мига, в който тези думи излязоха от устата ми, тялото ми се предаде. Аз наистина имах нужда от сън. А когато се наспя и избистря мозъка си, сигурно ще успея да видя какво не е наред в тази картинка. Или най-малкото, какво не е наред с мен.

— Да, като те гледам, наистина си много уморена — кимна Итън. Изглеждаше малко разочарован, но нали си е джентълмен, даде знак на сервитьорката за сметката и пак стисна ръката ми. — Днес си прекарах чудесно! Радвам се, че се обади!

— Да, аз също. — Макар че не се впуснах в ромansa, за който си бях мечтала. — Благодаря, че ме разведе из града.

— Няма проблеми. Хайде сега да те откарам в твоя хотел. — Хвърли на бара две банкноти и дари сервитьорката с неповторимата си усмивка. И трапчинките, за които си бях мечтала толкова много в единайсети клас, пак се появиха. Наистина ми се искаше да разбера какво не ми е наред. Не може да е, защото той не обича да гледа телевизия, нали?

— Благодаря. — Скокнах от високия стол и му позволих да вплете пръсти в моите, надявайки се най-сетне да почувствам нещо в

стомаха си. Единственото, което усещах обаче, бе киселия вкус на гадното вино.

* * *

— Ето го и хотелът — отбеляза Итън, докато паркираше практичната си кола пред блестящата черна фасада на „Дрейк“.

Разкопчах колана си и го дарих с най-хубавата си сънлива усмивка. Или поне се надявах да е сънлива, а не просто кривогледа.

— Много благодаря! — промърморих. — Беше ми много приятно.

— И на мен. — Той изключи двигателя и обгърна с ръце волана. Хммм, каква е тази сериозна физиономия? — Знам, че заминаваш в сряда, но какви са ти плановете за утре?

— Нямам представа — излъгах. — Какво ще кажеш да ти изпратя съобщение?

— Разбира се — кимна той и се помести в седалката си, за да се обърне към мен. — Защото много ще се радвам пак да се разходим. Беше страхотно!

— Да. — Обърнах се бързо, с една ръка в готовност върху дръжката на вратата, залепих една целувка на бузата му и хукнах навън. — Лека нощ, Итън!

Затръшнах вратата и вече бях навлязла в убежището на хотела, когато чух включването на двигателя. Не се обърнах.

— Здравейте, госпожице Самърс! — помаха ми рецепционистката. — Хубава вечер, а?

— Да? — предположих. Изглеждаше толкова убедена, че реших да не я разочаровам. Емили ми бе изпратила съобщение, за да ми каже, че двамата с Матю са в бара и ще ме чакат, но тъй като точно в този момент не можех да си имам доверие, що се отнася до разговори с човеци, предпочетох да се запътя директно към леглото си. Би било хубаво веднъж да си взема душ без публика.

— Лека нощ тогава! — подвижна след мен жената на рецепцията.

— Аха — промърморих и затрополих нагоре по стълбите.

Би било цяло чудо нощта да е такава.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Пропълзях моментално в леглото, без да свалям дори роклята си. Нямах време нито за душ, нито за чистене на грим. Не ми пукаше, че утре очите ми щяха да бъдат залепнали. Нито пък, че лицето ми е леко изгоряло. Как досега не са ми казвали, че смяната на часовите зони в комбинация с глупави срещи с мъже от миналото са най-доброто лекарство против обесивно-компулсивното ми разстройство? Завих се, безсилна дори да изгася нощната лампа. Завъртях се и се озовах в средата на леглото. По дяволите. На Емили сигурно ще ѝ се наложи да ме избута, когато се върне. В мига, в който отпуснах глава върху възглавницата, я усетих като олово и веднага след това затворих очи и заспах.

* * *

Когато пак ги отворих, слънцето светеше ярко.

— Добро утро — обади се Матю откъм шезлонга, където четеше френско списание. Матю не знаеше френски. — Снощи беше толкова нафиркана, че не ни усети.

— Нищо подобно. Просто бях грогясала. Цял ден съм вървяла. Между другото, колко е часът?

— Към десет — отговори Матю. — Мислех си, че никога няма да се събудиш. Я бутни и другата спяща красавица, че колата ще ни чака в единайсет и половина, а аз трябва да сложа нещо в стомаха си, преди да е започнал да се самоизяжда.

— Колата ли? — Ставането се оказа епична битка. Имах чувството, че някой ми е клъцнал краката и ги е заменил с кренвирши.

— Емили ми разправи за онова нещо със скоковете на Ниагарския водопад — поясни Матю, изправи се и ме вдигна на крака. — Затова проверих и направих резервации. Отиваме!

— Така ли? — вдигнах очи и видях шокираното му изражение, когато видя роклята ми. — Спах с дрехите — поясних.

— Виждам. Е, как мина срещата?

— Това е разговор за колата — промърморих, дръпнах ципа на роклята си и веднага се увих с хавлиена кърпа, за да не изгоря ретината на Матю с циците си.

— Толкова зле ли мина? — Той включи водата и провери температурата с ръка. — Ти добре ли си?

Грабнах специалния си шампоан за червенокоси, готова да влея малко разум в косата си, и изломотих:

— Нека засега просто кажем, че съм избрала най-подходящия ден в живота си, в който да скоча от покрива на висока сграда.

* * *

— Екскурзияяя! — изпищя Емили от задната седалка, раздавайки щедро от пакета с лакомства още преди да бяхме потеглили. Аз пък седях на предната седалка до Матю и държах телефона си, за да може той да следи пътната карта. Като гледам, май бях изтеглила късата клечка.

По едно време картата от екрана изчезна и се появи непознат номер.

— Сигурно е Итън — излязох аз от мини купъра, който Матю все още опознаваше. — Една минутка.

— Само една минутка! — изкрещя Емили през отворения прозорец. — Екскурзияяя!

— Ало? — Наистина няхах друга основателна причина да не се срещна с него, освен дето вече имах планове да скоча от голяма височина с еластично въже, завързано за глезените ми. Не че той се канеше да ми предложи, де. Сигурно. Вчера ми напълни главата с разкази за децата на приятелите си. Ако на света съществуваше мъж, изгарящ от нетърпение да се ожени, то това беше той. Както и аз само преди една седмица. Ама че разминаване!

— Прочетох писмото ти.

Саймън никога не си правеше труда да поздравява по телефона. Това бе един от по-неприятните му навици. Както да си реже ноктите на краката в дневната, да яде сандвичи с мармалад в леглото и да си пъха ръцете в гащите, докато гледа някое вечерно шоу. Кое то и да бе

то, стига да е след осем. И това бяха все неща, които не трябваше да забравям. За нищо на света!

— От къде на къде четеш моите писма? — възкликнах объркано. — И защо не излезе името ти? Да не би да си сменил номера си?

— Ти пък смени ключалките, без да ме предупредиш — отговори той. — Квит сме.

— Ти ме напусна — отбелязах, намерих малко сянка и приседнах. Ходенето нямаше да помогне на кръвното ми налягане. Кимнах за добро утро на две възрастни дами, които чакаха автобуса до мен. Те ми кимнаха в отговор. Прекрасни хора са тези канадци! — Защо четеш пощата ми?

— Не чета пощата ти — тросна се той. — Прочетох писмото, което си написала ти и което е адресирано до мен! Онова, в което многократно ме наричаш „невестулка“.

Трябваше ми известно време, но накрая ми светна. Да бе, писмото. Онова писмо, което оставих на масичката. Което Матю очевидно е грабнал с останалата поща, когато Саймън е поискал да си я вземе. Невестулки.

— О! — Беше добре, че вече бях седнала, макар че легналата поза като че ли щеше да бъде още по-добре. — Онова писмо.

— Да, същото. Матю каза, че ще ходите в Канада.

Погледнах към двете възрастни дами на спирката, към колите, които караха върху трамвайните релси от погрешната страна на платното, и към шикозната сграда на черни и бели ивици срещу мен.

— Да, вече съм в Канада — потвърдих. — В Торонто.

— По работа ли? — Започваше да звучи не толкова ядосан и доста повече любопитен.

— Не. — Защо да му давам повече информация, отколкото заслужава?

— Хубаво. Виж какво, този разговор ми струва цяло състояние, затова ще карам направо — изрече той след кратка пауза. — Онова писмо направо ме разби.

— Виж ти! — Ако пак започне да ме залива с обиди, винаги мога да му затворя. Какво ще направи тогава — ще пристигне в Канада, за да ми крещи в очите ли?

— Да. Не беше много приятно за четене, но след като го прочетох, се замислих... Ти си права. В него имаше някои части, които

ме накараха да се почувствам отвратително. И не мога да те виня. Ти си права за всичко.

Виж ти! Направо учебникарски обрат на събитията!

— Онова, което сторих, беше гадно. Държах се като страхливец, а ти не го заслужаваш.

Облегнах се на стената на автобусната спирка. Брей!

Той си пое дълбоко въздух и мога да се закълна, че чух подсмърчане.

— Рейчъл, много съжалявам! Знам, че нямам право да те моля и знам, че ти ще кажеш не, но наистина искам да те видя!

Вторахих се към улицата и към минаващия трамвай. Трамваи, моля ви се. Колко смешна е тази Канада!

— Рейчъл, там ли си? Нали знаеш, че не мога да разбера дали мислено ми отговаряш, когато говорим по телефона?

— Слушам те — казах. — Искал си да ме видиш.

— Знам, че съм идиотска невестулка, която не заслужава нищо, но искам да се върна у дома! — изрече бързо той и добави един нервен смях за цвят. — Днес си седя и цял ден гледам телефона, и препрочитам това твое писмо. Трябваше ми доста време, докато събера сили да ти се обадя.

И какво трябваше да кажа сега? Какво трябваше да направя? Захапах крайчеца на палеца си.

— Окей. Аз просто ще си говоря, а ти просто не ми затваряй.

През петте години, през които живяхме заедно, съм виждала Саймън да плаче само два пъти. Единия път беше, когато почина дядо му, а после, когато Челси спечелиха шампионата. Но сега като че ли идваше третият път.

— Нямам представа какво съм си мислел с тази смяна на работата, срещата на нови хора и приближаването на трийсетте — продължи той. — Успях да се убедя, че пропускам нещо много важно. По едно време всеки път, когато те погледнех, виждах само ипотека и пенсионни планове, и такси за университета, и седмични пътувания до супермаркета, и просто... остаряване. Престанах да виждам теб. Но не бях прав.

Значи аз съм седмично пътуване до супермаркета? Престанах да си гриза нокътя. Той гледал мен, а виждал пенсионни планове?

— Разполагах с известно време да си помисля и разбрах, че съм грешал. И вече мога да го призная с чиста съвест. Аз *наистина* се държах като невестулка, но сега вече искам да се прибера у дома. Обичам те!

— Така ли?

— Да.

— Въпреки че съм скучна и отегчителна?

— Въпреки че си скучна и отегчителна. — Тук се опита да се засмее. — Но като се замисли човек, това не е чак толкова лошо, нали така? Много ми липсваш, Рейчъл!

Поех си дълбоко дъх, а после издишах. Бях много спокойна. Абсолютно, непоклатимо спокойна.

— Ами ако аз вече не го искам? — запитах внезапно. — Ами ако вече съм различна?

— Ти си все още Рейчъл — отговори той. Аха, май някой започва да се ядосва, че не започнах да подкачам от щастие като паленце, посрещащо господаря си. — Виж какво, кога се връщаш? Да те вземат ли от летището? Ще направя вечеря и после ще се разберем.

Надух бузи и погледнах към колата. Емили висеше от прозореца и ми правеше знаци да приключвам, като не пропускаше да се тъпче с чипс. Аз ѝ помахах и ѝ направих знак, че скоро приключвам. Или поне си мислех, че ще е скоро.

— Рейчъл? — Гласът на Саймън в другия край на линията.

— Не. — Моят глас. Моят отговор.

— Да не те вземам ли?

— Не на всичко. — Изправих се и започнах да крача напред-назад. — Не, не искам да ме вземаш. Не, не можеш да се преструваш, че нищо от това не се е случило. Не, не можеш да се прибереш у дома. А и това вече не е твой дом!

След като го изрекох, то стана истина. През последните десет дена постигнах твърде много, за да се връщам назад. Разбира се, би било много по-лесно да забравя и да се върна към старото. Но вече не обичах лесните неща. И най-важното, вече не обичах Саймън. Всъщност не го обичах от доста време насам. Просто не обичах да съм сама. Обичах, като се прибера у дома, някой да ме чака. Но вече не се нуждаех от това. И сърцето ми не беше разбито. Преди се чувстваше съсипано за неща, които исках от него, но вече не ги исках.

— Рейчъл?

— Ти си страхливец, Саймън! И невестулка! — Примигнах и се извиних с жест на възрастните дами. Едната от тях само поклати глава, другата се усмихна. — А какво щеше да стане, ако преди три месеца се бях прибрала и ти бях казала: „Виж какво, Саймън, мисля да се поразходя из града и да се поизчукам на воля, а след като ми писне да спя на кушетката на приятеля ми, ще се върна. Обаче всичко ще стане така, както казвам аз, а после ще ти се обадя и ще те наругая“. Е, как ти звучи? Как щеше да реагираш, ако го бях направила?

— Рейчъл...

— Ще ти се обадя, когато се прибера и когато взема решение какво ще правя с апартамента. А сега трябва да тръгвам, защото ми предстои да се хвърлям от мост или нещо подобно.

Натиснах бутона за изключване и междуременно нарекох Саймън с една много грозна дума на много висок глас. Възрастните дами, които седяха до мен на автобусната спирка, като че ли се стреснаха мъничко.

— Извинявайте! — побързах да покрия уста с ръка аз. — За момент забравих къде съм.

— Не се притеснявайте! — отговори жената с оранжевия шлифер. — В младостта си и ние сме срещали достатъчно невестулки, само дето не смеехме да им кажем какви са.

— Спомнящ ли си Доналд Тайлър? — рече другата, докато автобусът спираше пред нас. — На това му викам аз истинска невестулка!

Изтрих зачатъка на сълзи щастлива, че са ме разбрали, и се усмихнах на двете възрастни дами, докато се качвах в автобуса. След четирийсет години това ще бъдем ние двете с Емили. Матю безсъмнено ще обикаля Маями с някоя скъпарска кола. Почесах се по носа, върнах се при колата и влязох.

— Какво става? — На Матю му трябваше само да ме погледне веднъж, за да ме прегърне. — Добре ли си?

— Беше Саймън — промърморих в локвичката, която сълзите ми бяха започнали да правят върху рамото му. — Иска да се върне при мен.

— Господи! — извика Емили и се напъха между двете предни седалки, за да чува по-добре. — И ти какво му каза?

— Казах му не. — Междувременно измъкнах от ръцете ѝ пакета чипс и го пъхнах до седалката си. Скоро щеше да ми потрябва. — Не го искам обратно. Пък и този дом вече не е негов, той го напусна.

— Браво на теб! — измъкна се Матю и се ухили. — Без него ще бъдеш по-добре!

— Така си е. Май наистина започваш да усвояваш изкуството да живееш сама — кимна Емили. — Мъже по целия свят, пазете се!

— Да бе — отпуснах глава на ръката ѝ. — Рейчъл Самърс, международна разбивачка на сърца.

Това прозвище можеше и да прозвучи по-достоверно, ако бях в състояние да престана да мисля за едно конкретно сърце, което наскоро бях разбила. И за което никак не се чувствах добре.

— Все пак ще трябва да ни разкажеш повечко подробности — напомни ми Матю, след като успя да набути Емили обратно на мястото ѝ отзад и да я накара да си закопчее колана. — Ако искаш, можем да го броим за дъждовен днес и да отидем утре.

Последните два дена бяха наистина много уморителни и объркани. А смяната на часовите зони беше изтикала Червенокосата Рейчъл далече назад. Сега имах нужда да се върна при нея. Което означаваше само едно — закопчах си колана, извадих си списъка и го размахвах към Матю.

— Ако изобщо някога ще го правя, това ще бъде сега!

— Слушам, мадам! — кимна той и завъртя ключа на колата. — Ниагарски водопад, идваме!

* * *

Не бях много сигурна какво точно да очаквам от Ниагарския водопад, но се оказа, че мястото приличаше по-скоро на Лас Вегас по безвкусица и нямаше нищо общо с модерния и подреден с много вкус Торонто. Докато пълзяхме покрай стотиците неоновы знаци, изброих най-малко четири кафенета „Старбъкс“. Най-накрая стигнахме до някакъв паркинг. Матю измъкна гигантското си тяло от миниатюрната кола и се разкърши. О, човешка суета! Можеше да наеме и по-удобна кола, обаче тази била модерна. Ха!

Разговорът за Итън по време на пътя не беше минал особено продуктивно. Все още разтърсена от реакцията на Саймън, не бях в състояние да обясня защо съм прекарала един прекрасен ден с прекрасен човек, без да почувствам нищо.

— Грешката не е твоя — отбеляза Матю, прегърнал ме през раменете, за да ме прекара между туристите. — Човек не може да се влюби безнадеждно само за един ден. Ако Итън беше някакъв тип, с когото си се запознала в бара, няма да поискаш да се омъжиш за него само петнайсет минути по-късно, нали? А ако живееше в Лондон, сигурно щеше да го раздаваш по-спокойно.

— Сигурно — промърморих и се вторачих в съобщението по фейсбук, което му бях изпратила и от което насам се чувствах отвратително.

Здрасти, Итън!

Много благодаря за вчера! Наистина си прекарах страхотно! Торонто е удивителен град! Много се радвам, че наваксахме с разказите си, но се опасявам, че днес ще трябва да пропусна. Изникна нещо неочаквано в работата ми. Надявам се, че ще продължим да си пишем, а когато дойдеш в Лондон, непременно ми се обади!

Целувки:
Рейчъл.

Наистина не беше честно към него. Той беше страхотен човек, а аз се държах ужасно, но какво мога да сторя? Не е като да сме били сгодени, нали? Той ме целуна веднъж, а и двамата бяхме наясно, че след четирийсет и осем часа си тръгвам. Това си повтарях отново и отново, докато същевременно се стараех да забравя, че се чувствам ужасно, задето го подведох. Засега не ми беше отговорил. Надявах се това да се дължи на факта, че е излязъл из планините със Сейди и няма обхват, а не защото е зает да си изработва червенокоса вуду кукла. Не че имаше нужда да изпраца проклетие към мен — аз и сама се бях запътила към своя край. Номер девет — бърджи скок.

* * *

— Всичко ще бъде наред — обеща ми Матю. — Някой ден наистина ще срещнеш човек, от който краката ти ще се подкосят. Който ще те накара да се почувстваш жива. Някой, който те целува и ти отмаляваш. Човешките взаимоотношения са сложни работа. И не си струва да се задоволяваш с нищо половинчато.

— Напълно вярно — съгласи се Емили. — И нищо на този свят не може да се сравни със срещата с човек, който те подлудява. Имаш нужда от малко страст в живота си, Рей Рей. Нещо, от което да ти се свият пръстите на краката, нещо, от което да ти опръхнат устните.

На този етап вече не бях сигурна кое е по-страшно. От мисълта за бърджи скока, от това да се задоволя с нещо половинчато или от факта, че единственият човек, който ме е накарал да се чувствам по този начин, е Дан Фрейзър — преди седемдесет и два часа, когато ме вдигна във въздуха и ме хвърли на дивана.

След като очите ми бяха заслепени от най-абсурдната туристическа пошлост на света, се оказах твърде неподготвена за красотата, която внезапно зърнах пред себе си. С всяка следваща стъпка грохотът на водата ставаше все по-силен, а гледката — все по-забележителна. Скочих върху един нисък зид и забравяйки за гласчето, което ми напомняше, че съм на много метри височина над земята, започнах да щракам снимка след снимка. После ги изпратих на майка ми. Тя ще се влюби в тях. Това ме накара да си напомня, че някой ден ще трябва да я доведа тук. Тук беше епично. Незабравимо. Ниагарският водопад!

— Изумително! — прошепна Матю след продължително мълчание. — Сигурна ли си, че не искаш да намерим някое буре и да те хвърлим от върха, а? За мен това би било абсолютно равностойно на скок с бърджи.

Да, бе. Тъкмо си представях как искат да ме пъкнат като хамстер във въртележка и да ме пратят на сигурна смърт. В такъв случай изобщо не трябваше да изпращам на Итън онова съобщение. Можех просто да си умра тихичко и да го оставя да си живее в блажено невежество.

— Мисля да пропусна — промърморих и се изправих. — Хайде, казвайте къде е сега това съоръжение за скоковете!

* * *

— Мамка му! — Затворих очи, докато ме опаковаха с колани по доста интимни части над късите ми панталонки. — Налага ли се да го правя?

От всички точки в моя списък това беше най-притеснителната. Да си направя татуировка — добре. Да наруша закона? Имаше милиони начини да го направиш, без да си причиняваш неприятности. А сега по-скоро бих се съгласила да бягам десет години подред, вместо да се оставя на този пъпчив млад оператор на бънджи машината, който ми изглеждаше подозрително неквалифициран за работата си. Страхът ми от височини никога не е бил бездвижващ, защото си бях поставила за цел никога да не се качвам на високо. Така де, кога ми се е налагало? Крушките вкъщи ги сменяше Саймън, оставах винаги на долния етаж на автобуса, а в магазините с горен етаж никога не се качвах по стълбите. Лесна работа. И затова никога досега не се бях притеснявала особено по този въпрос. Не обичах височини. Не обичах затворени места. Не обичах тийнейджъри, отговарящи за машини, които могат да ме убият. А сега трите ми най-големи фобии се бяха събрали заедно. Като гледам, единственото, което оставаше, бе да ми залепят тарантула на лицето.

Бях оставила Емили и Матю долу, под претекст да правят снимки, но по-скоро, за да нямам много свидетели на предстоящия нервен срив. Освен това не желяех да виждам отблизо нездравословния блясък в очите им, докато ме наблюдаваха как тръгвам на сигурна смърт. Особено Матю — прекалено много се наслаждаваше на гледката. Докато ме опаковат с тези колани, аз вече бях плувнала в пот и бях сигурна, че няма да мога да си поема дъх.

— И така, сега ще ви изхвърля, и... ммм... така де, ще полетите нагоре — започна тийнейджърът. — Пасажерите на прашката биват изстрелвани на сто метра в небето над Ниагарския водопад при скорост сто и шейсет километра в час.

Закашля се. И изплю нещо на пода.

Боже господи! Аз наистина ще умра!

— Не трябва да се качвате на прашката, ако сте бременна, имате болно сърце или... хммм... някакви други работи. — Сви рамене. — Или ако сте дрогирана, разбира се.

— Не съм дрогирана. Само психически нестабилна — отговорих с ведра усмивка. Просто трябваше да го направя. Това е като да дръпнеш лейкопласт. Смъртоносен лейкопласт, който ще се откачи от механичните си ръце и ще ме запрати надолу към моя воден гроб. Всеки момент. — Не може ли просто да започваме?

— Ъхъ... ами... Мисля, че е окей. Всъщност вече сме качвали умствено изостанали хора — кимна пубертът и се премести към контролното табло. — Макар че май не ми е позволено да казвам „умствено изостанал“, докато работя тук.

Щеше ми се вече да престане с тези приказки. Приличаше ми на младежки вариант на Мистър Бийн.

Сграбчих здраво коланите и се подготвих за предстоящия си край. От друга страна, трябваше да се чувствам и привилегирована. Все пак съществуваха и много по-лоши начини да умреш, отколкото пред очи с красивата гледка на Ниагарския водопад. Оттук се виждаха и двата водопада — гърмяща бяла вода, яркозелени дървета, електриковосиньо небе. Какви красиви цветове! Озърнах се. Канада лежеше под краката ми — или поне под капсулата, в която се намирах. А от другата страна беше Америка. Ако трябва да бъде честна, не можех да повярвам, че пошлата страна на шоуто се намираше откъм канадска страна, а не американска. Отсрещната изглеждаше твърде изискана, което ме караше да се чувствам щастлива, че преди да умра, поне ще видя нещо красиво. Защото бях абсолютно убедена, че ще умра.

Чух прищракането. Половин удар на сърцето по-късно вече се носех към небето, а водопадът се намираше на милиони мили под мен. Или най-малкото на стотици километри. Странно нещо — не чувствах абсолютно нищо нито във физически, нито в психически смисъл. Единственото, което знаех, бе, че стомахът ми и Ниагарският водопад са някъде под мен и че всеки момент това невероятно усещане за полет ще бъде заменено от кошмарното усещане за падане в пропастта. Към смъртта. Ето го сега! Падам! И като си помисли човек, че при други обстоятелства бих се радвала, че съм се оказала права!

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Божегосподистрахотное! — изкрещях, когато бавноразвиващият се тийнейджър ме измъкна от капсулата на прашката под бурните аплодисменти на насъбралата се тълпа, начело с Емили и Матю. Краката ми почти автоматично ме предадоха, но за щастие два чифта ръце вече ме чакаха, за да ме вдигнат от пода, докато Мистър Бийн-младши се отдръпваше, за да ме остави да падна.

— Не ни е позволено да докосваме клиентите — извини се над мене той. — Надявам се, че преживяването с прашката ти е било приятно.

Очите ми бяха широко отворени, но иначе бях сляпа като кърт. Единственото, което виждах, бяха някакви размазани цветове. И всичко ми се струваше адски шумно. Обаче бях жива. Чувствах се много, ама ужасно много жива. Сигурно нещо подобно е усещането при раждане — чувстваш се дезориентиран, оглушал и с все по-нарастващо желание да нададеш неистов рев, с пълно гърло. Искях да седна. Искях веднага да отметна точката с бърнджи скока от списъка си. И не исках никога, ама за нищо на света да го повтарям.

— Толкова се гордея с теб! — изписка Емили и ме притисна към себе си. — Беше невероятно! Матю записа на видео всичко!

— Така си е — потвърди той. — Може да му добавим и някаква мелодия за фон, преди да го покажем на майка ти. Защото или тази камера е ужасно чувствителна на звук, или цветистият ти език се носеше прекалено силно.

— Сигурно по малко и от двете — промърморих, пристъпвайки като новородено сърненце напред. — Но беше невероятно.

— Е, още ли се страхуваш от височини? — запита Емили, помагайки ми да слеза от платформата, защото към нея вече се бяха запътили двама ревящи от възторг тийнейджъри. Ама нали тук не им разрешават да пият бира?

— Направо се ужасявам — отговорих ѝ аз. — Но това приключи. Направих го. Вече имам чувството, че мога да направя всичко на този свят.

— И какво по-точно би желала да направиш? — любопитства Матю.

Замислих се, за да дам правилния отговор. Току-що бях постигнала нещо повратно в живота си. Бях се изправила очи в очи с най-големите си страхове. Бях изкачила своя Еверест. Бях преплувала сама своя океан. И бях открила невероятни лубутенки на разпродажбите в „Селфриджис“.

— Бих ти отсякла ръката за един бургер — отговорих накрая.

* * *

След като се подсигурихме с всички необходими доказателства за подвига, който извърших — снимки, тениски, ключодържатели и всичко останало, Емили ми помогна да доуцам до една пейка, докато Матю бе назначен за старши ловец на групата и тръгна да търси храна.

— Не се ли чувстваш прекрасно, а? — обади се Емили, докато разглеждаше сувенирите. Бяха доста кичозни, но сега не бе момент да се тревожа за качеството им. А що се отнася до снимките, винаги могат да минат и през фотошоп.

— Да, така се чувствам — кимнах и с трепереща ръка бръкнах в гигантската си чанта, извадих нещастната салфетка и прилежно отметнах задачата с бързи скока като изпълнена. Остана само една точка. Напъхах списъка обратно в чантата и се постарях да накарам стомаха си да се успокои. — Малко ми се гади, но иначе е прекрасно.

— Сигурна съм, че всеки, който постигне нещо толкова зашеметяващо, после се чувства малко зле — отбеляза тя, прегърна ме лекичко и се отдръпна на няколко сантиметра от мен — за всеки случай. — Например хората, които отиват до Луната, катерят високи планини или докосват Джони Деп.

Засмях се тихичко и отпуснах глава върху коленете си, изчаквайки сърцето ми да се успокои. Положението с краката не ме тревожеше толкова, но държах да се уверя, че не съм на ръба да получа инфаркт. Кръвното ми налягане бе подложено на предостатъчно изпитания за един ден.

— Ето ме и мен, суперзвезди! — обяви тържествено Матю след няколко минутки, материализирайки се с три кафяви торбички от

„Уенди“. — Три пъти номер седем, двойни, с пържени картофки, лучени кръгчета и диетични коли.

Постави всичко на съседната пейка и отвори чантите. Божичко, ухаеше жестоко! Поех автоматично опакования сандвич и бързо го захапах, без въобще да си правя труда да питам какво означава „номер седем“. Скоро стана ясно, че „номер седем“ било тайният шифър за най-вкусния пилешки бургер, който някога съм яла. Изгълтах моя на един дъх и веднага преминах към картофките, а междувреме Емили и Матю все още вадеха парчета домати от своите сандвичи. Което сигурно обяснява защо само две минути по-късно върнах всичко изядено в близкото кошче.

— Добре ли си? — обади се Матю, след като бях прекарала петнайсет неприятни минути в оправяне в тоалетната на най-близкия „Старбъкс“. — Ама честно?

— Не знам. Чувствам се странно.

— В какъв смисъл?

— В смисъл, че мога да постигна всичко на този свят. — Опитах се да накарам мозъка си да обработи тази информация. Не беше никак лесно, особено след като се има предвид, че вече бях на цели двайсет и осем години, а ми се налагаше да се справям със съвсем ново за себе си чувство. — А това малко ме плаши. Чувствам се така, сякаш съм отворила врата, без първо да проверя какво има зад нея. Като че ли вече нямам никакви извинения за нищо.

— Уау! — възкликна Емили, все още хрупача картофките си. — Много проникновено от твоя страна!

— Аха — кимнах. — И нещо не ми харесва.

— Дааа, беше голям ден — отбеляза замислено Матю. Излезе лек ветрец и разроши косата ми. Аз я втъкнах зад ухото си и зачаках Матю да я оправи, но той не помръдна. — Имам нещо за теб — рече по едно време и измъкна от вътрешния джоб на якето си малко квадратно нещо, увито в синя хартия. — Това е от мен и Емили. Взехме ти го, докато купуваше двайсет и пет тоблерона в безмитния магазин.

— Купих само два — промърморих и поех подаръка. — Какво е това?

— Отвори го и ще видиш, дебеланке — отсече той и се обърна по посока на водопада.

— Аз го избрах! — изчурулика от другата ми страна Емили.

Вътре в хартията открих малко розово кожено бележниче. На корицата със златни букви беше гравирано: „Списъци на щастието“. Погледнах приятелите си. И двамата се усмихваха.

— Защото почти приключи с онзи твой списък — поясни Матю. — Решихме, че ти е време да започнеш нов. И първа точка вече е налице!

И наистина, на първа страница, след оградената със сребрист химикал точка първа, се четеше: „Да купя вечеря на Матю“. Обърнах изящния син лист. Втора страница започваше със същото. И трета. И четвърта.

— Някъде по това време ми писна да пиша — поясни той, приведен над мен. — Искях да включа и още няколко интересни неща, обаче Емили ми забрани.

— Това ти е новият бележник на самотното момиче — поясни приятелката ми. — Част от твоята трансформация. Нов бележник, ново начало.

— Много ви благодаря! — изрекох усмихната, увих бележника обратно в хартията му и го пъхнах в чантата си. — И за това, че сте невероятни приятели!

— Притеснявах се, че ще ни дойдеш в повече, ако не започнеш веднага да съставяш новия си списък — сви рамене Матю. — Все пак човек не може да се бори със същността си, нали така?

— Нали не смятате, че тази работа със списъците ме превръща малко в... откачена, а? — запитах предпазливо. Слънцето беше започнало да слиза зад хоризонта и небето притъмняваше.

— Щяхме ли да бъдем приятели с теб, ако беше откачена?

— Да. Защото сте ми приятели от цяла вечност. А и аз те имам на видео как ревеш на „Американска приказка“ и знам, че всяка седмица ходиш на солариум. Затова сериозно — мислите ли, че съм луда? Или скучна и досадна?

Емили ме ощипа по ръката малко по-силно от необходимото и запита:

— Какво те наведе на тези мисли? Или май забрави какво правеше само преди десетина минути?

Шляпнах я силно по рамото и отговорих:

— Чистех си зъбите в тоалетната на „Старбъкс“, защото току-що бях повърнала.

— Преди това — разтри рамото си тя. — Бънджи скокът. Списъкът. Фактът, че си в Канада. Какво се случи с новото ти аз? Да не би да си го повърнала и него?

— Не съм — промърморих и извадих пак списъка си. — Новото ми аз си е все още тук. Просто се притеснявам дали ще остане и след като отметна и последната точка.

— Ах, да, кавалер за сватбата — изломоти Матю и пак се приведе над рамото ми. — Да имаш някого предвид?

— Всъщност смятах да поканя теб — отговорих. — Не е чак толкова трагично да заведеш най-добрия си приятел на някоя сватба. Освен това Емили ще бъде там, аз ще бъда там, значи и ти трябва да бъдеш там!

— В такъв случай за мен е чест! — поклони се лекичко той. — Е, в такъв случай давай, отметни точката!

Поех си дълбоко дъх, извадих черната химикалка от дъното на чантата си и направих чавка пред точката. После я задрасках.

Така. Приключих.

— Браво на теб! — изрева Емили и привлече вниманието на всички в радиус от петнайсет метра. Кое то си беше значителна тълпа. — Ти успя! Вече си официално необвързана!

— Май си права — промърморих и вдигнах очи нагоре. Не, небето не беше паднало над главата ми. Нямаше и летящи прасенца.

Всичко си беше точно такава, каквото и преди две секунди. Почти.

— Нямаше да се справя без вас двамата. Сега сигурно щях да лежа по лице на кушетката у майка ми и да рева, ако не ме бяхте накарали да го направя. — Втренчих се победоносно в изпълнения списък и добавих: — И, честно да ви кажа, през всичките пет години от живота си със Саймън не съм се забавлявала толкова, колкото за последната седмица!

— Така си е, не може да се каже, че преживя средностатистическа първа седмица след раздялата — съгласи се Матю. — Освен това прекара доста време с мен — нали съм си готин!

— И с мен! — добави Емили, измъкна списъка от ръката ми и го огледа. — Брей, още не мога да повярвам, че забих кроше на онова

момиче!

— Аз пък не мога да повярвам, че ще излизаш с брат ми — сбърчих нос, опитвайки се да преборя нова вълна на гадене. — Сигурна съм, че само двамата с Матю ще имаме право да пеем „Самотни дами“ по време на сватбения обяд.

— Така ли? — наклони глава тя. — Нещо да добавиш по този въпрос, Матю?

За съжаление на Матю гледането към земята като начин за избягване на темата не сработваше. Той беше толкова голям, а аз — толкова дребна, че нямах никакви проблеми да видя лицето му.

— Очевидно съм пропуснала нещо — сръгах го в ребрата. — Хайде, слушам те!

— Ами, работата е там, че... докато бях в болницата с онова преживяване, близко до смъртта... хммм... може би съм се обадил на Стивън и може би сме решили да опитаме пак, когато се върна. И тъй като аз нямах търпение да го чакам да мисли, реших да попътуваме до Канада. Надявам се, че след като се приберем, той ще е взел решение.

Нямах думи. Значи той ме бе довел на голямо романтично приключение в почти другия край на света, само за да се разсее и да не мисли за нерешителността на бившото си гадже?

— И се забавляваш, като изчукваш набързо някого в хотела, така ли? — повдигнах вежди аз.

— Не съм го чукал. Само си говорихме — отговори намръщено Матю. А после допълни: — Знам, че трябваше да ти кажа за Стивън и че ти никога нямаше да го одобриш, обаче аз съм наясно, че той е моята сродна душа, и при това се съгласи да ми даде втори шанс. Ако беше отказал, не знам какво щях да правя със себе си.

— Наистина ли го вярваш? — попитах тихо.

— Да. Защото той е единственият, към когото ще изпитвам това, което изпитвам. Каквото и да направи — добави той. — Не ти ли се е случвало да усетиш в стомаха си пеперудки, когато видиш някого? Или сякаш внезапно върху главата ти пада светкавица?

— Хммм, пеперудките не траят дълго и не трябва да им се вярва — изсумтах.

— О, значи все пак ги е имало, а? — изгледа ме Матю и се усмихна. — Емили, извади пак камерата! Искам да съхраним за поколенията лицето ѝ, докато си признава!

— Хубаво де, ама няма да викате и да казвате каквото и да било!
— изломотих нацупено и ги погледнах с едно око, за да проверя дали изпълняват. Мълчаха. — Ако изобщо съм имала подобни стряскащи чувства към някого... онова разтърсващо, задушавашо чувство, когато спираш да мислиш... Абе, не мислите ли, че такова нещо е временно и не трябва да действам, ръководена от него?

— Неее — отвърнаха в хор двамата. Мразех, когато се съюзяваха срещу мен.

— Дан е, нали? — извика изведнъж Емили. — Кажу ми, че е Дан! Стиснах устни.

— Рейчъл Лулу Самърс! — извика Матю, готов всеки момент да избухне. — Така ли е? Влюбена ли си в Дан?

— Ами... О, господи! Колкото повече мисля за това... — Не можех да ги погледна в очите. Току-що се оставих на някакъв пъпчив тийнейджър да ме запрати във въздуха, а сега не можех да погледна приятелите си в очите. — Може би аз... често мисля за него.

Затворих очи и зачаках търпеливо двамата да престанат с крясъците и взаимните поздравления. Крайно детинско от тяхна страна.

— Така не ми помагате — извисих съвсем лекичко глас. — Нямам представа как иначе да го обясня.

— Пеперудки? Светкавици? — предложи Матю. — Звън на камбани? Може би църковни?

— Май има нещо такова — промърморих и започнах да ръфам нокътя на палеца си. — Само че без църковните камбани. Дан не е от мъжете, с които човек може да се надява на сериозна връзка.

— Да, Дан наистина не е онова, което си имала предвид — отбеляза Матю след още едно изсвирване. — Но всъщност много често става така.

— Не сме ли ние самите най-яркото доказателство за това? — отбеляза Емили. — Ето, аз не мога да спра да мисля за твоя идиотски брат вече десет години, а Матю се връща при онзи, който му изневери. Не се обиждай, де.

— Няма проблеми — плесна я весело той. — Обикновено е крайно нетактична, но е болезнено права. Човек не може да избира в кого ще се влюби, нито може да предвиди какво ще се случи след това.

— Ама аз не знам какво да правя! — Веднъж отприщила се по този въпрос, не можех да спра. — Аз наистина го харесвам. Просто никога не съм си давала сметка за това. Но след онова нещо в „Савой“, а особено след като вие си тръгнахте от партито и ние... О, боже! Беше като шамар в лицето. Провалих всичко. Толкова години го познавам, обаче това ми беше съвсем ново и бях объркана, и той беше като друг човек, и... Направо не знам! Ами ако той не чувства същото към мен? Ако за него това е било просто игра?

— Не си провалила нищо. Просто ще се наложи да му признаеш какво чувстваш — въздъхна Матю и ме прегърна през раменете. — О, млади мой падуан, още толкова много имаш да учиш!

— Трябва да му се обадиш! — отсече Емили, извади телефона си и ми го подаде. — Веднага!

— Аз също си имам шибан телефон, Емили! — изсумтях и размахвах доказателството в лицето ѝ. — Просто не знам дали ще мога да го направя.

— Да обобщим! — отсече Матю. — Кога си по-щастлива — когато си с Дан или когато си без него?

— Май първото.

— В такъв случай му се обади и му го кажи!

Вдигнах очи към моя великански тевтонец.

— Обичам те! — рекох.

— Аз също те обичам — кимна той и ме целуна по темето. — Нищо, че си пълен кретен.

Погледнах ги. Нито един от двамата не помръдваше. Даже по-скоро се настаняваха удобно на пейката, за да слушат.

— Имате ли нещо против да се поразкарате малко? — предложих. — Примерно, ако обещава, че повече няма да повръщам, ще ми донесете ли нов бургер?

— Аз също не бих имала нищо против още един — усмихна се Емили и потупа корема си. После повлече Матю и отсече: — Имаш пет минути!

Загледах се в красивия водопад пред мен. Трудна работа бяха мъжете. Може пък да е най-добре за мен никога повече да не се занимавам с тях. Може би е най-добре да стана целомъдрена като монахиня. В крайна сметка при братята Джонас се получава. Но на горката Бритни не ѝ се отдаде особено. Може би просто трябва да си

остана сама и да си взема котка. Или най-добре две. Ще ги нарека „Стара“ и „Мома“ и те ще бъдат моите дечица. Ще ги обличам в миниатюрни бебешки роклички и ще ги бутам в бебешка количка.

Боже господи, май вече окончателно се побърках! Хммм, като че ли това е най-подходящият момент за въпросното обаждане.

— Ало?

— Здравей, Дан! Рейчъл е.

Не че очаквах да чуя отсреща ангелски хор, но почти минутата пълна тишина ме изпълни с известно неудобство.

— Дан, не искам да звуча като идиот, но телефонът ми е „Айфон 3“, а батериите им са гадост — изрекох накрая.

— Добре. Какво искаш?

Окей, все е някакво начало.

— Просто реших да ти се обадя. — Опитах се да потърся правилните думи, но като че ли нищо подходящо не ми идваше наум. — Да ти кажа „здрости“.

— Чакала си до полунощ, за да ми кажеш „здрости“? Да не си пияна?

Погледнах си часовника. Наближаваше седем вечерта. Което наистина правеше почти полунощ в Лондон. Ха!

— Намирам се в Канада — поясних. — Извинявай. Напълно забравих за времевата разлика. Нали не те събудих?

— В Канада ли?

— Да, на гости на приятел — изломотих. Дали съм му казвала за Итън? Не си спомнях. — Реших го в последната минута.

Май не се справях особено добре. Дан с право предполагаше, че съм пияна — де да беше така. Че кой в трезво състояние би посмял да води подобен разговор?!

— Питам се дали бихме могли да поговорим, когато се върна — промърморих. Искаше ми се той да изкрещи и да сложи край на всичко. Почти ми липсваше моментът, когато ми крещеше на онзи паркинг.

— Ти и аз? Да поговорим? — Не звучеше толкова очарован, колкото ми се искаше.

— Да, защо не?

— И какво е това, което искаш да ми кажеш и което не можеш да ми кажеш сега? Или не можеш да говориш пред канадското си гадже?

Нямаше нужда да ме изкарва такава глупачка.

— Всъщност исках да поговорим за теб и мен. За онези неща, които си казахме онази вечер.

Чух дълбока въздишка, последвана от преглъщане. Е, поне един от двамата ни имаше питие в ръката си.

— Кога се връщаш?

— В четвъртък? — изрекох, надявайки се да съм права. — И, Дан...

— В четвъртък няма да бъда тук — отговори с делови тон той. — Приех една поръчка в Лос Анджелис. За работа. Спомняш ли си, че някои хора работят?

Прехапах толкова силно устни, че от тях рукна кръв.

— Заминаваш за Лос Анджелис? Преди четвъртък? — Докоснах внимателно устните си. — И за колко време?

— Нямам представа. Имам работна виза, така че може да поостана малко.

— Малко ли?

— Да, че защо не?! Знаеш ли, казах на едно момиче как съм го обичал и чакал години наред, а тя заправи в Канада, за да се вижда с друг. Затова си съставих един списък, който да ми помогне да я преодоля. Долу-горе в него се казва следното: Замини за Калифорния, изучавай всички модели, които намериш, никога повече не отваряй дума за нея!

В обичайния случай не бях в състояние да споря със списък, но точно този не ми звучеше особено благоприятен за мен.

— Дан, недей... Опитвам се да... — Божичко, през последните дни се справих толкова добре, овладявайки сълзите си, но след всичко, което преживях напоследък, май вече не ми пукаше. — Не бъди такъв!

— Не си ли спомняш, Рейчъл? Аз съм си такъв. Нали ти каза така? Е, приятно прекарване в Канада!

И затвори, преди изобщо да бях успяла да му кажа онова, което исках. Каквото и да бе то. Набрах повторно номера, но телефонът му автоматично изключи. Даже не премина на гласова поща. Ето защо не беше за препоръчване да се подвеждаш по гласа на пеперудките. Защото сега не се чувствах щастлива и превъзбудена. Чувствах се студена и куха.

— Рейчъл?

Вдигнах очи и видях пред себе си Матю и Емили, носещи нова храна. Лъчезарните им лица помръкнаха, когато видяха моето.

— Говори ли с него? — попита Матю.

— Той какво каза? — попита Емили.

— Нищо хубаво. — Грабнах торбичката си и започнах да пълня устата си с пържени картофки. Ах, прекрасни, солени картофки, без сосове и разтопено сирене! Поне пържените картофки никога не могат да ме предадат.

— Да не би да плачеш? — Матю бутна с пръст бузата ми. — Да, плачеш. Престани!

— Не мога — изломотих наред потока от пържени картофки и сълзи. — Нямам представа защо правя всичко това.

— Чудничко! Значи сега трябва да се оправяме и с предменструален синдром!

— Не е това. Трябва да ми дойде след...

— Правило двацет и четири от наръчника за приятелство между гей и момиче — месечният цикъл се изключва от темите за разговор — отсече той и ме прегърна. Емили пък приклепна в краката ми и хвана кутийката с картофки вместо мен. — Хайде, кажи ни сега точно какво каза ти и какво каза той!

— Лично аз нямах шанс да кажа каквото и да било. Казах му само, че искам да поговорим, когато се върна, а той каза, че не искал, защото заминавал за Лос Анджелис в четвъртък. За известно време.

— О, Рейчъл, това е гадно! — прегърна ме пак Матю. — Кога точно?

— Просто каза, че в четвъртък няма да е там.

— В такъв случай трябва да те отведем у дома още тази вечер — отбеляза Емили и погледна за одобрение Матю. — Става ли? Да я отведем вкъщи, преди той да тръгне?

— Защо не? — сви рамене той. — Ще звънна на Джереми, за да проверя дали няма да може да ни смени полетите.

Аз се отпуснах на пейката, стараяйки се да не умра от напрежение, докато Матю крачеше напред-назад и се опитваше да се свърже с Джереми. Седяхме си така близо час, докато приятелят ми уреждаше нещата. В обичайния случай не бих имала нищо против да помагам, но точно сега бях напълно доволна да си седя и да се оставя в ръцете на другите. И да тъпча устата си с пържени картофки.

— Всичко ще се оправи — отбеляза по едно време Емили и си открадна картофче.

При други обстоятелства бих я плеснала през ръцете, но сега само кимнах и се усмихнах.

И точно когато Матю се върна при нас със самодоволна физиономия, Ниагарският водопад отказа да бъде пренебрегван повече и избухна. Над него се разлетяха фойерверки и осветиха и без това разкошната пяна. Онемяхме и вторачихме очи в него. Това бе най-прекрасната гледка, която някога бях виждала. И тъкмо се канех да избухна за пореден път в сълзи, когато чух от двете си страни тихо подсмърчане — едно мъжко и едно по-тъничко.

— Да не би да плачете? — изгледах ги и двамата.

— Толкова е красиво! — изрева Матю. — Толкова съм щастлив!

— Така си е — съгласи се през сълзи Емили. — Знам, че беше заради твоя списък, обаче имам чувството, че сме били на някакво приключение, от което всички научихме нещо.

Разбих какво има предвид. Без Емили и Матю днес щях да бъда пълна развалина, криеща се в стаята за гости на майка ми. Или дори по-лошо — щях да съм отново със Саймън. А сега вече можех да постигна всичко. Можех да боядисам косата си, да изляза да бягам, да си направя татуировка, да издиря първата си любов. Можех да си купя нещо неприлично скъпо и егоистично, да напиша писмо на Саймън, за да му поясня каква невестулка е, да извърша бърз скок. Можех да наруша закона, да отида в държава, в която никога не съм била, и да си намеря за сватбата кавалер, който ме кара да се чувствам фантастично, защото е най-добрият ми приятел. Целта на списъка не беше само да отмятам задачите — целта беше да науча нещо ново. А най-важното нещо, което научих, бе, че мога да постигна всичко. Може би осъзнаването на чувствата ми към Дан бяха поредният урок. Малко трудничък, но въпреки това ценен. Все ще го преодоля някак си. Знаех, че мога.

След като фойерверките и картофките свършиха, ние се надигнахме от пейката и се запътихме към колата си. Напускането на водопада беше почти болезнено. Надявах се никога да не забравя това чувство. Джереми бе успял да ни качи на първия полет от Торонто за Лондон утре сутринта, което щеше да ни отведе там в десет вечерта —

дванайсет часа по-рано от първоначално резервирания ни полет. Надявах се да бъдат достатъчни.

* * *

Обратният път премина доста по-тихо от този при отиването ни — най-вече, защото Емили спеше на задната седалка и хъркаше силно, вместо да крещи „Екскурзияяя“ на всеки завой и да прави знак на всеки камион да надува клаксона си. Това малко ми липсваше. Вторачена безмълвно през прозореца, усещах, че се изпълвам със странно чувство на оптимизъм. Да, казах на един мъж, че го харесвам, или поне се опитах, и той не ми бе отговорил с нищо, но поне бях казала какво чувствам и сега правех нещо по въпроса. Не си седях и не чаках всичко да се нареди добре от само себе си, защото вече знаех, че да седиш и да не правиш нищо е най-сигурният начин нищо да не ти се случи.

Пристигнахме в хотела невероятно бързо. Матю бе решил да наруши всички канадски забрани за скоростта и така двучасовото пътуване се превърна в пътуване за час и половина. След като предаде колата на момчето, което ни очакваше, той метна Емили на рамо и обра всички чанти и сакове от багажника.

— Госпожице Самърс? — Същата рецепционистка от снощи. Извика ме, докато се опитвах да мина покрай нея незабелязано. — Има пратка за вас.

— Пратка ли? — шашнах се аз. Освен ако Итън не ми беше оставил конска глава, нямах представа какво би могло да бъде. Оставих пакетчето чипс на плота и отворих огромната синя кутия, върху която се мъдреше моето име. А вътре, върху красив златист плат, се виждаше бележка. Беше от Джени.

„Рейчъл, ужасно съжалявам, че не мога да остана и пак да си поговорим. Беше ми много приятно да науча за списъка ти. Пращам ти нещо, с което се надявам да ти помогне за сватбата, независимо дали ще имаш кавалер или не. Разбий ги!

Рецепционистката май бе по-развълнувана и от мен. Оставих бележката и вдигнах златистата материя. Само дето не беше материя, а зашеметяваща рокля в бледозлатисто, с високо обло деколте, ръкави с три четвърти дължина и бухнала пола от тюл, която, като гледах, щеше да падне малко под коляното ми. Пластовете на роклята бяха толкова много, че не се поддаваха на преброяване. Това бе най-красивата рокля, която бях виждала през целия си живот. Вдигнах я пред себе си и погледнах към момичето на рецепцията. Тя беше сложила ръка на уста и в очите ѝ имаше сълзи.

— Толкова е красива! — изрече бездиханно.

— Наистина — отговорих със същия глас.

Това отговаряше на много въпроси. Оказваше се, че Джейн изобщо не е била истинска — тя е била моята фея кръстница. Вдигнах роклята пред себе си и се вторачих в голямото огледало в другия край на фойето. „Да, Пепеляшке — казах си аз, докато гледах как от самата тъкан на роклята кожата ми заблестя, а новата ми коса избухна. — Със сигурност отиваш на бала!“

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Идвам! — изкрещях и се втурнах по коридора с красивата си златиста рокля и елегантните, взети назаем обувки на Джими Чу, под мишница с малката чанта, с една диамантена обица в ухото и друга — в ръката. Но чуването по вратата не спираше.

— О, госпожице Самърс, изглеждате зашеметяващо! — възкликна Матю, застанал на прага на моя апартамент, разкошен с нов сив костюм и бледозлатиста вратовръзка, купена специално като допълнение към моята рокля. — Наистина възхитително! — Приведе се, за да ми подари деликатна въздушна целувка, така че да не развали грима ми.

— Ти самият не изглеждаш по-зле — отбелязах аз, докато той се завъртя пред мен. — Почти съм готова. Защо не си отключи, за да влезеш?

— Исках да бъде по-тържествено — провикна се от коридора той. — О, сложила си всички снимки съвсем сама? Изглеждат прекрасно!

— Все мога да зачукам няколко пирона в стената — отговорих, докато нанасях последния пласт спирала върху миглите си пред огледалото в дневната. — Закачих ги вчера.

След като се върнахме в Лондон, аз се изстрелях директно към апартаментата на Дан, надявайки се да го хвана преди заминаването за Лос Анджелис. Но него го нямаше въобще. А според съседката, която се появи възмутено след трясъците ми по неговата врата, бил заминал преди повече от ден. Значи бях закъсняла. Но вместо да се хвърля от моста „Ватерло“, аз се върнах обратно в таксито и се оставих да ме прибере у дома. Не можех да сторя нищо друго, докато той не реши да говори с мен, когато и да е това. Затова предпочетох да си намеря достатъчно работа.

След като по някое време в четвъртък следобед се излюпих от леглото, излязох да побягам, а след това се прибрах и боядисах стените в коридора, за да премахна тъжните сенки от снимките ни със Саймън. А после, в петък, след още един крос в късната сутрин, се занесох до

магазина на „Икеа“ и се върнах с цял кашон рамки за снимки. Сложих в рамка снимката на новата си прическа, която бях направила с телефона си, билета от благотворителния бал в хотел „Савой“ и дори листчето хартия с номера на Ашър. Бях направила снимка и на татуировките ни, която също сложих в рамка. Накачих сигурно стотици снимки на моя милост по време на скока от онази прашка на Ниагарския водопад, както и още много други с моите най-добри приятели там. В рамките на само две седмици бях успяла да пренапиша историята на целия си коридор. А на централно място в дневната, точно над дивана, се мъдреше нещастната салфетка с моя списък със задачи на самотното момиче, поставена в тежка черна рамка.

— Емили да не е тръгнала вече? — появи се Матю в дневната и вдигна моя нов диск с „Момчетата от Медисън Авеню“, поставен върху телевизора. — Няма ли да идва с нас?

— Прибра се вкъщи още снощи — отговорих и се погледнах за последно в огледалото. Косата ми блестеше, роклята беше безупречна, гримът — изискан и свеж. И както ме бе научил опитът, спиралата ми наистина бе водоустойчива. — Мисля, че не желае Пол да я взема оттук.

— Е, има право — усмихна се Матю на моя шедьовър. — И без това все някой ден щеше да се прибере у дома, нали?

— Така си е — кимнах. — Ако трябва да бъде сама някъде, то по-добре да си е в нейния дом. Освен това, за нищо на света не бих ѝ позволила да се сваля с брат ми тук. И без това още не мога да свикна с тази мисъл.

— А ти кога заминаваш? — попита той.

Десетина минути след като се бях отказала да удрям по вратата на Дан, се бе обадила Вероника, за да ми съобщи, че получавам работата в Сидни. Гримьорката, която списанието било наело първоначално, се отказала, когато разбрала, че Дан също се е отказал, а Дан пък се бил отказал, защото си мислел, че заминавам аз. И в целия албум на Аланис Морисет нямаше дори една строфа, която да олицетвори иронията на ситуацията. Трябваше да замина за Австралия, защото Дан им беше отказал. А той им беше отказал, защото ще замина аз. Това беше професионален шанс едно на милион. Дали пък той не ме беше предал? Както и да стояха нещата обаче,

важното бе, че нито един от двамата ни не се чувстваше особено щастлив последния път, когато бяхме заедно, и сега трябваше да заминем за двата противоположни края на света, защото той не желаше да ме чуе. Бях готова да поема част от отговорността за ситуацията, но, честно да си кажа, не за цялата.

— Тръгвам утре вечер — отговорих, грабнах поканата за сватбата от дивана и вдигнах ръце, за да покажа, че съм готова. — Полетът ми е в десет вечерта.

— Ще те закарам — рече Матю и ми подаде ръка. — Обаче да ми донесеш „Вегемайт“!

— Хайде бе, вие двамата, готови ли сте? — надникна Стивън от вратата на дневната и лицето на Матю светна като коледна елха. — Колата не е паркирана добре. Рейчъл, изглеждаш зашеметяващо!

Кой като мен! Имах си двама кавалери за сватбата. А като гледам начина, по който се усмихваха един на друг, май и друга сватба се задаваше на хоризонта. Ако трябва да бъдем честни към Стивън, бе прекарал всяка секунда от завръщането ни от Торонто в старание да измъкне одобрението на моя милост и на Емили. И с пълно право. Матю можеше и да няма нищо против да му даде втора възможност, обаче двете с Емили единодушно решихме, че го поставяме на шестмесечен изпитателен срок. Само един поглед в неправилната посока — и си отива!

— Е, ще тръгваме ли? — запита Матю, все така държащ ръката ми.

Проверих списъка в малкото си розово тефтерче — покана, карта, цветя, подарък — така, всичко налице.

— Да тръгваме! — направих аз лек реверанс и поех подадената ръка. И тъй като за известно време се бях отказала от мъжете, това май щеше да бъде единствената мъжка ръка, която щях да докосна в близко бъдеще.

* * *

Емили и Пол ни чакаха пред църквата и колкото и да не ми беше приятно да си призная, двамата изглеждаха невероятно щастливи един с друг. Пол със сигурност бе измил и оправил косата си, а Емили,

облечена в моята бледосиня рокля и бели ръкавици, направо сияеше. За мое нещастие те не бяха единствените хора, които ме чакаха пред църквата.

Бях първата, която забеляза Саймън. Отдавам го на факта, че след като прекараш пет години с някого, си изграждаш някакво особено усещане за присъствието му. Колата му — нашата кола, беше паркирана малко по-надолу в уличката към църквата. Самият той стоеше облегнат на зида, натъкмен в най-хубавия си костюм, с перфектно сресана и малко по-дълга, отколкото помнех, тъмноруса коса. Този месец определено е пропуснал часа при фризьора си.

— Не се притеснявай — промърмори Матю, докато Пол вече навиваше ръкавите си. — Ще се отървем от него.

— Няма нужда — казах и вдигнах ръка, за да заслоня очи от слънцето. За мен беше ясно, че не бе дошъл, за да прави скандали. Изглеждаше много тъжен. — Аз ще говоря с него.

Виждайки, че съм напълно сериозна, четиримата тръгнаха нагоре към входа на църквата, докато аз се обърнах в противоположната посока. Надявах се, че няма да се забавя много.

— Саймън?

— Рейчъл? — Примигна към мен той, а после подскочи. — Това ти ли си?

— Давам си сметка, че не сме се виждали от известно време, но не бих допуснала, че ще забравиш как изглеждам — отбелязах и скръстих ръце пред гърди. — Какво правиш тук?

— Косата ти! — Той продължаваше да ме оглежда от горе до долу. — Изглеждаш страхотно!

— Благодаря. — Сега поне с чиста съвест можех да му повярвам. Отдавна бе отминало времето на боксерките без ластици и орфаната му стара тениска. — Какво правиш тук? — повторих.

— Ами, ти отказа да говорим по телефона — започна той. Връзката му потрепваше леко от вятъра. Така и не се научи да си връзва добре вратовръзките — долният край винаги оставаше по-дълъг. — А и знам, че не обичаш да ходиш по семейни мероприятия сама, така че реших да дойда с теб.

— Обаче не съм сама — посочих аз към Матю и Пол, които, въпреки инструкциите ми, се правеха на страшни на стъпалата на църквата. — А и ако исках да говоря с теб, щях да ти се обадя.

— Не те познах — каза той. — От разстояние не те познах. Косата ти...

Да бе, косата. Винаги тази коса.

— Саймън, днес е сватбата на баща ми. Не мислиш ли, че ще си имам достатъчно неприятности, та и ти да добавяш масло в огъня, а? — поклатих глава. — Хайде, прибирай се у дома!

— Рейчъл, чуй ме! — промърмори той и затътри крака към мен. Аз не помръднах. — Знам, че си бясна и имаше право да си ми бясна, но аз наистина съжалявам! Не можеш ли да ми дадеш втори шанс? Каквото и да поискаш, ще го направя!

Брей, каквото и да поискам! Зачудих се дали ще ми позволи да го напъхам в буре и да го хвърля по Ниагарския водопад. Въздъхнах и се загледах в жалкия си някогашен приятел. Някогашната любов на моя живот. В мъжа, за когото бях приела, че ще бъде бащата на децата ми. Нямах никакво съмнение, че той говори абсолютно искрено — от пръв поглед се виждаше, че е съсипан. И ако сега го приберях обратно, бях сигурна, че ще изкара най-малко шест месеца като най-примерния мъж на света. Може би дори ще ми направи предложение. И би било хубаво вечер леглото ми да не бъде празно, къщата ми да не бъде празна, когато се прибирам у дома, да си имам някой, който да се грижи за мен.

Но това няма да бъде той. И докато не си изясня кой искам да бъде, бях напълно в състояние сама да се грижа за себе си.

— Съжалявам, Саймън — промърморих, приближих се до него, прегърнах го и му оправих вратовръзката. — Няма да се получи нищо. Прибирай се.

— Ами апартамента? Колата? Хърватско? — изстена отчаяно той.

Хмммм. Не бяха ли това някога моите аргументи?

— Мама каза, че ще откупи твоя дял от апартамента — отговорих му аз, благодарна на майка ми, която беше много по-спокойна с парите, отколкото аз някога ще бъда. — А колата си е твоя — аз и без това не карам. Ще приспаднем цената ѝ от цената на апартамента. А в Хърватско ще трябва да отидеш без мен. Защото аз заминавам за Сидни.

— В Сидни, Австралия? — Отчаянието му премина в поражение и той като че ли се смали. В един момент почувствах, че ставам по-

висока.

— Да, имам работа там — отговорих. — Когато се върна, ще ти се обадя. И тогава ще оправим нещата с къщата.

А после, след една последна целувка по бузата, аз се обърнах и поех към входа на църквата, хванах Матю под ръка и тръгнах вратата пред Саймън. Кое то би било невероятно почтен и възпитан край на връзката ни, ако Пол не бе решил да се върне и да подгони Саймън чак до колата му, и да го ругае пред викария. Докара го дотам, че горкичкият Саймън потегли, облян в сълзи.

Моят брат, моят защитник.

* * *

Сватбата на баща ми — също както и последните две, на които присъствах в неембрионална форма — беше красива. Е, човек би си казал, че все пак е четвърта, значи би трябвало вече да се е изучил. Не можех да не му призная — той наистина изглеждаше така, сякаш си вярва на всичко, което казва и докато го казва. И сигурно няма как да е чак толкова лош, иначе майка ми и Тереза, втората му съпруга, нямаше също да седят и да клюкарят след церемонията. Може би на петата му сватба ще дойде и третата му съпруга. Ще ѝ трябва само един междинен брак и готово — ще се е отървала от разочарованието.

— Рейчъл Самърс! — изграчи един твърде познат глас пред църквата. — Ти си истинско видение!

— Лельо Бевърли! — кимнах, питайки се какво ли казва сватбеният етикет по въпроса с досадните и зли лели и за избутването им през парапета на стъпалата. Може би не казва нищо ласкаво. Особено ако си на двайсет и осем. Сигурно ще трябва да платя на някого от по-младите си братовчеди, за да свърши мръсната работа. Сигурна съм, че кандидати бързо ще се намерят.

— Тази рокля е прекрасна! — продължи да писука тя, разтворила ръцете ми, за да ме огледа. — Почти сватбена, не мислиш ли? И въпреки това все още не виждам пръстен на този пръст! Срамота! Ти на колко стана — трийсет, трийсет и една?

Аха, значи е избрала директната атака. Имаше само един начин да отвърна на удара, а Червенокосата Рейчъл не се страхуваше да

отбива пасивно-агресивна злоба с пасивно-агресивна злоба.

— Божичко, да не би да е паднал? — дръпнах ръка и театрално я огледах. — Ужас! Матю ще побеснее!

— Ти си сгодена?! — обърка се тя. Но пък си беше и доста стара — объркаността е обичайно състояние на старците. — За този млад човек?

И двете насочихме погледи към мястото, където въпросният млад човек опипваше Стивън и разваляше прикритието ми. Това беше единственото условие, което му поставих, когато ме попита дали може да доведе и Стивън — да действа като буфер между мен и леля Бевърли. А ето че се провали. О, любов!

— О, не, шегувам се, разбира се — обърнах се отново към леля си и ѝ се усмихнах щастливо. — Ние просто се чукаме, ако ме разбираш.

— О! — дръпна ръка тя. — Рейчъл!

— Аха. Всъщност той е доста енергичен, но нали ги знаеш мъжете какви са, би опънал и коза, ако му позволя. — Приведох се, за да я даря с твърде силна прегръдка, която да я държи за по-дългичко. — Чао, лельо. Поздрави чичо Алън!

И поех през моравата с песен на сърце и усмивка на уста. Оказа се, че съм нямала нужда от кавалер, за да направя сватбата поносима. Вероника се оказа права — докато си имам моите си топки, за какво са ми мъжките?!

Към полунощ всички бяха във възторг от сватбата, а моята рокля бе обрала точките. Бих се чувствала виновна, че отнех славата на булката, но като се имаше предвид, че повечето присъстващи, включително и брат ми, не помнеха името ѝ, реших да не се терзая с угризения. А освен това тя бе прекалено вбесена от присъствието на майка ми и Тереза, за да обърне внимание с какво е облечена доведената ѝ дъщеря. Не че бях сигурна, че знае коя съм — баща ми имаше толкова много деца, че се бяхме превърнали в нещо като семейство Фон Трап, само че без музикални заложби и доста по-сносно облечени.

— Колко ѝ даваш на тази? — попита майка ми, настанявайки се на масата срещу мен. — Харесва ми. Енергична е.

— Година-две, може би? — предположих.

— Много си щедра. Максимум до първата годишнина.

— Нали я харесваше?

— Точно затова им давам не повече от година — усмихна се тя. — Твърде добра е за баща ти.

— А уж се пишете за приятели — отбелязах и надигнах милионната си чаша шампанско, втречена в Емили и Пол, които се присъединиха към баща ми и най-новата му съпруга за първия им брачен танц. Бяха неразделни през целия ден и ако трябва да бъде честна, непоносими, но дори и аз бях принудена да призная, че бяха страхотна двойка. Никога досега не бях виждала Емили толкова хлътнала по мъж и никога досега не бях виждала Пол толкова внимателен и отзивчив. Може пък наистина да са родени един за друг. Но все пак... — Не мога да повярвам, че е дама на Пол.

— Нали знаеш, че той е влюбен в нея от доста време? — отбеляза мама, пое поредната си чаша и се чукна с мен. — Най-добре е да свикваш. Честно да ти кажа, ще бъде много по-щастлива със снаха като Емили, отколкото с която и да било друга от младите дами, за които преди съм чувала.

— Млади дами ли?

— Точно така — кимна мама. — А ето че Матю пак се е събрал със Стивън.

— Така е — потвърдих. — Очевидно понякога раздялата наистина сработва. Никога досега не съм ги виждала толкова щастливи.

— А ти? Как стоят нещата при теб?

Извърнах се в стола си, за да ѝ дам възможност да се наслади на ослепителната ми усмивка и разкошната ми коса.

— Не си ли чула? Аз имам тристранна връзка с двама педали! Това е главната тема на всички сватбари.

Лея Бевърли не си поплюва, както знаете.

— О, да, това го чух — въздъхна мама. — Казах на Бевърли, че миналата Коледа и двамата ми бяха на гости и че двамата ми викаха „мамо“.

Имам си майка за милиони.

— Но всъщност какво става с теб? Добре ли си?

— Добре съм — отговорих. — Или поне ще бъде. Иначе на работа всичко е прекрасно, приятелите ми са щастливи, брат ми за

първи път излиза с жена, от която няма да се зарази с нищо, а ти се усмихваш. Какво повече бих могла да искам, а?

— Видях Саймън пред църквата. — Майка ми пренебрегна коментара ми за Пол така, както пренебрегваше всичко, свързано с него, за последните двайсет и седем години. — Да не сте...

— В никакъв случай.

— Добре.

— Защо да си губя времето с някакъв Скорпион? — сръгах я приятелски аз, докато моите двама гей любовници решиха да се включат в бавния танц. Колективно мърморене по масите. — Засега обаче смятам да си направя почивка от мъжете. Има ли смисъл да си губя времето с неподходящ?

— Радвам се, че най-сетне дойде на моята — отбеляза мама. — Да бъдеш сам не означава да бъдеш самотен. Ние с теб сме направени от по-яки сплави. Никой мъж не може да те направи щастлива, докато не си щастлива със самата себе си.

— Така е — казах, оставих шампанското си и я прегърнах. — Съжалявам, че се отнасях така с теб в миналото. Истината е, че не разбирах доста неща.

— Забравяш, че винаги ще си останеш моето дете — отвърна тя, връщайки ми прегръдката. — Може и да си мислиш, че си пораснала, но все още имаш да научиш доста неща, преди да станеш мъдра като старата си майка.

— Така е. — Дали някога ще бъде лесно да си признаеш, че родителите ти са били прави, а ти — не?

— Госпожице Самърс? — Матю застана до мен и ми подаде ръка, за да ме поведе за поредния танц, а Стивън предложи същото на майка ми. — Едно бързо завъртане и после вкъщи? — прошепна Матю, завъртя ме, а след това ме върна към себе си. — Тази рокля наистина е приказна. Напомни ми да те заведе на място, достойно за присъствието ѝ!

— Благодаря! — Помахах на татко над рамото на кавалера си. Той изглеждаше щастлив. — Може и да се възползвам от предложението ти. Нещо конкретно?

— Всъщност имам усещането, че предстои нов списък — ухили се той и ме наклони надолу. — Още десетина печата в паспорта, а?

Или може би по една държава от всеки континент? Или от всеки щат в Америка?

— Какво ще кажеш първо да отметна Сидни от списъка, а оттам нататък да видим, а? — предложих.

— Става — съгласи се той и ме придърпа към себе си. — Обичам те, Рейчъл!

— Аз също те обичам — промърморих и се сгуших в гърдите му. По-нататък на дансинга забелязах мъж на средна възраст с тъмна коса да разделя майка ми и Стивън. Не го познавах, но пък познавах добре пламъчето, което зърнах в очите на майка ми. Очевидно все още имаше надежда и за нея. — А когато мила старица в тъмносин костюм ни моли да направим нещо, значи трябва да го направим — добавих.

— Схванах — кимна Матю.

След като изслушахме и изтанцувахме няколко пъти крайно неподходящата песен „Три пъти жена“, той ни направи знак да тръгваме. През целия обратен път към Лондон слушахме стари балади. Матю и Стивън ревяха с цяло гърло, сякаш животът им зависеше от това. Аз само се опитвах да им пригласям. Тъкмо бяхме приключили забележителната си версия на „Пълно затъмнение на сърцето“, когато взетата под наем кола спря пред апартамента ми.

— Лека нощ, красавице! — рече Матю и ме целуна по бузата. А после аз дарих Стивън с една мокра целувка, също по бузата, макар да не бях много сигурна дали я заслужава. После излязох, врътнах се доволно и се насочих към кооперацията си. Бях щастлива, че приятелите ми са щастливи. Бях щастлива, че семейството ми е щастливо. Бях щастлива, че съм пияна. Докато не стигнах пред входа и не забелязах на стълбите тъмна фигура. Ужас! Защо не приех предложението на Матю да ме изпрати до вратата, о, защо? Сега щях да ме убият в тази красива вечерна рокля и после леля Бевърли ще разправя на всички на погребението, че съм имала връзка с обратен.

— Здравсти!

Не мисля, че е обичайно за убийците да поздравяват.

Не мисля, че е обичайно за убийците да си носят куфар.

Но и не бях допуснала, че убиецът изобщо не е убиец, а всъщност един изключително уморен на вид, с двудневна набола брада Дан. На стълбите ми. Посред нощ.

— Здравсти — промърморих с разтуптяно сърце, все още в подножието на стълбите. — Ти си в Лос Анджелис.

— А ти си пияна — отговори той и посочи куфара до краката си. — Още не съм тръгнал. Сега тръгвам.

— О! — Сърцето ми падна в петите. — Но ти не ми се обади.

— Така е, не се обадох. — Той наклони настрани глава и къдриците му паднаха над очите. — Трябваше да помисля.

— Опасна работа — отвърнах. Тази мексиканска засада започваше да се превръща в проблем. Аз бях пияна, беше ми доста студено, а и имах неотложна нужда да посетя тоалетната. Нещастният триумвират на стълбищните дилеми.

— Ами да — кимна той, съблече си пуловера и ми го подаде. Този беше черен, пак от кашмирена вълна. Ако продължим в този дух, ще се сдобия със забележителна колекция от негови пуловери. — Проблемът е — продължи с наведена глава, — че съм влюбен в едно момиче, което не е влюбено в мен, и сега не знам какво да направя по този въпрос.

— Ясно. — Изкачих стълбите колкото ми бе възможно елегантно предвид болките в краката ми. А и онази неотложна нужда също си казваше думата. — А ти откъде знаеш, че това момиче също не е влюбено в теб?

— Защото ако тя изпитваше към мен същото, което аз изпитвах към нея, щях да разбера — изрече той, въздъхна дълбоко и приседна на стълбите. Очевидно щеше да ми се наложи да стискам. И тъй като не желаех да го прекъсвам на средата на излиянието му, приседнах до него.

— Разбрах, че я обичам още първия път, когато работихме заедно, но не знаех какво да направя. Никога досега не съм изпитвал подобни чувства към някоя жена, но тогава тя не беше особено впечатлена от мен. А и си имаше приятел, въпреки че, ако трябва да бъда честен, преди този факт никога не ме беше спирал.

— Тогава беше с една бейзболна шапка — изрекох с напълно равен глас, надявайки се мъглата в мозъка ми да се вдигне поне мъничко. Защото си давах сметка, че се налагаше да впрегна всичкия си разум в тази ситуация. — През онзи първи ден. Снимахме нещо за „Космополитън“.

— И ти ми каза, че не можеш да ме приемеш на сериозно с онази шапка — допълни той. — Но си спомням как тогава си помислих, че рано или късно ще скъсаш с приятеля си и ще си дадеш сметка, че двамата сме родени един за друг. И изхвърлих всички бейзболни шапки.

Божичко, това беше най-романтичното нещо, което някой някога е правел за мен! Въпреки че тогава не знаех нищо по въпроса.

— Сериозно?

— Напълно. Е, в по-голяма степен — сви рамене Дан. — Но поне никога повече не си сложих такава шапка по време на снимки. Просто те чаках да скъсаш с приятеля си. Но когато това стана, докато науча, ти вече си беше хванала друг.

— Да, по онова време действах бързичко — съгласих се аз. Брей, странна работа. Шест години да не се усетя!

— За щастие и той не изтрая много дълго — продължаваше да говори Дан. — Но аз си казах, че трябва още да чакам, защото не исках да бъда като тях — за кратка употреба. После нямаше време да сторя нищо, защото в мига, в който ми каза, че си скъсала с онзи тип, се запозна със Саймън и на практика се събрахте да живеете още на следващия ден. След като купихте и апартамента, реших, че всичко е приключило, затова започнах да излизам с Ана, за да се опитам да не мисля за теб. А после... ами после... Е, сега сме тук.

Дори и да не бях изгубила ума и дума, пак нямаше да мога да кажа нищо заради онези пеперудки, които пърхаха в стомаха ми. И каква е ползата от тях, между другото? Имам предвид, освен дето ми създаваха усещането, че всеки момент ще повърна? Какво им е толкова хубавото?

— Рейчъл? — Дан хвана ръката ми. — Ще ми стане много приятно, ако най-сетне кажеш и ти нищо. Каквото и да е.

— Отидох в Канада, за да се срещна с един мъж — започнах, фокусирайки се върху пеперудките, за да ги овладея. — Той беше първата ми любов, от училище.

— Знам, че те помолих да кажеш каквото и да е, но не мисля, че имах предвид точно това — прекъсна ме Дан. — Нещо друго?

— Млъкни, ако обичаш! — заповядах му аз. Ръката му прегаряше моята. Беше гореща, голяма и здрава, също като него. Аз също имах дълги пръсти, но в сравнение с ръката на Дан моята беше

мъничка. — Отидох в Канада, за да видя онзи мъж и той се оказа чудесен. Но през цялото време, докато бях там, единственото, за което можех да мисля, беше ти.

— О! — докосна ме с колене. — Това вече звучи по-добре.

— А после скочих с бънджи над Ниагарския водопад и ти се обадох, за да ти го кажа, обаче ти не пожела да ме изслушаш, а после се прибрах по-рано, за да те видя, но ми казаха, че вече си заминал за Лос Анджелис, което очевидно не е станало — допълних. — Е, и като че ли се предадох.

— Ясно. — Той обгърна раменете ми с другата си ръка и я плъзна по гърба ми. Охо! Пеперудките се скриха, за да не бъдат изгорени от светкавицата. — Извинявай за това. Хей, я почакай — каза, че си скачала с бънджи, така ли?

— Нещо такова. Беше в списъка ми — отговорих и извърнах лице към неговото. — Когато ти не ми вдигна повече телефона, се върнах един ден по-рано, за да те видя, но ти вече беше заминал.

— Паникьосах се. — Отметна нежно косата от лицето ми, после прокара пръст по деколтето на роклята ми, докосвайки ключицата ми. — Но сега съм тук.

— Обаче тръгваш — изтъкнах очевидно, сплетох пръсти в неговите и върнах ръката му върху коляното му. Задачата се очертаваше от трудните. — Тази вечер, нали?

— Връщам се след седмица — отговори Дан, стисна ръката ми, но аз я измъкнах. — Ако искаш, можеш да дойдеш с мен. Хайде, върви и си събери багажа, и тръгвай с мен!

— Не мога — прошепнах. — Заминавам за Австралия.

— Приела си работата в Сидни? — Той затвори очи и дръпна ръката си. — Разбира се.

Старата Рейчъл щеше да му каже, че е провалила всичко, ще се обади, че е болна и няма да замине за Сидни, а с него. Обаче аз не можех. Новата Рейчъл не можеше да ѝ позволи.

— Ти за колко време заминаваш? — промърмори той, оправи си тениската и вдигна към мен големите си кафяви очи. — Аз се връщам в събота.

— Аз — след един месец. Най-малко. — Този път аз бях тази, която хвана ръката му. — Вероника ми е записала няколко поръчки и ще трябва да попътувам мъничко.

Все едно отидох да кажа на Бамби лошите новини за майка му.

— Дан, мислех, че вече си заминал — продължих. — Мислех, че нищо няма да се получи. Затова бягството бе най-доброто, което успя да ми хрумне.

— Да, стиковането във времето не се получи — промърмори той и отметна твърде дългите си къдрици от очите си.

— Така си е. — От устата ми излезе тихичък смях. Може би това не беше най-подходящият момент за усмивки, но ако не се бях разсмяла, щях да се разплача. — В колко часа е полетът ти?

— Чак сутринта — отговори Дан и сграбчи куфара си. — Ако трябва да бъда честен, решил съм или да те убедя да дойдеш с мен, или да отида и да се напия като пън. Изпитан метод за справяне, когато си отхвърлен.

— Ти не си отхвърлен — изрекох аз след малко повечко мигове мълчание. — Ще ме няма само месец. Това е нищо на фона на великия вселенски план.

Е, не се усещаше точно като нищо. От моя гледна точка нещата изглеждаха като предварително приключили. Оказваше се, че преди съм била права — никога не се доверявай на пеперудките, те ти причиняват само гадене. Дори не можех да се опитам да си представя какво си мислеше Дан.

— Тази нощ мога ли да остана при теб? — попита внезапно той.

О, значи това си мислел. Е, независимо от шестгодишната несподелена любов той все пак имаше пенис.

— Наистина много ми се иска да кажа да — прошепнах, опряла чело о неговото. — Но не мисля, че идеята е особено добра.

— Аз пък я намирам за много добра. — Дъхът му погали ухото ми и решителността ми се стопи под онова вече познато чувство, което премина по гърба ми.

— Имам нужда от още малко време. — Не ми беше лесно да го кажа, но си знаех, че трябва. — Не искам да го приемаш като отказ. Просто да ми повярваш, че още не съм готова.

— Ясно! — Той се отдръпна рязко от мен и скочи на крака. — Значи план Б — да се напия! Е, приятно прекарване в Сидни!

— Дан, почакай! — Опитах се да не падна, когато той освободи мястото до мен.

— Писна ми да чакам! — провикна се в отговор той, влачейки шумно куфара си по тротоара. — А ти, ако искаш, сложи в списъка си и точка „Обади се на Дан“, когато се върнеш от Австралия!

Тук, естествено, романтиката изискваше да скоча на крака, да забравя, че ми се пишка и да хукна след него. Обаче Новата Рейчъл не бягаше след мъже. Новата Рейчъл седеше здраво на краката си, въпреки високите токове. И си отключи спокойно вратата.

СЛЕД ОЩЕ ЧЕТИРИ СЕДМИЦИ...

Десетчасовият престой на летището в Лос Анджелис бе напълно достатъчен, за да ми припомни защо мразех да летя. Поместих се в неудобния пластмасов стол и зачаках да си върна чувствеността на дупето. Бях сериозно намислила да стана, за да отскоча пак до безмитния магазин. Няма такава неща като прекалено много тоблерони.

Летището беше като шок след месеца, който бях прекарала. Снимките бяха минали страхотно, бях се запознала с много нови хора и една поръчка доведе до друга, и така нататък. Докато се усетя, вече летях за Нова Зеландия с група модели, плавах през пещери, осветени от червеи^[1], и пресъздавах сцени от „Зина — принцесата воин“, след което прекарвах щастливи пиянски нощи на плажа. Най-удивителното от всичко бе, че бях хванала мъничко тен. Затова преминаването от обширните пространства на Австралия и Нова Зеландия към тясното затворено пространство на сектора за транзитни полети на летището ми идваше малко в повече. Искях да се прибера у дома. Искях да си легна в леглото. Искях да разбера какво точно си е мислела Емили, когато двамата с брат ми едновременно промениха статуса си във фейсбук на „обвързани“. Миналата седмица. Оттогава насам не мога да я открия дори по скайп. Очевидно щеше да ми бъде необходимо известно време, докато свикна, но все пак полагах усилия.

Матю и Стивън обаче не ме оставяха на мира. Извадих айфона от джоба си и прочетох последното им послание. Не си спомням кога за последен път бях виждала Матю толкова щастлив. И наистина искаше да сподели с мен радостта си. Всеки ден получавах новини за най-новите им приключения — без мръсните части, разбира се. В мига, в който напускаха къщата си, автоматично ме уведомяваха къде смятат да ходят. Сигурно трябваше да се чувствам поласкана, че в моя чест бяха нарекли новото си коте Рижко, макар че вътрешно в себе си се молех никога да не ми го оставят да се грижа за него.

Единственият човек, от когото не бях получавала никакви новини, бе Дан. Матю се опитваше да ме убеди, че това не означавало нищо. Аргументите му варираха от „охлажда страстите, защото си мисли, че му отказваш“ до „дава ти пространство да си помислиш“. Изпратих му два имейла и няколко съобщения, но не получих никакъв отговор. Ако това е идеята на Дан за охлаждане на страстите, трябва да помислят дали не биха могли да го използват за борба с глобалното затопляне. Дори само мисълта за него ми бе достатъчна, за да се облея в студени тръпки.

Прегледах текстовите си съобщения за последен път. Бих могла да звънна на майка ми. Тя обича да си бъррим. Само че в Лондон в момента беше... колко? Четири сутринта. Е, ще го оставя за по-късно. Освен това тя също се бе хвърлила в прегръдките на любовта, след като тръгнах за Сидни. Последния път, когато ѝ се обадох, тя бе в „Пица Експрес“ с „приятния господин“, с когото се бе запознала на сватбата. Първата ми реакция бе да се ядосам, че го е завела на „нашето място“, обаче после си спомних, че вече не съм на тринайсет и че на нея ѝ е позволено да яде безбожно скъпи пици и без мен. Да, в момента бе твърде рано, за да звънна на когото и да било в Англия. Както и в Австралия. А и бях твърде заситена, за да хапна каквото и да било.

Бих могла да се обадя на Итън, който, след като преодоля начина, по който го изоставих — оказа се, че междувременно вече ходел с учителката по химия от неговото училище и изобщо не бил приел нещата така сериозно, както ги бях приела аз, и това не се отрази много добре на егото ми — се оказа много добро приятелче за размяна на имейли. Беше хубаво да си имам на разположение някой нормален мъж, на когото да задавам различни въпроси от интимен характер, въпреки че понякога в отговорите му липсваше всякакъв такт. Че какво друго можех да очаквам?

След като приех, че в момента нямам възможност за общуване с друго човешко същество, аз пъхнах телефона в джоба си и се приготвих за още два часа седене на задник.

— Това в джоба ти айфон ли е или просто се радваш да ме видиш?

Отворих рязко очи.

— Айфон — отговорих. — Определено.

Пред мен стоеше Дан Фрейзър. Нямахе никакво съмнение, че той не бе прекарал последните осем часа, свит в неудобен пластмасов стол. За разлика от мен изглеждаше бодър, свеж и доста по-щастлив, отколкото имаше право да бъде.

— Ох! — промърмори той, като вдигна гигантската ми дамска чанта от съседния стол, за да заеме мястото ѝ, след което я сложи в скута си. — Какво си напъхала в нея? Камъни ли?

— Ти какво правиш тук? — Стараех се да превърна изненадата си в ярост, но нещо не се получаваше.

— Странна история — отбеляза той, отвори чантата ми и надникна. Ама че наглост! — В крайна сметка останах тук доста повече, за да прочистя главата си. Защото просто не можех да спра да мисля за теб.

— Но не можа да отговориш на съобщенията ми.

— Така е, не можах да отговоря на съобщенията ти — съгласи се той. — Защото каквото и да напишеш, не се получаваше както трябва. И тъй като няхах никаква представа какво точно ми казваш в тези съобщения, защото в тях никъде не се споменаваха последната ни среща.

Замислих се за имейлите си. Да, май наистина съществуваше шанс да съм попрекарила с повърхността си. Не беше никак лесно да изливаш сърцето си чрез средство за комуникация, до което всеки би могъл да има достъп и после да те разнася навсякъде. Както научих по трудния начин.

— И тъкмо когато реших, че е крайно време да се прибирам у дома, за да продължа с живота си, получих обаждане от Вероника. Спомена, че и ти се прибираш вкъщи и че имаш прехвърляне в Лос Анджелис. — Измъкна от чантата ми четири големи тоблерона и повдигна въпросително вежди. — И ето как се оказахме заедно.

— И ти пътуваш с моя самолет?

— Да, пътувам с твоя самолет.

Ама този човек прекалява! Крайно време му беше да престане да се промъква при мен, когато съм съсипана от умора или пияна! Дори в обичайното си състояние бях нерешителна, та какво остава сега! И наистина няхах представа какво да направя. Единственото, което знаех, бе, че той е тук, че седи до мен и че ми е липсвал много повече, отколкото съм си позволявала да си помислям.

— Колко удобно, а? — отбелязах, без да смея да го погледна в очите.

— Не съвсем. — Върна шоколадите в чантата и извади бележника и химикалката ми. Сърцето ми спря да бие, при това не по приятна причина. — Отне ми много време и много пари, за да се сблъскам случайно с теб на летището, но реших, че не е добре да споменавам подобни неща.

— Ясно. — Прехапах устни, надявайки се да им върна донякъде цвета. Божичко, косата ми! Как ли изглежда косата ми? Та аз бях с плитчици! Защо, за бога, съм с тези плитчици?

— Брей, доста нови списъци — отбеляза той, разлиствайки бележника ми. — Ти май наистина имаш проблем.

— Нищо ново не ми казваш — промърморих, все още опитвайки се да схвана какво точно става. — Какво пишеш?

Обърна бележника към мен, за да ми покаже. Списъкът беше кратък.

Да приема извиненията на Дан.
Да дам на Дан един тоблерон.
Да целуна Дан.

Без дори да прави опити да изпълни първите две точки, Дан плъзна пръсти в косата ми и ме придърпа до себе си, притискайки устни в моите. В стомаха ми избухнаха всички фойерверки, които видях на Ниагарския водопад, изгориха популацията на пеперудите и затъмниха дори светкавиците. Но знаех, че трябва да бъде така. Трябва да бъда с него. Значи затова Матю бе готов да приеме Стивън обратно при себе си. Значи затова Емили беше чакала десет години, докато й дам разрешение да се среща с брат ми. И аз бих чакала цял живот за целувка като тази, но, за щастие, ми се наложи да чакам само две секунди.

— Извинявай, че се държах като гадняр онази нощ на стълбите ти — промърмори той с пръсти, преплетени в разбърканите ми плитчици. — Мислех, че няма да имам други възможности.

— Аз наистина имах нужда от малко време — прошепнах в отговор, без да ми пука кой ни гледа. — Но съм наясно, че не е лесно

да молиш за подобно нещо.

— А би трябвало да бъде — отбеляза той. — Е, до какъв извод стигна? Ще опитаме ли?

— Ами... — престорих се на нерешителна аз. — Щом е в списъка...

— Да, в списъка е! — прекъсна ме Дан и се приведе към мен за нова целувка.

Винаги държеше последната дума да бъде неговата.

Но пък и това беше в списъка.

[1] Светеците червеи обитават пещерата Вайтомо. Писателят Бърнард Шоу ги нарича „осмото чудо на света“. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Хиляди благодарности на Лин, Виктория и на целия екип от „Харпър Колинс“, и най-вече на Ели Порч, Кейт Фицпатрик и Сара Макфий за страхотната им работа! Специална доза международни благодарности и любов за всички от канадския клон на издателството — групова прегръдка! На този свят не съществуват достатъчно думи, котенца или пияни прегръдки, за да изразя колко много обичам Роуан Лоутън и Джулиет Машънс, задето ми помогнаха да остана относително нормална и задето са най-добрите агенти в целия свят! На всички мои приятели, които посветиха време и ресурси, за да ме накарат да завърша тази книга — благодаря! Би трябвало да благодаря също така и на агенцията за коли под наем „Ентърпрайз“, задето позволиха на мен и на Нана Райт да наемем тяхна кола за цели четири дена, без да имаме какъвто и да било шофьорски опит (големи глупаци са тези хора), на Канада, задето ни позволи да минем границата ѝ, въпреки че пеехме с цяло гърло „Можеш да ме наричаш Ал“, на хората от Ниагарския водопад, които се оказаха големи сладури, и на „Юнивърс“, задето винаги са до теб, когато ти трябва.

Но преди всичко благодаря на моите нови сътрудници или още нови дружки от „Фейсбук“ и „Туитър“! Дадохте ми възможност да пропиляя стотици часове от работното си време, но пък точно затова ви обичам!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.